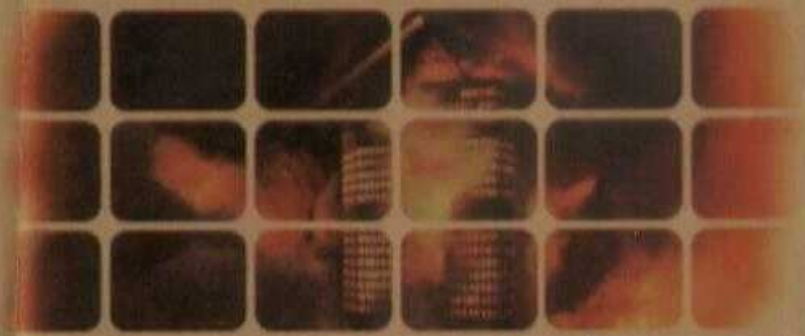
Tom Clancy

a Steve Pieczenik

NET FORCE II

Skrytá akta

Přísně tajné informace, zveřejněné na internetu, mohou i zabíjet
a nový virus působí chaos ve federální finanční soustavě...

Net Force II.

Skrytá akta

Tom Clancy a Steve Pieczenik

Poděkování

Chtěli bychom poděkovat Stevu Perrymu za jeho podnětné připomínky a neocenitelnou pomoc při práci na rukopisu. Rádi bychom též zmínili pomoc Martina H. Greenberga, Larryho Segriffa, Denisy Littleové, Johna Helferse, Roberta Youdelmana, Richarda Hellera a Torna Mallona, dále Mitchella Rubensteina a Laurie Silversové z BIG Entertainment, všem skvělým lidem z The Putnám Berkley Group, zvláště pak Phyllis Grannové, Davidu Shanksovi a Tomu Colganovi, našim producentům z ABC, Gilu Catesovi a Dennisi Dotymu, vynikajícímu scenáristov a režisérovi Robu Liebermanovi, a všem ochotným lidem v ABC. I tentokrát bychom chtěli poděkovat Robertu Gottliebovi z William Morris Agency, našemu agentovi a příteli, bez něhož by tato kniha nikdy nevznikla, a rovněž Jerrymu Katzmanovi, členu vedení William Morris Agency, a jeho kolegům z televize. Nejtěžší úkol však leží na vás, našich čtenářích, abyste rozhodli, jak úspěšné bylo naše společné snažení.

„Největší nebezpečí pro svobodu tkví v záludných krocích snaživců, kteří jednají v dobré víře, ale aniž by věcem rozuměli.“

-Louis Brandeis

„Neboť nic není tajného, což by nemělo býti zjeveno,
ani co ukrytého, což by nemělo poznáno býti a na světlo vyjíti.“

-Lukáš, 8,17

ČÁST PRVNÍ

NEDOSTATEČNÉ ZNALOSTI

PROLOG

STŘEDA, 15. PROSINCE. 2010, 2:44
BATON ROUGE, LOUISIANA

Za okny budovy se prohánět studený a vlhký zimní vítr. Nebyl tak silný, aby staré okenní tabule roztřásl, ale čas od času pronikl škvírou mezi okny, a pak se ozvalo kvílení ne nepodobné sténání.

Uvnitř se noční vrátná skláněla nad počítačem na pracovním stole a dělala si vlastní poznámky k přednášce profesora Jenkinse. Ta přednáška byla neskutečně dlouhá a nudná, pojednávala o vrstvách skalních útvarů na jihu Nového Zélandu. Byla součástí kurzu Úvod do geologie, šlo o její poslední zkoušku, kterou odkládala, jak to šlo, ale datum závěrečných zkoušek se kvapem blížilo, takže už neměla na vybranou. Byla by raději volila Astronomii, ta je prý zadarmo, ale tam bylo plno, ještě než se rozhodla, na co se přihlásí. Škoda. Hvězdy jsou mnohem zajímavější než skály.

Kathryn Brantová vzdychla, přesedla si na té rozvrzané židli a protřela si oči. Geologie. Fuj.

Znovu se opřela o stůl a znovu se ozvalo zavrzání jako ze staré skříně. Pane jo. Ta židle je úplně nová, a už vrže, jako kdyby strávila několik let na dešti v Louisianě. Ale tak to je vždycky, když se kupují co nejlevnější věci. Nábytkářské firmě se určitě podařilo uplatit někoho na obchodním oddělení, aby smlouvu na dodání židlí získala. Uplácení tu bylo běžnou součástí obchodu. Katy absolvovala dva semestry politických věd na louisianské univerzitě, kde už brzy skončí. Díky bohu. Studium politických věd bylo v Louisianě téměř povinností, lidé zde stále nadšeně vzpomínali na Hueye Longa, guvernéra a senátora, jehož zavraždili v hlavní budově Kapitolu, přímo v hale, před necelými pětasedmdesáti lety.

Huey byl jedním z pěkné řádky gaunerů, kteří s požehnáním veřejnosti stáli v čele státu. Velké olejárské společnosti platily celá desetiletí vše, neexistovala tu žádná daň - ani daň z majetku - a když

už člověk měl někoho zvolit, proč nezvolit lidi různorodé, vždyť to nic nestojí? Jejich profesor politických věd jim vyprávěl, že když byl mladý, jezdili s kamarády autobusem do Kapitolu, vysedávali na galerii a sledovali zasedání. Bylo to zajímavější než kino, říkal. Do Louisiany se sjížděli lidé ze všech koutů Ameriky, aby studovali zdejší politiku, a dobře dělali.

Usmála se, když skleněné dveře do haly před sněmovnou znovu ve větru zasténaly. Bronzová Hueyova socha stála přes ulici a shora ji osvětloval bodový reflektor z výšky strmé střechy Kapitolu - kdysi to byla nejvyšší budova celého Jihu, a dosud byla největší ve státě. Čas od času se stát rozhodl šetřit, a reflektor vypnuli, ale pokaždé ho znovu rozsvítili. Turisti se sem stále jezdili podívat na starého Hueye, na holuby a podobně.

Pracovat během studií jako noční vrátná v parlamentu sice nebylo nejlepší zaměstnání, ale člověk měl aspoň hodně času na studium, a o to šlo hlavně...

Zazvonil jí telefon. Znovu se usmála a odepnula si malý přístroj od opasku. Věděla, kdo volá. Nikdo jiný by jí v tuhle hodinu nevolal.

„Ahoj," řekla.

„Ahoj, Kat," řekl její manžel.

„Proč ještě nespíš?" zeptala se Kat. „Zaspíš přednášku prďoly Larda."

„Na něj kašlu. Chybíš mi. Jsem sám v tyhle velký starý posteli. MáM na sobě jenom peřinu. A mám hroznou chuť na svoji mladou ženu."

Kat se zasmála. „Jen nepovídej, chlípníku. Kdybych teď přišla domů, určitě bys začal fňukat, jak se hrozně potřebuješ vyspat."

„Kdepak, děvče. Přijď domů a uvidíš. Mám pro tebe velikánský překvapení."

„To asi přeháníš. Já bych tipovala tak nanejvýš průměrný překvapení."

„Jak to můžeš vědět? Přijď se podívat. Posiloval jsem."

Zasmála se. „Ne, že by se mi nechtělo...," začala.

Větu už ale nedokončila.

Tlaková vlna ji zasáhla takovou silou, že kdyby vyšetřovatelé nevěděli, o koho jde, vůbec by ji nedokázali identifikovat, a to ani s využitím záznamů od zubaře. Když se v suti přestaly přehrabovat nejrůznější úřady - městská a státní policie, hasiči, FBI - našly v oné

krvavé změti, jež zbyla po Kat Brantové, pouze osm zubů, dosud nedotčených, bez jediného zásahu od zubaře.

Dobré bylo snad jen to, že netrpěla. Vůbec netušila, co ji zabilo.

1

PÁTEK, 17. PROSINCE, 12:55
QUANTICO, VIRGINIA

Alexander Michaels, velitel Net Force, jež byla součástí FBI, spadl na podlahu, přímo na zadek. Naštěstí dopadl na zem levou půlkou, nikoliv pravou, kterou před dvěma měsíci proletěla kulka, když byl střelen do stehna. Rána už byla z větší části zhojená, jen mu v ní čas od času zaškubalo.

Žena, jež ho právě poslala na zem, byla jeho přímá podřízená, asistentka velitele Antonella „Toni“ Fiorellaová - celých sto šedesát tři centimetrů výšky a nanejvýš pětapadesát kilogramů váhy.

Než se Michaels vůbec stačil nadechnout, Toni si vedle něho klekla a naznačila pravým loktem úder na jeho obličej, levou dlaní se do loktu plácla kvůli zdůraznění úderu - a rovněž aby přesunula levou ruku do pozice pro následující úder, kdyby se pro něj rozhodla.

Nebylo to ale nutné. Michaels vůbec neměl v úmyslu ji udeřit. Byl rád, že může popadnout dech. Smíchy.

Toni podala Michaelsovi ruku a on ji stiskl. Vstala a pomohla mu vstát.

Jsi v pořádku?“

Podařilo se mu nabrat dech, aby mohl hlesnout: „*Jo, v* pohodě.“ Potlačit smích byla jednou z nejobtížnějších věcí, které v poslední době dělal, ale zvládl to.

„Dobře. Viděls, co jsem udělala?“

„Asi jo.“

Obyčejně takové útoky trénovali na příjemných měkkých žíněnkách, jimiž FBI obdařila jednu ze dvou tělocvičen v centrále Net Force. Jednou za čas ale vyměnili žíněnku za podlahu. Toni, která se tomuto bojovému umění věnovala od svých dvanácti let, Alexovi vysvětlovala, proč je takový trénink důležitý.

„Když trénuješ jenom na žíněnce, zvykneš si dopadat do měkkýho. A když pak spadneš na ulici nebo na chodníku, budeš se asi divit. A jelikož většina soubojů končí na zemi, je potřeba si vyzkoušet, jaký to je.“

„Jo. Jasně.“

Rozuměl tomu, ale pochyboval, že se to někdy naučí tak, aby uměl spadnout na zem a odrazit se jako gumová kulička. Po měsíci trénování pětkrát týdně si už Michaels zapamatoval aspoň jméno tohoto stylu: Pukulan pentjak silat. Nebo zkráceně silat. Toni mu vysvětlila, že jde o elegantnější a zjednodušenou verzi mnohem složitějšího umění, jež spatřilo světlo světa v indonéských džunglích před necelým stoletím. Naučila se jej od jedné ženy holandsko-indonéského původu. Bydlela prý naproti Fiorellaových v Bronxu, a Toni jednou viděla, jak použila své umění proti čtyřem chuligánům, kteří se ji snažili vyhnat z jejího místa před dveřmi. To neměli dělat.

Michaels obdivoval, co všechno Toni dokáže. Pokud je tohle jednodušší a snadnější část, byl zvědavý na ty opravdu brutální cviky.

„Tak fajn, teď ty,“ řekla Toni.

„Udeříš levou nebo pravou?“ zeptal se.

„To je jedno,“ řekla. „Když si ochráníš střed tak, jak bys měl, dá se to udělat jakkoliv.“

„Teoreticky,“ dodal.

Toni se na něj usmála. „Teoreticky.“

Přikývl a pokusil se uklidnit a zaujmout neutrální pozici. Toni mu říkala, že i to je součástí silatu. Měl by fungovat z jakékoliv pozice, v níž se člověk v okamžiku napadení právě nachází. Jinak by to bylo k ničemu. Na ulici nebudete mít čas uklonit se a zaujmout výchozí postavení, pokud se pouliční gang rozhodne, že chce vaši peněženku. Nebylo moc pravděpodobné, že chlápek, který se k vám blíží s nožem v ruce, počká, až si doběhnete domů pro cvičky a kimono, a zatím si nožem vyčistí nehty. Pokud nebyl nějaký cvik účelný, indonéští bojovníci příliš netoužili po jeho zavedení. Nešlo o do, o duchovní „cestu“. Šlo o čirý destilát pouličního boje řídící se heslem vše dovoleno. Silat neobsahoval žádné úžasné pohledné pohyby, ale umění využitelné při boji. Cílem nebylo nepřítele pouze porazit, nýbrž úplně jej zničit, a k tomu se využívaly všechny dostupné prostředky: pěsti, chodidla, lokty, nože, hole, pistole...

Toni vyrazila proti němu.

Bylo třeba ránu nejprve zablokovat a pak vykročit. Mělo jít o pohyb k boku útočníka. Michaels však chvíli zaváhal, zblokoval její úder a vykročil přímo proti Toni. Teoreticky to, jak říkala, bylo jedno, jelikož šlo hlavně o výsledek.

Alex svým pravým stehnem sklouzl Toni mezi nohy a zarazil se o její klín. Soustředění na obranu se náhle jaksi rozplynulo... Ránu zablokoval, ale pak už jen stál. Nepokračoval. Až příliš si uvědomoval teplo jejího klína na svém stehně, i přes dvojitou vrstvu tepláků.

Hergot!

„Alexi?“

„Promiň, to bylo blbě.“

Michaels rychle ustoupil. Před několika měsíci ho ta vražedkyně málem zabila. Nebýt Toni, dostala ho, a on měl tudíž pocit, že věnovat se trochu sebeobraně nemůže uškodit. Teď však mohl tenhle intimní kontakt s Toni víc problémů způsobit než vyřešit. Rozhodně se začal objevovat jeden konkrétní problém, který nemohl potřebovat...

„Hej, šéfe?“

Michaels zavrhl erotické myšlenky. U vchodu do tělocvičny stál Jay Gridley a pozoroval je. Usmíval se.

„Ahoj, Jayi. Co je?“

„Říkals, že chceš o tý věci v Louisianě slyšet co nejdřív. Právě jsem nahrál jeden balík dat od týmu z Baton Rouge, je tam video a zpráva. Máš to označený v novejch souborech.“

Michaels přikývl. „Díky, Jayi.“ Otočil se k Toni. „Budu se na to muset podívat.“

„Můžeme pokračovat v pondělí,“ řekla. „Pokud ovšem nepracuješ i zítra.“

„Kéž by. Doufal jsem, že se pustím do auta, ale musím se podívat na finance. V úterý se totiž mám objevit před senátorem Whitem a jeho výborem.“

„To si užiješ,“ řekla Toni.

„Taky si myslím.“

Oba se uklonili, což v silatu znamenalo začátek a konec cvičení, načež Michaels odešel do šatny.

Sheldon Gaynel Worsham byl šestnáctiletý student ze střední školy v New Istrouma. Vypadal na dvanáct let, byl hubený, měl černé umaštěné rovné vlasy, pouze jeden pramen se mu kroutil nad levým

okem. Měl na sobě modré kalhoty a černé tričko se zářivě zeleným nápisem. Šlo o stylizovaný erb a přes něj bylo kostrbatě napsáno „GeeterBeeter“. Bůhví, co to znamená.

Hoch se na laciné židli u těžkého plastového stolu hrbil. Stůl byl za léta užívání poškrábaný a otlučený. Do jednoho rohu někdo vyryl srdce s iniciálami, což bylo poněkud zvláštní, neboť v této místnosti se nože a ostré předměty vyskytovat neměly.

Na židli proti Worshamovi seděl silný, zdravě vypadající muž v laciném obleku. Na první pohled bylo patrné, že jde o policistu.

„Tak mi řekni něco o té bombě,“ pobídl ho policista.

Worsham přikývl. Jo, řeknu, řeknu. Nejde o semtex ani C4, ani žádný takový sračky, ale o RQX-71, přísně tajnou chemikálii používanou v konvenčních raketovejch hlavicích. Je to podobnej materiál jako bejvalý PBX-9501. Mám mluvit i o anizotropních elastickejch materiálech nebo izotropních polymerech? Expanzní poměry a tak?“

„*To* můžeme prozatím klidně přeskočit,“ řekl policista. „Kdes to sehnal, tu výbušninu?“

„Ty sis to vyrobil. A tou bombou jsi zničil úplně novou třípodlažní stavbu u Kapitolu.“

Hoch se znovu zašklebil. „*Jo.* To je, co?“ Worsham seděl trochu vzpřímeněji.

„*A* ten výbuch zabil ženu, která v budově hlídala a přivydělávala si na studia na univerzitě.“

„Jo, no, tohohle mi je líto, ale za to až tak nemůžu. Ty debilové neměli mýho tátu vyhodit z práce, jasný?“

„Tvůj otec pracoval na stavbě té budovy?“

„Ale jenom dokud ho ty debilové nevylili. Chtěl jsem na to upozornit, jasný?“

Policista přikývl. „To se ti asi povedlo.“ Poposedl. Plastová židle nesouhlasně zaskřípala. „A jak ses dostal k přísně tajnému složení toho RAOJ“

„RQX-71.“ Hoch vykouzlil na rván zatím nejširší úsměv. „To bylo to nejjednodušší. Stáhnul jsem ho z netu.“

Michaels se zaklonil a podíval se na Toni a Jaye. Gridley stiskl klávesu a holoprojekce výslechu zmizela.

„Je z toho celej pryč, jak se trápí smrtí tý ženy, co?“ řekl Michaels.

„Nemá ponětí, co je to smrt,“ namítl Jay. „Sleduje moc seriálů, moc filmů, ve virtuální realitě je taky spousta násilí.“

„A to složení?“ zeptala se Toni.

„Je to tak, jak ten spratek říká,“ přikývl Jay. „Přímo uprostřed veřejně přístupný místnosti na netu. Sundali jsme ho hned, jak jsme to zjistili, ale někdo ho vyvěsil anonymně. Snažíme se to vystopovat, ale zdá se, že to odešlo z nějakýho vzdálenýho počítače.“

„Kdo by něco takovýho udělal? A proč?“ vrtěla Toni hlavou.

„A jak se k tomu složení vůbec dostal?“ dodal Michaels.

Jay pokrčil rameny. Stiskl klávesu, a na holoprojektoru se objevily záběry zničené budovy. Zůstala z ní jen hromada betonu a kovu, do vzduchu trčely dráty, světla se odrážela od rozbitého skla, z různých částí stoupal kouř.

„Ježíši,“ hlesla Toni.

„Jo,“ přikývl Michaels. „Akorát on nám s tímhle moc nepomůže. Musíme zjistit, kdo je zodpovědný za zveřejnění toho složení na internetu, odkud si to stáhl náš mladý sociopat.“

„Podle počítače se na tu stránku napojilo přes devět set lidí, než jsme to sundali,“ řekl Jay. „Doufejme, že si to složení nestáhl ještě někdo další, kdo má na někoho vztek.“

Michaels zavrtěl hlavou. Devět set připojení. Devět set šancí ten materiál vyrobit. Devět set šancí, že někdo uspěje a zlikviduje budovu jako ten Worshamovic kluk nebo - a to by bylo ještě horší - než se mu to povede vyrobit, vyhodí do vzduchu sebe i školu plnou dětí.

Co to musí být za šílence, kdo tohle udělal? Mladý Worsham je očividně pomatený, v mozku mu chybí několik klíčových neuronů, ale ten, kdo zveřejnil složení této výbušniny, je naprostý šílenec. Budou ho muset dopadnout co nejdřív.

A Vánoce se tak rychle blíží. O prázdninách se tu pohyb zpomalí, Alex sám pojede do Idaha za svou dcerou Susie. A za bývalou manželkou Megan. Tedy vyhlídka, která v Michaelsovi budila smíšené pocity. Osmiletá Susie byla nejsvětlejším bodem jeho života, ale z Washingtonu, D.C. je to do Boise pěkná dálka, takže ji nevídá tak často, jak by chtěl. A Megan? No, to byl další nepříjemný problém, o kterém se mu teď nechtělo moc přemýšlet. Jejich rozvod skončil před více než rokem, ale kdyby mu zavolala, ať se k nim

vrátí... Až donedávna by vůbec nepřemýšlel a rovnou by jel. Ale jeho láska k Megan trošičku pohasla, když se dozvěděl, že si někoho našla. Někoho jiného. A je s ním ráda.

„Alexi?“

Podíval se na Toni. „Promiň, zamyslel jsem se. Copak?“

„V půl třetí má přijít Joanna Winthropová.“

Gridley se ušklíbl. „Lehkonohá gazela? Co tu chce?“

„Poručík Winthropová nám pomůže s tímhle případem,“ odpověděl Michaels. „Plukovník Howard nám laskavě dovolil, abychom si ji vypůjčili. Bude tedy pracovat s tebou.“

„Cože? Já ji nepotřebuju, šéfe,“ bránil se Jay. „Toho magora dostanu i bez pomoci nějaký namyšlený sexbomby...“

„Jayi,“ řekl Michaels ostře.

„Promiň, šéfe. Ale bude jenom překážet.“

„Co si vybavuju, tak její průměr je vyšší než tvůj,“ řekla Toni.

„Jo, taky jaký má školy.“

„MIT, ne?“

„Přesně tak, ale jejich standardy už nejsou, co bejvaly. Na vrcholu je teď CIT.“

Alex jen zavrtěl hlavou a řekl: „Hele, Jayi, je mi jedno, co máš proti Winthropové, holt to budeš muset nějak překousnout. Musíme tenhle zmatek vyřešit a budeme k tomu potřebovat každou pomoc.“ Ukázal na projektor.

Gridley přikývl, ale jeho čelisti se pohybovaly, jak skřípal zuby.

Skvěle, pomyslel si Michaels, další problém na obzoru. Počítačový génius si žárlivě střeží své teritorium. Prostě paráda.

Do místnosti vstoupila jeho dočasná sekretářka. „Veliteli, na telefonu je ředitel Carver.“

Michaels vstal. „Vezmu si to v kanceláři.“ Mávl na Toni s Jayem. „Tak do práce, lidičky.“

2

PÁTEK, 17. PROSINCE, 13:45
WASHINGTON, D.C.

Thomas Hughes vplul do senátorské kanceláře, jako by mu patřila a s ní i celá budova i okolní město. Mávl na sekretářku. „Dobrý den, Bertho. Je sám?“

„Ano, pane Hughesi.“

Hughes kývl. Znal Berthu už skoro dvanáct let. Pracovala pro Boba od jeho prvního zvolení, ale jemu stále říkala „pane Hughesi“, a on ji netlačil ke změně. Došel ke dveřím, klepl a hned otevřel.

Jason Robert White, padesát šest let, senátor za skvělý stát Ohio, seděl za stolem. Hrál nějakou počítačovou hru. Zvedl oči a zamračil se, kdo ho ruší, ale hned si všiml, o koho jde.

„Ahoj, Tome.“ White jedním prstem mávl nad senzorem, a malorozměrový obraz se zastavil. Šlo o nějakou hru, v níž se dva muži perou, jeden z nich byl zelený a pokrytý šupinami. Ježíši.

„Ahoj. Jaký byl oběd s Hicksem?“ Hughes přešel k světlešedému koženému gauči, posadil se a podíval se na muže, pro nějž pracoval.

White vypadal o deset let mladší, pod jeho dokonale zastřiženými prošedivělými vlasy prosvítalo umělé opálení. Na sobě měl tmavomodrý oblek šitý na míru, pastelově růžovou košili a pruhovanou kravatu se znakem vojenského praporu, který nikdy neexistoval. Hughes mu na nohy neviděl, ale boty byly bezesporu italské nebo australské a ručně šité. Senátorovo oblečení se svou hodnotou rovnalo Hughesovu měsíčnímu platu. White byl obrazem úspěšného senátora, pohledného, sportovního muže, který se ve svém oblečení cítí nepochybně velmi dobře. Svedl zahrát na piano vídeňský valčík, hovořil celkem plynně francouzsky a německy, na kurtu by udržel krok s kvalitními tenisty a ani při špatné kondici by nepřekročil hranici sta úderů na golfovém hřišti svého klubu. Muž, který se bez

potíží vyzná v mezinárodní politice.

Hughes oproti němu na svých dvaapadesát vypadal. Měl deset kilo nadváhy, na sobě decentní, ale nepříliš drahé sportovní sako a šedé kalhoty, obojí z konfekce, a jeho boty byly součástí společenské kolekce firmy Nike. Celková hodnota jeho oděvu činila asi dvacetinu Whiteova.

White se opřel o opěradlo a gestem naznačil, že nic moc. „No, Tome, znáš Hickse. Nikdy ti nedá ani pětník, ale sám chce celej dolar. Pokud máme získat jeho podporu, pan senátor za stát Florida žádá, aby základna námořního letectva zůstala v Pensacole až do skonání světa."

Hughes přikývl. Nic jiného nečekal. „Fajn. Tak mu dáme, co chce. Co je nám do toho? Jeho hlas potřebujeme. Když dostaneme jeho, máme i Boudreauxe a Mullinse. A s nima je to hotový ve výboru, takže i jinde."

White se usmál na vedoucího svého štábu. „A třeba si to nerozhodíme ani u admirála Pierce."

„Přesně tak." Hughes se podíval na své zlaté hodinky Rolex, které mu White daroval v předvečer zvolení do Senátu. Hughes vedl jeho kampaň, ale na takové hodinky nemohl ani pomyslet. Pro Whitea, jehož rodina vlastnila půlku Ohia a část Indiány, byly rolexky pouhým smítkem, jen lžičkou vylovenou z kádě plné peněz. Byla to nejdražší ozdoba, jakou Hughes kdy měl, a ačkoliv si teď mohl dovolit i lepší, legálně na to stále pomyslet nesměl.

„Neměl bys ve čtvrt na tři mluvit s Raleighem?" připomněl Whiteovi.

„Stařík to zrušil. Prý je na něj moc zima. Spíš si ale myslím, že nechce, abych mu to zase natřel. Posledně jsem ho porazil o devět úderů. Jdeme spolu na drink k Bensonovi, v půl třetí."

„Dobře. Pamatuj si, nech ho, ať s tou Stoddardovou záležitostí přijde sám. Netlač na to, nech se od něj ukecat. On neví, že ty to chceš víc než on."

„Budu jako ledovec," přikývl White. Mávl rukou k počítači. „Hrál jsi někdy DinoWarze?"

„To ne, nehrál."

„Je to hodně dobrej bojovej scénář. Je k tomu i plně virtuální verze, díky který se dostaneš přímo do akce. Na síť to vyvěsil nějakej středoškolák. Je to sranda. Jednou bys to měl zkusit."

Hughes se usmál a snažil se nedat najevo své opovržení. White byl bohatý stejně jako jeho otec, dědeček i pradědeček. Nenarodil se jen se stříbrnou, ale přímo s platinovou lžičkou posázenou diamanty. Kdyby chtěl, mohl by celý život utrácet milion dolarů ročně, a stejně by svůj podíl z rodinného majetku neutratil. Nebyl to úplný blázen, ale diletant a amatér. Svůj úřad bral jen jako verzi DinoWarze pro dospělé, a Hughes si byl jist, že to pro něho má i podobný význam. White měl pocit, že být senátorem je sranda...

„Ještě něco," řekl Hughes. „Ten bombový atentát v Louisianě."

„Och, ano. Strašná věc."

„Víc než strašná. Ten mladík, co to udělal, si stáhl složení výbušniny z internetu. Je to zřejmě velmi přísně utajovaná sloučenina."

„Nekecáš?" White se naklonil, až se obličejem přiblížil k holoprojekci dvou bojovníků. Mávl prsty a obraz zmizel.

„Myslím, že se to přímo vztahuje k tvým jednáním s Net Force. Oni by měli něčemu takovému zabránit."

„To je fakt."

„Možná bys to mohl zmínit, až dojde na debatu o rozpočtu. Řeknu Sally, ať o tom atentátu sepíše zprávu. Ta mladá žena, která při tom zemřela, ještě studovala, byla čerstvě vdaná, měla před státnicí."

„Škoda," řekl White. „Tohle ať Sally zdůrazní."

„Samozřejmě."

Zazvonil telefon. Bertha. „Pane, vaše limuzína je připravená k odjezdu na schůzku o půl třetí."

Hughes vstal. „Budu v kanceláři," řekl. „A uvidíme se na schůzi štábu ve čtyři."

„Díky, Tome."

Když senátor odjel, Hughes odešel do své kanceláře. Kývl na Cheryl, svou sekretářku.

„Něco urgentního?"

„Louis Ellis volal z Daytonu. Příští čtvrtek bude v D.C. a chtěl by si promluvit pár minut se senátorem."

„Ať ho Bertha vmáčkne někam na ráno, tak na půl hodiny." Ellis, jeden z kamarádů Whiteova otce, mu přispěl půl milionem na poslední volební kampaň, a to víceméně legální cestou přes několik volebních výborů. Přibližně stejnou částku jim předal pod stolem, z čehož se pěkná část dostala do Hughesova osobního trezoru, kde přibyla k

jinému tlustému svazku stovek.

Hughes si dával pozor, aby si nežil nad poměry. Veřejnost ho znala přesně tak, jak se očekávalo od vedoucího senátorova štábu, který ročně vydělá nějakých devadesát tisíc. Pod různými zástěrkami však měl v bance schovaný příjemný balík peněz. Nicméně neškodilo mít pro případ nutnosti i něco v hotovosti.

Pokud vše půjde podle plánu, bude si penězi z trezoru zapalovat kubánské doutníky, kdy bude chtít.

„Ještě něco?“

„Volala vaše masérka. Přijde k vám v sedm.“

Hughes přikývl. Brit mu poskytne příjemnou masáž, jen co je pravda. Ale to je jen polovina jejích služeb.

Odešel do kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Hughesova kancelář byla spoře zařízená, jedinou ozdobou byl Picassův obraz nad stolem. Picassa nijak zvlášť nemiloval, ale takhle drahý obraz na zdi dokázal udělat dojem na ty, kdo starého Španěla milovali. Na otázku, jak k němu přišel, odpovídal podle nálady. Občas říkal, že ho koupil za padesát dolarů v nějakém antikvariátu, a čekal, až lidem spadne čelist. Jindy tvrdil, že obraz dostal od jedné ženy jako výraz uznání za milostné schopnosti. A jen velmi zřídka přiznával pravdu - že je to dar od šéfa - ale to nebylo tak zábavné.

Seděl za stolem na dřevěné učitelské židli. Kdysi patřila jeho učiteli občanské nauky, Charlesi Josephovi, který Hughesovi stále omílal, že nikdy ničeho nedosáhne. Nechal si tu židli, aby si dokázal, že místo, kam v nepříliš vzdálené budoucnosti dospěje, překoná nejdivočejší sny starého Josepha i kohokoliv jiného. Senátor White a jeho rodina budou ve srovnání s ním vypadat jako žebráci. Vše pokračovalo podle plánu.

Usmál se. O to jde, ne? Už se k tomu blíží. Navíc si říkal, že nezná nikoho chytřejšího, než je on sám. Zvládne to.

Nepochyboval o tom.

Zazvonil telefon.

„Na trojce máte pana viceprezidenta,“ řekla Cheryl.

„Vezmu si to,“ řekl Hughes. „Ale ať chvilku počká. Ať si nemyslí, že bude mít všechno hned, viďte?“ Cheryl se zasmála a Hughes měl ze sebe radost. Jen tak dál.

PÁTEK, 17. PROSINCE, 14:40
QUANTICO, VIRGINIA

Alex Michaels se v kanceláři podíval na hodiny v rohu standardního nastavení holoprojekce. Šlo o výjev ze současné coloradské vesnice, kde dobytek blokoval automobilovou dopravu na jedné silnici. Když byl Michaels na univerzitě, jedno léto pracoval na ranči. Od té doby krávy nesnášel, a ten obrázek byl jedním z vtípků Jaye Gridleye. Myslel si, že je to legrační.

Michaels se usmál. S Jayem byla legrace, ale Michaels by uvítal, kdyby terčem jeho vtípků byl někdo jiný.

Hodiny jasně říkaly, že poručík Joanna Winthropová měla přijít před deseti minutami, a to neodpovídalo tomu, co si Michaels přečetl v jejím osobním spisu. Stiskl tlačítko interkomu. Jeho sekretářka tu pracovala jen dočasně, zastupovala Nadine, která byla na dovolené. Možná se spletla.

„Lizo, neměla v půl třetí přijít poručík Winthropová?“

„Ano, pane veliteli,“ řekla mladá žena poněkud rozrušeným hlasem. „Ona tady vlastně je, pane, ale má nějakou práci.“

Práci? Michaels vyšel z kanceláře, aby zjistil, co se děje.

Na podlaze vedle stolu jeho sekretářky seděla Joanna Winthropová a na klíně měla klubko červených, bílých a modrých drátků. V ruce držela nějaký kapesní nástroj a snažila se spojit dva barevné drátky.

Alex nezapomněl, jak je krásná, ale přesto ho trochu vyvedla z míry, když ji uviděl.

Winthropová byla jednou z nejkrásnějších žen, jaké Michaels kdy viděl. Byla vysoká, štíhlá, měla dlouhé, přirozené medově světlé vlasy vyčesané vzhůru a zelené oči, vedle nichž i nejdražší smaragdy bledly závistí. Měla na sobě modrou kombinézu a černé boty, v nichž by většina žen vypadala neohrabaně. Winthropová však i v tomhle oblečení vypadala sexy.

Podívala se na Michaelse. „Dobrý den, veliteli,“ řekla. Strčila dráty pod stůl, vstala, složila své kapesní kleště a řekla: „Teď to zkuste.“

Liza stiskla pár kláves. „Páni, funguje to. Děkuju!“

„Není zač,“ řekla Winthropová. Zářivě se usmála, její úsměv kazil

jen jeden trochu křivý zub, který ale svědčil o tom, že její chrup není falešný. S úsměvem se otočila i k němu a Michaels cítil na těch pět metrů obrovský žár. Úžasná žena. Pohledná a zároveň chytrá, to je vražedná kombinace. Byla svobodná, kolem pětadvaceti, a pro něj, v jeho zaprášeném věku čtyřiceti let, příliš mladá. Ale pohled na ni vždy potěšil, jen co je pravda.

„Omlouvám se, že jdu pozdě, pane," řekla Winthropová. „Lizina klávesnice byla zkratovaná, a víte, jak funguje Počítačová služba. Než by sem poslali nějakého technika, trvalo by to dvě hodiny, pokud nejde o naléhavý případ. Pak totiž..."

„...by to trvalo tři hodiny," dokončil Michaels. Usmál se na ni. To byl v Net Force oblíbený vtip. „No, tak pojďte dál."

Ukázal na dveře a nechal ji vejít před sebou. Utvrzoval se, že to činí pouze ze slušnosti. Nebylo správné dívat se jí na zadek. Ale uznával, že stojí za to. Připomnělo mu to starý vtip Flipa Wilsona o tom, jak byla farářova žena v pokušení, když si v obchodě oblékla nové šaty. Ďábel jí povídá: „No tak, zlato, kup si je!" A farářova žena mu řekla: „Odstup ode mě, Satane!" Ďábel tedy ustoupil a pak povídá: „Hm. Odsud to vypadá taky dobře..."

Michaels ty myšlenky zaplašil. Winthropová byla jeho podřízená, navíc nejméně o deset let mladší, a on právě teď žádné pletky nemůže potřebovat. Jenže od rozvodu už uběhlo hodně času, a dlouho předtím, než se odstěhoval, to doma taky nebylo ideální. Od té doby se žádnou ženou nespal.

Prostor, který v mužově životě dokáže vyplnit práce a koníčky, je omezený. A ne každou noc v týdnu je možné číst, dokud člověk neusne.

Zvedl oči a uviděl Toni, jak stojí ve dveřích své kanceláře, opírá se o rám a pozoruje ho. Michaels se cítil provinile, ačkoliv se ničeho nedopustil. Nervózně se na ni usmál a pak vešel do kanceláře. Kdyby si měl s nějakou ženou něco začít, nejspíš by se rozhodl pro Toni, ale i to bylo nepřípustné. Toni byla jeho spolupracovnicí a kamarádkou, a on za žádnou cenu nechtěl ani jedno z toho zkazit nějakým románkem. Přátele člověk nenajde tak snadno jako milence.

No. Aspoň se to říká. Bylo to už tak dlouho, co měl milenku, že zapomněl, jak na to. Věděl jen, že s jízdou na kole to mnoho společného nemá.

Podíval se na Joannu Winthropovou, která stála nad židlí před

jeho stolem a čekala na něj. Úchvatná žena. Navzdory všemu si dokázal živě představit její vlasy rozpuštěné a rozprostřené na polštáři, její obličej plný vášně...

Donutil se k úsměvu. Naštěstí se sprchoval studenou vodou. A dnes tomu zřejmě nebude jinak.

„Děkuju za tu klávesnici," řekl.

„Rádo se stalo."

Přešel ke stolu, sedl si a ukázal Winthropové, ať se taky posadí. Zpět k vážné práci.

„Máme tu menší problém, poručíku. Plukovník Howard se domnívá, že byste nám s tím mohla pomoci."

„Ano, pane, když pan plukovník myslí. Moc dobře o vás mluví, pane."

Michaels se na ni podíval. Vážně? Slyšet tohle před pár měsíci, překvapilo by ho to. Ale poté, co unesli toho šílence z Ruska, Howard možná změnil na svého civilního velitele názor. Michaels tehdy tím příkazem riskoval svůj post a Howard odvedl skvělou práci. Z té akce možná vyplynulo vzájemné uznání.

„O vás též, poručíku. Když jsem ho požádal o spolupráci, byla jste první, na koho si vzpomněl."

„Pane, pokud vám to nevadí, říkejte mi, prosím, Jo nebo Winthropová. Všechny hodnosti jsou mimo terén stejně k ničemu."

„Fajn, Jo. Já jsem Alex, když už jsme u toho. Naše oddělení je poměrně neformální."

„Ano, pane. Teda vlastně Alexi. Tak co se děje?"

Usmál se na ni a mávl rukou nad ovládači počítače.

3

SOBOTA, 18. PROSINCE, 7:50
QUANTICO, VIRGINIA

Plukovník John Howard měl na sobě goretexovou větrovku a pod ní, v pouzdru na pravém boku, revolver Smith&Wesson model 66. Když musel mimo službu nosit pistoli, vždy volil toto pouzdro. Jeho výhodou byl plastový háček, za nějž bylo možné pouzdro zavěsit mezi pásek a košili, takže si pokaždé nemusel pásek sundávat a protahovat ho skrz poutka na kalhotách. Bylo to pouzdro velmi praktické a nenápadné.

Deset metrů před ním vyskočil ze tmy muž a rozběhl se k Howardovi. Dorazí k němu za necelé dvě vteřiny.

Howard se lehce naklonil doleva, aby mezi bundou a tělem vznikla mezera, a pravou rukou zajel pod větrovku. Nahmatal dřevěnou rukojeť revolveru, naučeným pohybem uvolnil pásku držící revolver v pouzdru. Vytáhl pistoli, rychle ji zvedl proti útočníkovi a stiskl spoušť. Na tuto vzdálenost by ho vyrovnávání mířidel zbytečně zdržovalo. Bylo výhodnější namířit na terč celým tělem pistole.

Útočník se zastavil metr osmdesát od Howarda. V dalším postupu mu zabránila necelých šest gramů těžká tříštivá kulka, která se mu zaryla do trupu rychlostí těsně pod pět set padesát metrů za vteřinu.

Druhý výstřel následoval o čtvrtinu vteřiny za prvním.

Muž strnul a v místech, kde ho zasáhly kulky, začala blikat červená světýlka. Málokdo si uvědomuje, jak rychlý může být běžící útočník s nožem. Za další půl vteřiny by se ten virtuální zločinec dostal až k němu.

Howard se otočil k počítači vedle boxu. Na monitoru viděl malou holoprojekci útočníka a statistický přehled. Čas: 1,34 vteřin od

začátku až po výstřel. Zasažený orgán: srdce. Odhadovaná účinnost první střely: 94 procent. Revolver neměl zásobník na tolik střel jako taktická pistole H&K, ale pro Howarda měl cenu talismanu, cítil se s ním jistější.

Když vracel revolver do pouzdra, ucítil v pravém rameni určitou bolest. Vlastně ne přímo bolest, spíš... spíš únavu. Po jediném výstřelu? Poslední dobou se cítil velmi unavený.

„Na muže vašeho věku solidní výkon," řekl seržant Julio Fernandez. Stál ve vedlejším boxu se starší armádní berettou ráže 9 mm, která při střelbě dělala hrozný rámus a šíleně kouřila.

„Znovu," řekl Howard. Usmál se.

Útočník zmizel. Být to situace skutečná, nikoliv holoprojekce, každý z těch tříštivých nábojů by muži předal energii pěti set padesáti librostop, a jelikož se při dopadu měly roztříštit, roztrhaly by útočníkovo srdce a neproletély by jím, takže by nemohly ublížit nikomu za jeho zády, například staré dámě věnčící svého psa. To byl pro boj ve městě velmi důležitý aspekt. Tříštivé náboje samozřejmě nejsou ani v nejmenším vhodné pro střelbu skrz zdi nebo dveře aut, ale Howard měl v bubínku další dvě střely, standardní celoplášťové náboje, které by si poradily i s tímto problémem. Kdyby útočník seděl v autě, mohl Howard první dvě kulky přetočit, nebo kdyby měl moc naspěch, jen by dvakrát stiskl spoušť, aby se dostal k těm plášťovým střelám.

„Dobré ráno, pánové," ozvalo se za ním. Díky speciálním špuntům do uší slyšel Howard normální zvuky, ale byl chráněn před hlukem, který by mohl jeho sluchu ublížit. Otočil se.

Byl to jeho šéf, Alexander Michaels.

„Dobré, veliteli. Co vás přivádí na střelnici v neděli ráno?"

Michaels poklepal na taser zavěšený u pásku na pravém boku. „Rekvalifikace. Říkal jsem si, že sem zajdu, až tu nebude moc lidí."

Howard se na něj usmál a zavrtěl hlavou.

„Vy taserům nevěříte, plukovníku?" zeptal se Michaels.

„Ne, pane, moc ne. Pokud se situace zhorší natolik, že je potřeba použít zbraň, pak by to měla být zbraň skutečná."

„Slyšel jsem, že taser má při prvním zásahu úspěšnost kolem devadesáti procent, ať už pronikne oděvem nebo ne. Je účinný proti standardním kevlarovým vestám, a hlavně se potom nemusí odvážet těla."

Téměř bylo slyšet, jak se Fernandez ušklíbl. „Máte k tomu něco, seržante?“ zeptal se ho Howard.

„To je fakt, ale ten, na koho střílíte, na sobě nesmí mít nic hořlavého. Pak se totiž vznítí. A v tom okamžiku se vaše neškodná zbraň změní v plamenomet, pane. Už se to párkrát stalo.“

„Seržant má pravdu. Největší nevýhodou však je, že máte jen jednu ránu,“ dodal Howard.

„Člověk by s sebou měl nosit náhradní náboj. Expert je prý schopen je vyměnit během dvou vteřin - vysunout, zasunout a znovu použít.“

Jenže za tu dobu i člověk jen průměrně zběhlý v práci s pistolí vašeho experta čtyřikrát nebo pětkrát zastřelí. Buď on, nebo jeho kumpáni, když je útočníků víc.“

Michaels se usmál. „No jo. Víte, jak to s námi byrokraty je, seržante. Zbraň je spíš formalitou než čím jiným. Do opravdových soubojů se moc nedostaneme.“

„Já slyšel něco jinýho,“ namítl Fernandez.

Howard potlačil úsměv. Bez ohledu na to, co Michaels říkal, poradil si se ženou, která se vloupala do centrály Net Force, a zastřelil ji její vlastní zbraní. Tím si u mnoha lidí včetně Howarda hodně polepšil.

„Krom toho mám na boj a střelbu spoustu věrných a vycvičených mužů, jako jste vy,“ řekl Michaels.

„Zaplať pámbu,“ utrousil Fernandez, ale tak potichu, že to Michaels možná nepostřehl.

„No, nebudu zdržovat, pánové,“ řekl Michaels. „Přeji hezký den.“ Odešel na konec dlouhé řady boxů a začal se připravovat. Seržant zavrtěl hlavou a otočil se na Howarda. „Tasery, noční převleky, lepkavá pěna, fotonová děla. S čím se federálové vytasí příště? Sprej s cukrem a pepřem? Odpalovače okvětních lístků? Připadá mi, že je za tím spousta úsilí a pramalý užitek.“

„Žijeme v politicky korektních časech, seržante. Postřílet bandu hulvátů samopalem se netoleruje, i když všichni mají kapsy plné granátů. Nevypadá to hezky ve večerních zprávách.“

„Tihle liberálové nakonec seberou veškerou radost z toho, být vojákem, pane.“

„To nejspíš ano, seržante.“

„Znáte tu definici, kdo je konzervativec, pane?“

„Neodvažuju se zeptat.“

„Liberál, kterýho někdo přepadl.“

Howard se usmál. „Zapněte si terč, seržante, a podíváme se, jestli střílíte stejně dobře, jak mluvíte.“

„Nechcete si vsadit, pane?“

„Nechci vás ožebračit, ale když máte tolik, že si můžete dovolit vše ztratit, proč ne.“

Oba muži se zasmáli.

V posledním boxu Michaels slyšel Howardův a Fernandezův smích. Nejspíš se smějí jemu a jeho taseru. No co, každý holt není vojákem. Jeho otec byl voják z povolání, a to stačilo, aby Michaels zvolil úplně jinou dráhu. Věděl, v sebeobraně nebo při ochraně někoho, na kom mu záleží, dokáže zabít. Přesvědčil se o tom, když se ta vražedkyně dostala do centrály a použila Toni, aby ho vlákala do šaten u tělocvičny. Tu ženu, známou jako Selkie, zastřelil, ale ona předtím střelila jeho a pokusila se zabít Toni nožem. Tehdy neměl na vybranou, ale netoužil tuto zkušenost opakovat.

Nastavil počítač na tréninkovou úroveň pro práci s taserem, přesvědčil se, zda má na levé straně opasku náhradní zásobník stlačeného plynu, a prohlédl zbraň, je-li zásobník uvnitř dosud použitelný. Byl. Znovu si připnul zbraň k opasku, zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval. „Aktivovat,“ nařídil počítači. „Dvě až třicet vteřin, libovolný start.“

Jeho nový taser byl bezdrátový. Michaels si nebyl jist, zda přesně ví, jak přístroj funguje, ale tušil, že ony dvě jehly jsou malé, leč velmi výkonné kondenzátory. Každá byla jen o málo širší než tuha do tužky. Obě jehly, napájené z obyčejné devítivoltové baterie, obsahovaly dávky vysokého napětí s nízkou intenzitou proudu, šlo přibližně o tisíc voltů, a když obě narazily na terč, došlo k uzavření obvodu. Pohonná látka, stlačený dusík nebo oxid uhličitý, to podle modelu, vymrštila jehly do vzdálenosti až patnácti metrů takovou silou, že dokázaly proniknout oděvem. Na běžnou bojovou vzdálenost, sedm nebo osm metrů, tato zbraň útočníka zastavila prakticky pokaždé. Měla zabudovaný malý laser. Při stisknutí rukojeti vám červená tečka laseru ukázala, kam jehly dopadnou. Když jste minuli, v záloze byla ještě dvojice elektrod v rukojeti, díky níž se mohl taser použít k omráčení útočníka, když se dostal až k vám. Taser tvarem připomínal protáhlý

elektrický holicí strojek nebo jednu z laserových zbraní ze série Star Trek: Hluboký vesmír 9.

Použití bylo velmi jednoduché. Stačilo zvednout taser proti terči, stisknout rukojeť, zamířit pomocí červené laserové tečky a palcem odpálit. Pokud šlo vše podle předpokladu, o půl vteřiny později se útočník svíjel na zemi v elektricky vyvolaných křečích, a myšlenky na jakékoliv napadení se okamžitě propadly na spodní pozice jeho žebříčku. Po několika minutách došlo k takřka celkovému oživení, ale s útočníkem, který se několik minut bezmocně svíjí na zemi, lze udělat spoustu věcí.

Tuto zbraň mohou samozřejmě použít i útočníci. Aby se tomu předešlo, všechny tasery obsahovaly v pohonném plynu tisíce barevných nebo bezbarvých úlomků plastu, díky nimž bylo možno majitele identifikovat. Nebyla šance, že by někdo po spuštění spouště dokázal všechny tyto kousky posbírat.

Objevil se muž a rozběhl se k Michaelsovi. V jedné ruce svíral páčidlo. V běhu ten kus železa zvedl a rozpřáhl se.

Michaels uvolnil taser od opasku, namířil a stiskl rukojeť. Tečka poskakovala nahoru a dolů po útočníkově stehně, ale to nevadilo. Místo na těle nerozhoduje. Stiskl spoušť.

Mužovi zazářilo stehno žlutým světlem, ale stále se přibližoval.

Hergot!

Michaels uchopil zásobník do levé ruky, stiskl tlačítka, aby jej uvolnil, a hledal náhradní, jenže už bylo pozdě. V okamžiku, kdy znovu nabil, už byl útočník u něho. Bzučák se hlasitě rozezněl. Muž před ním se zastavil.

Sakra. Radši ho měl zkusit omráčit.

Na monitoru vlevo se rozzářil jasně červený nápis „Nezastavils mě. Mám tě.“ Díky zobrazení Michaels věděl, proč se tak stalo. Jehly byly nastavené tak, aby se od sebe rozlétly, a obvod byl tudíž co největší. Na tu vzdálenost nebyla noha nejlepším terčem. Levá jehla zasáhla útočníka přímo do stehna, ale pravá je minula o dvacet centimetrů směrem vlevo. Musel nějak pohnout rukou, než stiskl spoušť. Stačilo neuvěřitelně málo, a výstřel byl k ničemu.

Kdyby byl ten útočník skutečný, měl by Michaels rozbitou lebku, pokud by mu lekce silatu, které mu dávala Toni, nenapověděly, jak se páčidlu vyhnout, zasáhnout muže elektrodami a omráčit ho. Na to se však zatím nemohl spolehnout.

Znechuceně zavrtěl hlavou. Ze stolku vzal náhradní zásobník a zasunul jej do pouzdra na boku. Připnul si taser k opasku. „Znovu," řekl počítači. „Dvě až třicet vteřin, libovolný start."

Úmyslně se nedíval směrem k Howardovi a Fernandezovi. Byl si jist, že se smějí.

SOBOTA, 18. PROSINCE, 8:15
WASHINGTON, D.C.

Toni seděla v křesle, které jí její nejstarší bratr Toni Junior daroval k Vánocům před třemi lety. V malebnější části Queensu vlastnil obchod s nábytkem, a zůstalo mu tam ležet několik kusů, jež nemohl prodat, ale ani vrátit, protože jejich výrobce ukončil svou činnost, než mu je dodali. Bylo to pohodlné křeslo, ale ta strakatá, zelená látka nemohla okouzlit žádného zákazníka. Její bratr jí řekl, že by se jí třeba mohlo hodit.

Usmála se do telefonu. Její matka však ten úsměv nemohla vidět. Nikdy nepřistoupila na myšlenku videotelefonů. Co kdyby telefon zazvonil dřív, než nasadí milý výraz? Nebo když bude rozcuchaná? Nebo ve sprše?

„Mami, jestli tě tak trápí, kolik mě tyhle telefony stojí, proč si nepořídíš přípojku na počítač? Aido by to namontoval na tátův počítač. Za deset dolarů měsíčně bychom si mohly povídat, jak bychom chtěly."

„Já vo počítačích nechci nic slyšet," řekla maminka. „Tomu já nerozumím."

„Není to o nic složitější než používat telefon. Stačí jen to zapnout a říct moje číslo, když chceš volat ty mně. Když ti zavolám já, jenom zmáčkneš knoflík, a hned mě uslyšíš i uvidíš."

„To je na mě moc složitý."

Toni se znovu usmála. Matka se nikdy nezmění. Měla v bytě prastarý počítač, dárek od Toni a jejích bratrů k jedněm narozeninám. Většina amerických domácností měla v této době nějaký domácí počítač, ale maminka s tím nechtěla mít nic společného. Ačkoliv se nekřižovala pokaždé, když kolem něj prošla, Toni se dlouho domnívala, že matka v tom přístroji vidí vynález ďábla, který jen čeká, až ji bude moci chytit do spárů a odnést do elektronického pekla.

Sophii Banks Fiorellaové bylo šedesát pět, měla šest dětí, z toho pět chlapců, všem umožnila středoškolské vzdělání. Jedenatřicetiletý Aido, po Toni nejmladší, byl programátorem na právním oddělení správy státu New York, a pokud se ani jemu nepodařilo přimět maminku ke slitování nad počítačem, ačkoliv to jistě zkouší každou neděli u oběda, Toni jen plýtvá časem.

„Tak kdy přijedeš?“

„Ve čtvrtek v noci,“ odpověděla Toni. „Čtyřiadvacátýho máme volno, ale třiadvacátýho tu musím být.“

„Má pro tebe táta přijet na letiště?“

„Mami, táta by vůbec neměl řídit. Vždyť skoro nevidí. Doufala jsem, že mu Larry domluví.“ Toni si uvědomila, že když mluví s matkou, je v její řeči akcent Bronxu mnohem patrnější. Pokaždé.

„Znáš tátu. Když nechce slyšet, neslyší.“

„Jestli toho nenechá, budeme mu muset dát na volant jednu z těch kovových tyčí.“

„Tony Junior už to zkoušel. Tátovi stačily dvě vteřiny, aby zjistil, jak se to sundává. Není hloupej.“

„Já neříkám, že je hloupej. Ale napůl nevidí, a jestli nepřestane řídit, někoho zabije.“

„Dobře, tak tě vyzvedne Larry nebo Jimmy.“

„Já nepoletím, mami. Pojedu vlakem a z nádraží si vezmu taxíka.“

„Moje dcera pozdě večer v taxíku? To je nebezpečný, jezdit sama ženská taxíkem.“

Toni se zasmála. Brzy jí bude třicet a v sebeobraně se vyzná lépe než všichni muži, které znala. Měla u sebe taser, s nímž dosáhla úrovně experta, a již léta byla federální agentkou, ale mamince se nelíbilo, aby jela sama v noci z nádraží taxíkem.

„Neboj se o mě. Klíč mám, lehnu si do pokoje pro hosty.“

„Mike přijede z Baltimoru se ženou a s dětma, budou ve velkým a v dětským pokoji.“

„Lehnu si do malýho pokoje. Neboj, mami. Uvidíme se na Štědrej den ráno, jo?“

„Jo. Ty, už bys měla skončit, ten telefon tě bude stát majlant. Uvidíme se v pátek. V kolik chceš vzbudit? Nebo si chceš přispat?“

Toni se znovu usmála. Bez ohledu na to, co odpoví, ji maminka vzbudí přesně v půl sedmé a snídaně už bude na stole. „Kolem půl sedmý,“ řekla.

„Dobře, já si přivstanu. Mám tě ráda, dceruško. Buď na sebe opatrná.“

„Budu, mami. Mám tě ráda.“

Toni zavěsila a zavrtěla hlavou. Jednou z radostí její velké katolické rodiny bylo každoroční setkání. S jejími bratry, jejich ženami, s neteřemi a synovci to mohlo být přes dvacet lidí, k tomu je však nutno přičíst ještě strýce a tety, a na večeři se může objevit ještě jeden či dva bratranci. Nebylo to tak stísněné jako dříve, protože tatínek koupil sousední byty a proboural zdi, aby z toho byl velký byt. Ale i tak tam bude pěkně živo.

Toni se už nemohla dočkat. Škoda jen že s sebou nemůže vzít Alexe. Maminka by byla celá bez sebe, že má Toni potenciálního ženicha - každý, na koho Toni pohlédla více než dvakrát, byl pro maminku potenciální ženich - ani by se nezastavila, pořád by mu něco nosila.

Snad někdy příště.

4

SOBOTA, 18. PROSINCE, 11:45
ÚZEMÍ STÁTU ARIZONA

Jay Gridley se projížděl po síti.

Na koni.

Až donedávna dával ve virtuální realitě přednost vozu Dodge Viper a používal scénáře s dálnicemi a rychlými auty. Viper byl skvělý vůz, raketa na kolech, a Jaye bavilo sešlápnout pedál až na podlahu a cítit vítr ve vlasech. Ale před pár týdny dostal chuť na western, a po prostudování té problematiky si sestavil vlastní scénář. Pro výlet na síti pomocí virtuální reality - VR - bylo možno použít takřka cokoliv, o historickou přesnost tady nešlo; nebyl problém smíchat kovboje s kosmonauty. Ale programátor na Jayově úrovni už měl určité standardy. Takový scénář musel být přinejmenším logický, a především musel dobře vypadat.

Jay měl na sobě levisky, pravé kovbojské boty z hovězí kůže, flanelovou košili a červený šátek, krémový stetson, jehož velikost se určovala v galonech, a u opasku mu visel šestiranný kolt ráže .45. Neměl žádné laciné náhražky, žádnou košili s korálky a třásněmi, nic takového. Seděl na ručně šitém sedle na hřbetě černobílého hřebce jménem Buck. Tedy býval to hřebec. Jay ho nechal vykastrovat, aby se neutrhl, kdyby náhodou míjeli stádo klisen. Chvíli váhal, jestli má volit bělouše, ale pak dospěl k závěru, že to by bylo skutečně příliš. Do podobných detailů se běžný software nikdy nedostal, ale ten pro Jaye nebyl.

Buck si volil cestu po úzké křivolaké cestě, jež se vinula po úpatích virtuálního pohoří na Divokém západě. Jay neustále vyhlížel chřestýše, indiány nebo desperáty, kteří by si na něho mohli brousit zuby. Blížil se k síťovému uzlu, představovanému městečkem Black Rock. Bylo to ještě několik mil, ale slunce se drželo téměř v

nadhlavníku, pořádně připalovalo a Jay se musel něčeho napít. Kamenitá cesta byla prázdná, zahlédl jen několik ještěrek a trsů, z nichž možná jednou vyroste laskavec. Pokud však budou mít štěstí a dřív neshoří.

Usmál se. Sakra, že je ale šikula. Takový pěkný scénář.

Navedl Bucka k vyschlému a prašnému korytu řeky, seskočil a napil se vody z lahve, tedy plátěného měchu s dřevěnou zátkou. Dovnitř se vešel asi galon vody. Byl utkaný tak volně, že z něj po stranách voda trochu prosakovala. Předpokládalo se, že vypařováním se voda ochladí, ale i přesto byla teď hodně teplá. Sundal si klobouk, nalil do něj vodu a nabídl ji Buckovi. Kůň hlasitě chlemtal.

„Už je to kousek, jenom pár minut."

Zpoza zatáčky se ozval rachot přijíždějícího dostavníku. Jay vylil vodu z klobouku a nasadil si ho. Uvolnil kolt v pouzdře. Jeden nikdy nemohl vědět, co se chystá. Je lepší být připraven a vystřelit první, na vyptávání je potom času dost.

Nebyl to dostavník, ale malý povoz tažený statnou šedou klisnou. Podkovy na tvrdém povrchu zvonily a pod dřevěnými, železem potaženými koly skřípaly kamínky. Vůz řídila žena v dlouhých bavlněných šatech, jež byly kdysi indigově modré, ale na slunci vybledly do světlemodra. Jelikož žena seděla, měla sukni vykasanou, takže odhalovala okraje vysokých šněrovacích bot. Na hlavě měla modrý čepec, ne tak vybledlý jako šaty, pod bradou zavázaný. Na sedadle vedle ní leželo několik svazků knih.

To musí být učitelka.

Jay se uvolnil, zvedl ruku a cvrnkl do okraje klobouku, zatímco se žena přiblížila.

„Dobrej, paninko," napodobil mluvu kovbojů.

Když povoz přijel blíže, všiml si, že jde o velmi pohlednou ženu - ne pouze pohlednou, ale přímo úchvatnou, zpod čepce jí vykukovalo několik pramenů plavých vlasů, měla krásné zelené oči...

Ale ne. Není to učitelka, je to ta slepice Joanna Winthropová.

Do háje!

Zastavila povoz tři metry od Jaye a usmála se. „Pane jo. Jay Gridley. Tady bych vás nečekala." Sestoupila z kozlíku a přiblížila se k němu na pár stop. Chvilku vypadala, jako by upadla do transu.

Jay věděl, co dělá. Převáděla svůj síťový program na Jayovu verzi, aby mohla pokračovat v jeho scénáři.

Její tvář znovu ožila a rozhlédla se, konečně viděla to, co viděl on.

„Teda, to jsou věci," řekla. Usmála se.

„Co tu chcete, Winthropová?"

„Možná vám to řekne tahle stříbrná kulička." Natáhla ruku, na ní měla zářivou nábojnici do pušky. „No, kuličko, řekni mu to."

Nábojnice mlčela.

„Moc vtipný." Jay neměl sebemenší náladu nechat se urážet někým jako je slepice Winthropová. „Co máte za freeware vy?"

„Žádnej freeware, kovboji. Je to hodně promyšlená věc." Ukázala na pustinu kolem nich. „A poněkud plnější."

Ne, vážně?

V reálném světě seděl Jay na své židli v centrále Net Force a byl přes zařízení pro práci s VR připojený na síť. Vycouval ze svého westernového scénáře a nechal ho přepsat materiálem Winthropové. Za půl vteřiny VR blikla a objevilo se jiné prostředí...

Zjistil, že jsou na nástupišti vlakového nádraží. Winthropová stála proti němu a za ní zastavil osobní vlak. Její vlasy vyčesané do drdolu byly schované širokým kloboukem, na sobě měla dlouhý tmavý kabát, jež překrýval šedé vlněné šaty. Podle jejího oblečení a typu vlaku Jay odhadoval dobu na konec devatenáctého nebo začátek dvacátého století. Na ceduli na budově nádraží četl „Klamath Falls". Byla zima, vzduch ostrý a chladný, na zemi leželo patnáct centimetrů čerstvého sněhu, mimo zastřešené nástupiště byly závěje ještě vyšší. Cestující nastupovali do vlaku, ženy v dlouhých šatech a kloboucích, muži převážně v oblecích, s klobouky a převlečníky. Mezi převážně zámožnější cestující se mísilo několik příslušníků dělnické třídy, ti měli na sobě čepice, bundy a pracovní boty. Vysoký bledý muž, který vypadal jako častý návštěvník posilovny, se zastavil, aby pomohl do vlaku jedné staré dámě s kufrem. Kolem proběhla malá holčička s psem. Šlo zřejmě o setra nebo nějakého retrívra. Vzduchem se vznášel těžký pach kouře a mísil se s chladnoucí párou... a pachy nemytých lidských těl.

Tehdy se lidé moc nemyli. To byl dobrý detail.

Když se Jay rozhlédl, zjistil, že Winthropová si s tím scénářem dala dost práce. Neviděl žádné šedé plochy, žádné rozmazané pozadí, spousta detailů, včetně suků v dřevěných sloupech podpírajících střechu nad nástupištěm.

Podíval se na sebe a všiml si, že má třídílný šedý vlněný oblek a

černé kožené boty. Na vestě mu visel zlatý řetízek od hodinek. V jedné kapse vesty si všiml barevného papírku. Vytáhl jej. Lístek na vlak. Každé slovo bylo čitelné, vše perfektně vytištěné. Moc dobrý detail.

No, teda, musel přiznat, že je to prvotřídní kus práce.

Ale za nic na světě by to nepřiznal jí.

„Nastupovat!“ křikl výpravčí.

„Tak co?“ zeptala se.

„Je tu moc živo,“ řekl. „U mě je víc klidu.“ Nahrál svůj program a o půl vteřiny později stál znovu v poušti u Bucka a díval se na ni a na její povoz.

„Co chcete?“ zeptal se.

„Hledala jsem vás. Máme spolupracovat, ať už chceme, nebo ne. Vím, že mě nemáte rád, a vy taky nepatříte mezi sto mých nejoblíbenějších lidí. Ale jsem profesionálka, dokážu to překonat.“

„Má to znamenat, že já ne?“

„Ne, Gridley, má to znamenat jen to, co jsem řekla. Nejde o to, kdo je lepší programátor, ale o splnění úkolu. Velitel Michaels chce, abych vám s tím pomohla, tak jsem tady. Nemusíme se držet za ruce a pobíhat po jarní louce, ale taky se nemusíme jeden druhýmu plíst do cesty. Na tom se snad shodneme, ne?“

Jay se podíval na koně. Chápal, proč kovbojové trávili na cestách tolik času. Ženy, zejména ty pohledné, dokáží věci spíš zkomplikovat. Věděl, že je lepší programátor než ona. On se nikam nedostal jenom proto, jak vypadá, přitom věděl téměř jistě, že Winthropová ano. Ale vzdychl a přikývl. „Dobře. Nebudem se plíst jeden druhýmu do cesty.“

„Když něco objevím dřív než vy, pošlu vám to.“

„To se nestane,“ řekl Jay. Snažil se to neříct moc nahlas.

„Cože?“

„Nic. To samý já vám.“

Řekla něco, čemu přesně nerozuměl.

„Promiňte?“

„Nic,“ řekla. „Nechám vás vašemu scénáři.“

Vystoupila na kozlík a pleskla klisnu opratěmi po hřbetě. „Hý, malá,“ zavolala. Zamávala mu a vzdalovala se.

Jay se za ní díval. Kůň zařehtal.

„Jo, brácho, taky jsem si oddychl,“ řekl Jay. „No nic, máme ve

městě práci, pojedeme.“

Jay zasunul levou nohu do třmenu a vytáhl se do sedla.

Zamířili k městečku.

SOBOTA, 18. PROSINCE, 11:45
CHEVY CHASE, MARYLAND

Hughes měl s sebou v limuzíně svůj virces, virtuální celosvětové spojení, ale nechtěl Plattovi volat právě jím. Telefonní signál byl prý kódovaný, a kdyby použil telefon ve vircesu, nikdo by ho nemohl odposlechnout, ale nedůvěřoval tomu. Jinak to byla skvělá hračka, velká asi jako holicí strojek, krom telefonu obsahovala ještě přístroj globálního zjišťování polohy GPS, hodiny, rádio, televizi, modem, kreditní čip, kameru, skener a dokonce fax. Samozřejmě kdyby nebyl vedoucím Whiteova štábu, neměl by k takové věcičce přístup. Nemohl by si ji dovolit a zřejmě by se ani nedostal na seznam žadatelů, i kdyby na něj ušetřil.

Opodál byl veřejný telefonní automat, naprosto nevypátratelný. Řekl řidiči, ať u něj zastaví.

Bylo chladno, foukal vlhký vítr a nebe bylo plné tmavých, těžkých, perleťově zbarvených sněhových mraků, jež se nejspíš každou chvíli roztrhnou. Hughes vstoupil do té graffitií počmárané budky z průhledného plastu a zavřel za sebou dveře. Nastavil telefon jen na zvukový přenos, mluvítko zajistil jednorázovým utajovačem hovorů, vyťukal číslo, nechal telefon jednou zazvonit a zavěsil. Platt měl přístroje na odhalení čísla, z něhož bylo voláno, i odpovídající utajovač. Nikdo jejich rozhovor nerozluští.

O třicet vteřin později telefon v budce zazvonil. Pokud nejde o hodně velkou náhodu, je to Platt.

„Ano,“ řekl Hughes.

„Dobrej den,“ řekl Platt. Do těch dvou slov se mu podařilo nacpat neuvěřitelné množství georgijského přízvuku.

„Tak jak vypadá situace?“

„No, máme tu takovej menší problém. Vypadá to, že Jeho Excelence Bunga-Bunga se s váma chce sejít osobně, jinak prej dohodu nepodepíše.“

„Vyloučeno. Poslal jsem vás jako svého zástupce.“

„To jsem panu prezidentovi Bimbovi taky řekl, ale on si furt mele svou, asi jde o nějakej místní zvyk. Víte, jaký tyhle černoši jsou, pořád něco mají.“

Hughes skřípal zuby. Platt je blázen, rasista a nejspíš vysoce postavený člen georgijského Ku klux klanu a organizace Synové veteránů Konfederace. Jeho cesta do Guiney-Bissau, malé a velmi chudé země na pobřeží Atlantiku, která je vklíněna mezi Guineu a Senegal, se jen stěží mohla obejít bez potíží. Platt je tak bílý, že skoro září, a obyvatelstvo Guiney-Bissau je z devětadevadesáti procent černé; krom toho se tam hovoří kreolsky nebo portugalsky, plus ještě několika africkými jazyky, jako jsou pajadinka, gola, bigola a podobně. Pokud Hughes věděl, Platt žádný cizí jazyk neovládá. I v angličtině měl s vyjadřováním problémy, zvládá bravurně jen ten svůj georgijský paskvil, ale zatím se vždycky nějak domluvil. Když má člověk dva metry a postavu jako Herkules, většinou to stačí. Lidé se k Plattovi chovali slušně, i když jim moc neseděl. A ačkoliv byl krutý, nebyl hloupý. Rád si hrál na prosťáčka a nechával lidi myslet si, že takový opravdu je, ale vyznal se v počítačích od laptopů po velké počítače, poradil si s každou zbraní schopnou střelby a svedl opravit počítač i zbraň, když se jedno z toho rozbilo.

„No, El Presidente říkal, že když nepřijedete a trochu si s ním nepopovídáte, je po smlouvě.“

Sakra! Hughes hledal po kapsách svůj elektronický diář, vyhledal v něm leden a zamyslel se. Nebude to snadné. Bude si muset vymyslet neočekávanou akci a nějak se tam dostat. Měl několik pasů a víz, jež by mohl použít. Bude to otrava, levné to taky nebude, ale je to možné. „Dobře,“ řekl Plattovi. „Řekněte prezidentu Domingosovi, že se tam objevím třináctého ledna. Je to čtvrtek.“

„Ve čtvrtek třináctýho, rozumím.“

„A vraťte se do Washingtonu. Mám pro vás další práci.“

„Už letím. Hele, tady je negrů skoro jako u nás. A víte, co je zajímavý? V celý zemi je jen čtyři tisíce telefonů. Tipuju, že ještě pořád používají bubny. Víte, že ty domorodci jsou celkem mrštný? A neodbytný. Zase na mě nějakej civí. Asi mu ji natáhnu.“

„Nikoho tam nezabijte.“

Platt se zasmál. „Já? Hele, proč bych někoho zabíjel. Spíš jich shodím pár z chodníku.“ Znovu se zasmál svým hrubým chraplavým smíchem. Jedinej problém je, že tady žádný chodníky nemají. Budu si

muset počkat do Washingtonu.“

„Hlavně se vraťte. A co ty úniky informací?“

„Mám načasovanej další. Je nařízenej na pondělí ráno.“

„Dobře. Na shledanou.“

Hughes sundal utajovač a uložil si ho do kapsy. Ježíši. Platt je blázen, nejspíš psychopat a sociopat, ostrý a nebezpečný nástroj. Bude sice potřebný, ale mohl by říznout i do ruky, která ho ovládá. Hughes bude muset být opatrný a zanedlouho také vymyslet, jak Platta odstraní. Nadobro.

Hughes otevřel dvířka budky. Zasáhl ho studený vítr, až se roztřásl. Ve vzduchu byl cítit sníh. Měl by se vrátit, než se silnice změní ve velká zasněžená parkoviště.

Nasedl a kývl na řidiče. „Jedeme domů.“

5

PONDĚLÍ, 20. PROSINCE, 8:55
WASHINGTON, D.C.

Neviditelný démon se zelenýma očima se zakousl Tyranovi svými tesáky hluboko do krku. Bolelo to tak, že by tomu před pouhými několika měsíci nevěřil. Bylo mu zle od žaludku, chtělo se mu zvracet, řvát nebo někomu vrazit pár facek - možná všechno dohromady - a ani jedna z těchto tužeb nebyla splnitelná. Studenti Eisenhowerovy střední školy byli zvyklí vídat na zelených chodbách všelicos, ale třináctiletý žárlivým vztekem zmítaný mladík mezi tím nebyl.

Důvod Tyronova světabolu byl od něho vzdálen devět metrů a usmíval se na zadáka fotbalového týmu, vzrostlého a svalnatého Jeffersona Bensona. Belladonna Wrightová byla o rok starší než Tyrone a nade vší pochybnost šlo o nejpůvabnější dívku v D.C. Na východním pobřeží Spojených států. Možná na celém světě. A od té doby, co jí Tyrone Howard pomáhal s přípravou na hodiny počítačů, spolu strávili určitý čas. Opustila kvůli němu svého bývalého přítele, Herbieho „Kostilama“ LeMotta, který už byl na vysoké a dělal kapitána zápasnického družstva. Od té doby spolu chodili do obchodů, projížděli se po VR a sedávali u ní v pokoji a líbali se tak dlouho, že si Tyrone myslel, že exploduje. Byl do Belly bezmezně, nenapravitelně, až po uši, bláznivě a bůhvíjak ještě zamilovaný. A ona tam teď stála v té své mikrominisukni a těsném tričku a mluvila s někým jiným. Smála se na něj. Na člověka, který by dokázal Tyrona svázat do uzlíčku a pak s ním hodit patnáct metrů a ani se přitom nezapotit. Pro Tyrona hovořil jeho mozek, a ačkoliv mysl může být mocnější než svaly, v boji muže proti muži vás ten se svaly rozdrtí napadrť, pokud se proti němu budete snažit použít jenom svůj mozek.

„A hele. To vypadá jako prrroblém v rrráji,“ ozvalo se Tyranovi

za zády.

Tyrone se nedíval přímo na Bellu. Sledoval ji periferním viděním a hrál si se dvířky své skříňky. Ani se nemusel ohlížet, aby poznal, kdo to promluvil - James Joseph Hatfield, kluk ze Západní Virginie, který měl tak špatný zrak, že nemohl nosit kontaktní čočky, a tak chodil po světě se silnými plastovými brýlemi, v nichž připomínal velkou sovu.

„Sklapni, Jimmy Joe."

„Jo, klídek, kámo, ona s ním jenom mluví, nešmátrá mu po poklopci..."

Tyrone se otočil a z očí mu vyletěly atomové rakety.

„Už mlčím, mlčím, klídek, ty bláho," bránil se Jimmy Joe. „Ale mysli. Kdyby chtěla někoho velkýho a silnýho, neopouštěla by přece Kostilama, ne? Vždyť vedle něj Benson vypadá jako skrček."

A Tyrone vypadal vedle Bensona jako *mikrob.* ‚Jo. Možná."

„Ber to s rezervou, kámo. Moc se tím netrap." Jimmy Joe plácl Tyrana po zádech.

Tyrone nepřestával Bellu periferně sledovat, ačkoliv předstíral, že se dívá jinam. Velký svalnatý Jefferson Benson se otočil a odešel chodbou tou svou houpavou chůzí. Všichni mu uhýbali a nechávali ho projít.

Bella se otočila a uviděla Tyrona a Jimmyho Joe. Usmála se a zamávala. „Ahoj, Ty!"

Tyranova nevolnost zmizela, jakmile uviděl, že se na něho usmívá. Cítil se jako Atlas, když mu Herkules sundal z ramen tíhu světa. Najednou bylo na světě nádherně. Mohl by zpívat, tančit nebo se vznášet jako vánek.

Bella došla až k němu. Všichni se za ní otáčeli. Královna chodeb se nesla jako listy palmovníku v tropickém vánku. Tyranovi bušilo srdce v hrudi jako rytmy tamtamů. Pánové!

Zastavila se u něj. „Jestli zase nezačne chumelit, půjdu po škole do obchoďáku," řekla. „Půjdeš taky?"

„Jo," zářil Tyrone. „Chystám se tam."

„Báječně, Ty. Uvidíme se."

Na Bellině tváři se znovu objevil krásný úsměv, pohladila Tyrona po rameni a odešla. Tyrone se za ní díval, zcela v transu, neschopen odtrhnout od ní oči. V místech, kde se ho dotkla, měl rameno úplně sežehlé.

„Říká ti Ty. Hladí tě. Bláho, je to tak té-dé-dé, že to dál nejde," řekl Jimmy Joe. „Tok dat dobrej."

Tyrone se usmál. Ano, ano, je to pravda. Lepší už život být nemůže. Jak by mohl? Nejkrásnější žena světa si právě dala schůzku s ním, a ne s tím fotbalovým hromotlukem. Bylo to naprosto úžasné, ani o trochu míň. Úžasné. Skvělé...

„A co říkáš na ten upgrade?"

Tyrone se díval za Bellou, jak zahnula za roh a zmizela z dohledu. Kochal se jejím vzhledem alespoň v paměti.

„Haló? Kontrolní věž vesmírné lodi Tyrone. Ohlaste se." Jimmy Joe napodobil praskání ve vysílačce. „No tak, posádko lodi..."

Tyrone se vymanil z transu. Jimmy Joe se ptal na úpravy síťové hry DinoWarz, kterou sepsal a vyvěsil na síť. „Jo tohle. Ještě jsem neměl čas se na to mrknout."

„Neměls čas? Děláš si prdel?"

„Nedělám," odpověděl Tyrone. Každou volnou minutu trávil s Bellou. A když nebyl s ní, myslel na ni. Snil o ní.

Toužil po ní...

„Vojáku, ty ses úplně z formy!"

„Je to jenom hra," pronesl Tyrone.

Jimmy Joe na něj zíral, jako by se Tyrone najednou proměnil v obřího švába a zkoušel tančit charleston.

„Jenom hra? Jenom hra? Testosteron ti zkratoval mozek, kámo."

Zazvonilo a Jimmy Joe odešel. Nepřestával vrtět hlavou. „Uvidíme se pak, moulo."

Tyrone se díval za svým kamarádem. Nechápe to. Hry jsou fajn, ale jak by se mohla počítačová hra vyrovnat tomu, když ho Belladonna Wrightová drží za ruce? Když líbá ty její kouzelné žhavé rty? Když hladí ta horká a...

Špatný kurz, Tyrone. Tady a teď je lepší na to nemyslet.

Jak se může počítačová hra nebo i plnohodnotná kopie ve VR Belladonně vyrovnat? Nemůže. Ani náhodou.

Odběhl do třídy. Po škole s ní půjde do obchoďáku, to je paráda na osmou.

PONDĚLÍ, 20. PROSINCE, 9:05
QUANTICO, VIRGINIA

Julio Fernandez sledoval holoprojekci ve vzduchu za instruktorem. Obraz představoval několik matematických rovnic a na pozadí byly fotografie starého lístku do divadla a velkého kovového sejfu s velkým mechanickým otočným zámkem. Počítačové obrazy pro zabedněnce.

„Nuže," ozval se instruktor, „Kdo mi může říct, co znamená věta ‚zabezpečit znemožněním přístupu'?"

Fernandez upřeně pozoroval monitor zabudovaný do vrchní části svého stolu. *Vyber si nikoho jinýbo,* říkal si. V kurzu základů programování bylo patnáct lidí, takže se bylo možné spolehnout, že si jejich přemoudřelý učitel vybere někoho z jeho spolužáků, nebýt ovšem toho, že onen přemoudřelec si zřejmě zasedl na Fernandeze. Jmenoval se Horowitz. Bylo mu možná dvacet čtyři, byl malý, zavalitý, chodil ve zmačkaném obleku, tvář mu pokrývala akné. V obličeji měl vždy výraz, jako by mu na skrytých částech těla vyrazila bolestivá vyrážka. Horowitz taky působil dojmem, že by se raději na veřejnosti nahý drbal na této vyrážce, jen aby nemusel trpět v téhle třídě; Fernandez tušil, že ví, jak mu je. Kdyby se tomu mohl vyhnout, nebyl by tu ani on. Aspoň že ten člověk byl civilista, a ne důstojník.

Věci neulehčovala ani skutečnost, že třída zapáchala starým kyselým potem.

Mohl si samozřejmě všechny přednášky i úkoly nahrát a nastudovat doma o samotě. Nikdo u něj nestál s nabitou pistolí a nenutil ho tady sedět. Většina ostatních studentů byli čerství studenti akademie FBI. Tento kurz pro ně byl povinný, ačkoliv šlo spíš o formalitu. Všichni měli za sebou studia na středních školách, někteří i na právnických fakultách, a tenhle kurz byl tedy pro ně hračkou, jakou by zvládli levou zadní.

To však neplatilo pro seržanta Julia Fernandeze, jehož počítačové dovednosti se přibližně rovnaly jeho znalostem kvantové mechaniky nebo namlouvacích rituálů velrybích samců, což bylo i v nejlepší formě hodně slabé. Snažil se tyto znalosti absorbovat sám, ale klouzaly mu z hlavy, jako by jeho mozek byl vyrobený z kvalitního teflonu. Doufal, že když bude poslouchat učitele a otázky a odpovědi ostatních studentů, nějak mu to pomůže. Ale po třech hodinách nijak kupředu nepokročil. Tuhle vědní disciplínu nenáviděl, ale musel ji ovládat.

Když přišlo na boj rukama nebo zbraněmi, Fernandez nedal nikomu nic zadarmo. Dokázal by zbudovat tábor v džungli nebo na pouští a žít jen z toho, co mu dá půda, ale když měl za úkol uvést klávesami počítač v činnost, jako by otupěl, a to nebylo pro zaměstnance Net Force příznivé...

„Tak kdo? Třeba... seržant Fernandez. Zabezpečit znemožněním přístupu?“

No paráda. To je prosté paráda. „Ano. Domnívám se, že to znamená, že určitý počítačový systém je jako taková pevnost. Vy víte, že existuje, snadno ji objevíte, ale dveře jsou buď opancéřované, podminované nebo ověšené tolika zámky, že se do nich nedostanete, ačkoliv stojíte přímo před nimi.“

„To je okouzlující metafora. Víte, co znamená metafora, seržante?“

Několik studentů se ušklíblo.

Fernandez cítil, jak pod svou snědou kůží rudne. Bylo mu tolik, že by tomuhle kloučkovi mohl dělat tátu, a on si z něj bude utahovat? „Ano, vím.“

„No, zdá se, že nějakým neuvěřitelným zázrakem máte vlastně pravdu. Během dnešní hodiny si povíme o základních principech zajišťování, od clon po šifrovaná hesla, o privátních vstupních mechanismech a jejich omezeních na data a časy.“

Učitel mávl rukou, holoprojekce zmizela a byla nahrazena jinou. Na ní byl vidět malý hoch před počítačem. Klukovi mohlo být kolem pěti let. Pro někoho takového byl možná tento kurz určen.

Fernandez skřípal zuby. Ačkoliv odpověděl správně, ten mudrlant to překroutil tak, že vypadal jako blbec. Horowitz se ponižováním studentů určitě realizuje. Jinak si totiž asi moc neužije, s tak poďobaným obličejem a zakrslou postavou.

Možná je to všechno omyl. Možná by měl Fernandez trávit svůj čas na cvičišti, a ne se nechat od mistra Horowitze krákat za vlasy. Možná by měl provést parakotoul a vypadnout odsud, trávit svůj čas jinde a dělat něco, v čem se vyzná: zápasit, vláčet vojáky v prachu, zvedat je a zase je srážet k zemi.

Na vteřinu se mu ta představa i zalíbila.

Ne. Prostě se tyhle žvásty naučí, i kdyby ho to mělo zabít. Až zase začnou mladí poručici na misi žvanit o počítačích, aspoň bude trochu vědět, o čem je řeč.

„Tak kdo nám poví, co se stane, když elektronické vstupence vyprší platnost pro vstup na kódovanou stránku? Seržante Fernandezi? Když už máte takovou metaforickou náladu, nebyl byste ochoten obšťastnit nás dalším z vašich improvizovaných přirovnání?“

Fernandez si Horowitze prohlížel. Měl sto chutí se prostě zvednout a odejít. Druhou možností bylo vstát a naučit Horowitze znovu dýchat poté, co by mu dal pořádnou ránu do jeho povadlého břicha. To byla teprve nádherná představa...!

„No tak, seržante, rychlost rozhoduje. V programování, v životě, ve *všem*. Ten, kdo váhá, je poslední a poražený.“

„Myslím, že v tom se mýlíte, pane.“

Horowitz se na něj podíval jako žába na vzpurnou mouchu. „Ach tak? A můžete nám to osvětlit? Ukázat nám, kde došlo k omylu.“

„Prosím,“ řekl Fernandez. „Když jsem prodělával základní výcvik, velel nám jeden seržant, a ten nám vysvětloval práci s malými střelnými zbraněmi. Vyprávěl nám příběh z doby, kdy on byl nováčkem, o soupeření mezi dvěma cvičiteli z odlišných družstev. Prý spolu oba soupeřili v používání pušek M16.“

Fernandez se podíval na Horowitze. „To jsou plně automatické pušky. Víte, co to je puška, pane?“

Horowitz se zamračil. Ještě že Fernandezovi nešlo o známku z tohoto kurzu - nikdy by neprospěl. Ostatní studenti však právě procházeli nějakým výcvikem pro práci se střelnými zbraněmi, takže si získal jejich pozornost.

„Takže první cvičitel, jmenoval se Butler, přišel na čáru. Časovač pípnul, on vzal pušku a nabil. Spíš se o to jenom pokusil. Nic se nestalo, protože náboj se zasekl v zásobníku. Takže zásobník vyndal a zasunul nový, ztratil jen několik vteřin. Zase to samé. Jelikož závod byl omezen na dva zásobníky, byl mimo. Zvedl ruku a k jeho jménu si připsali poznámku nedokončil.

Druhý cvičitel už byl připraven, jmenoval se Mahoney. Postavil se, nabil a odstřílel to. Měl dobrý čas, sice nic prvotřídního, ale do pátého místa by se s trochou štěstí mohl dostat. Střílel čistě, relativně rychle i přesně.

Butler si zatím všiml, v čem je problém. Přeplnil své zásobníky o jeden náboj. Tím se pružiny stlačily příliš, a neposouvaly náboje vzhůru. Takže Butler požádal o opakování kvůli poruše materiálu. Byl to klidný den, a když měli ostatní hotovo, velitel střelnice ho nechal

opakovat.

Butler na to šel tentokrát hodně zostra. Všem to natřel. Měl nejlepší čas, ani jednou neminul, trefoval se doleva, doprava i do středu jako stroj. Celý závod absolvoval o třicet vteřin rychleji než Mahoney. Všichni, kdo se mu předtím posmívali, se na něj teď dívali s nově nabytým respektem. Nebylo pochyb, že ten chlap umí střílet.

Butler se pak zazubí na Mahoneyho, posměšně zasalutuje a odpluje.

Mahoney si balí pušku a ostatní věci, a jeden ze střelců, který ví o jejich souboji, k němu přijde a říká: 'Je mi to líto. Vím, jak moc jsi ho chtěl porazit.'

Mahoney se jenom usměje a odpoví: 'V závodě vyhrál, ale kdybychom stáli proti sobě na bojišti, Butler by byl po smrti, a já bych to přežil. V ostrý přestřelce nedostaneš druhej pokus, když proti tobě stojí aspoň průměrnej střelec. A v přestřelce navíc žádný bodovaný druhý místo není.'“

Fernandez se podíval na mladého učitele. „Pomalý výstřel, který zasáhne terč, je lepší než rychlý, který mine. Pane.“

Třída se zasmála, a tentokrát zrudl Horowitz. „Počkejte na mě po hodině, Fernandezi.“

„S radostí.“

Když ostatní studenti odešli, Fernandez stál necelé dva metry od stolu, za nímž seděl Horowitz. „Seržante, váš přístup by potřeboval mírně upravit,“ řekl Horowitz. ‚Je mi jasné, že to je pro vás zcela dobrovolný kurz, nejde vám o prospěch, ale kdyby tomu tak bylo, jsem si jist, že byste byl nucen tento kurz opakovat i v příštím semestru.“

Fernandez došel ke stolu, dlaněmi se o něj opřel a naklonil se k mladíkovi. Zasahoval do Horowitzovy diskrétní zóny, narušoval jeho prostor. Horowitz se zaklonil, jak mu to jen opěradlo dovolilo, a ve tváři se mu zračil strach.

„Poslouchej, synku. Máš sociální inteligenci a rozum hrocha. Tolik ti jde o to, abys bodoval a všem ukázal, jak jsi geniální, že veškerý učitelský schopnosti, který máš - máš-li nějaký - se nemají šanci dostat na povrch. Chápu, že to je pro tebe, jako kdybys učil tříletý děti, ale máš se chovat jako učitel. Je to tvoje práce, a ty ji vořeš.“

„Tak moment!“

„Ticho,“ zarazil ho Fernandez. Mluvil vyrovnaným a tichým hlasem.

Horowitz mlčel.

„Převážnou většinu času jsem poměrně klidný člověk. Proto taky neklečíš na zemi a nepozoruješ zbytky toho, cos naposledy jedl. S tímhle kurzem jsem skončil, mladíku. Už se nevrátím. Bude to lepší pro nás pro oba.“

A bylo po předsevzetí naučit se tyhle žvásty. No co. Dá se to udělat i jinak. Musí to jít. Zvedl se od stolu, usmál se a otočil se k odchodu.

Horowitz za ním roztřeseným hlasem, který záhy přešel do fistule, zaječel: „Jak se jmenuje váš nadřízený? Nahlásím, že jste mi vyhrožoval!“

Fernandez se ohlédl stále s úsměvem na tváři: „Můj velící důstojník je plukovník John Howard. Pozdravuj ho ode mě, až mu budeš volat. Jo, já ti nevyhrožoval, synku. Kdyby to tak bylo, potřeboval bys nový kalhoty. Adios.“

Když vyšel ze třídy, zavrtěl hlavou. Nějaký vnitřní hlas mu říkal, *To nebyl moudrý tah, Julio. Vystrašit naštvanýho kantůrka ti nepomůže něco se naučit.*

Jo, to je fakt. Ale pocit to nebyl špatnej, ne?

Byl by přísahal, že slyšel, jak se ten vnitřní hlas zakuckal.

6

PONDĚLÍ, 20. PROSINCE, 10:05
WASHINGTON, D.C.

Platt kráčel po chodníku podél Mallu v tričku a džínách bez bundy a předstíral, že mu nevadí chladný vzduch a špinavé závěje sněhu, které pluhy nahrnuly podél chodníku. Moc velká zima nebyla, asi kolem nuly, ale nemohl říct, že by to necítil. Naštěstí nefoukal vítr. Na nohou měl kevlarové boty s ocelovou špičkou, takže na ně mu zima nebyla. Při výšce dvou metrů a váze sto osmi kilogramů moc přebytečného podkožního tuku neměl - na svalnatém břiše by se rozhodně žádný nenašel - takže ten ho nehřál. Pětkrát týdně chodil do posilovny, pokud nebyl zrovna někde, kde nic takového neexistuje, doma měl solidně zařízenou vlastní posilovnu pro případ, že by se mu nechtělo nikam jít, na cesty si s sebou bral elastická lana a přenosnou hrazdu. Bylo to několik tyčí z titanu a karbonu, jež se sešroubovaly k sobě, a na hotovém rámu se daly dělat shyby. Byla šíleně drahá, ale stála za to. Nevážila skoro nic a po složení se vešla do normálního kufříku. Pomocí lan a váhy těla mohl člověk udržet aspoň horní polovinu těla ve formě i po několik týdnů, než se zase dostal k činkám. Spodek sice zahálel, ale od toho jsou schody.

Washington neměl rád. Ani město, ani lidi, kteří v něm žili a pracovali, ani ty vysoké staré budovy z mramoru, nic ho tady nepřitahovalo. Ale když jste v zimě šli po chodníku bez kabátu, všichni na vás zírali, jako by zírali asi všude jinde - možná kromě Los Angeles.

Platt se ušklíbl, když si vzpomněl, jak byl před dvanácti lety poprvé v Los Angeles. Tenkrát snad prvně opustil rodnou farmu nedaleko Marietty v Georgii. Procházel se po Hollywood Boulevardu, jako nadšený turista fascinovaně pozoroval zlaté hvězdy na chodníku

a minul jednu stařenku, která stála před čínským divadlem. Byla dočista nahá, usmívala se a všem mávala. Nepřipadalo mu správné, aby něčí babička stála na ulici s holým zadkem, takže vzal telefon a zavolal policii. Řekl jim o té nahé stařeně. A polda na druhém konci drátu se ho znuděně zeptal: „A kvůli které nahé ženě voláte?“

Kvůli které nahé ženě. Jako by jich tam bylo víc, což se, když se na to policajta zeptal, ukázalo jako pravda.

Ježíši. Podle poldů se na ulicích v Hollywoodu objevuje čtyři až pět naháčů týdně. Páni. Lidi v Andělosu musej bejt úplně vymazaný.

Podíval se na hodinky. Těsně po desáté. Znovu se usmál. Touhle dobou už ten načasovaný soubor dává webu pořádně na frak. Bude to vypadat, jako když tuna čerstvých výkalů spadne do fukaru. Jestli ta bomba v Louisianě jejich pozornost neupoutala, tohle je stoprocentně probudí. Několik židlí se zachvěje, to je bez debat.

Proti němu šli dva černoši. Ještě pořád si říkají Afroameričani? Taková blbost! Tihle braši ve vlněných oblecích a kabátech z velbloudí srsti se Africe nikdy nepřiblížili na méně než pět tisíc mil, narodili se někde v Mississippi nebo v Georgii a do velkého města se přestěhovali za bílým masem a levnými drogami. Platt zastával názor, že když se někdo v téhle zemi narodí, je jednou *Američan* a basta. Žádní běloši o sobě netvrdí, že jsou Germanoameričani nebo Frankoameričani nebo Angloameričani. To jsou jenom žvásty, jenom další způsob, jak na sebe upozornit. Ať si říkají jak chtějí, pořád to jsou černý huby, to se nedá nic dělat.

Oba muži si ho prohlíželi, ale to nebyli ti praví. Byli příliš malí, příliš civilizovaní. Nejspíš právníci nebo zaměstnanci štábu nějakého politika, neprali se od dob, co přestali dělat do plenek.

Platt se ušklíbl, skoro slyšel, jak si ti dva myslí: *Koukni se na toho šíleného bělocha. V takovéhk zimě se prochází jen v tričku!*

To jo, aleje to velký *běloch. Nepřejdeme radši na druhý chodník?*

O blok dál uviděl toho, kterého hledal. Byl to vysoký černoch, na sobě měl džíny a motorkářské boty, koženou bundu, sluneční brýle a nepochyboval o své dokonalosti. Měřil přibližně jako Platt. Byl sám. Platt by uvítal i dvojici, ale nebyl blázen. Gangu je lepší se vyhnout, pokud člověk není ozbrojen, protože oni ozbrojeni rozhodně jsou, třebaže držení všech druhů zbraní je v tomhle městě zakázáno. Platt s sebou měl jen malý třípalcový nůž s hliníkovou rukojetí, a ačkoliv ho dokázal otevřít tak rychle jako vystřelovák a nadělat s ním z člověka

krvavou kaši, nůž nebyl nejlepší obranou proti třem nebo čtyřem gangsterům, kteří mají všichni pušky. Nechtěl se procházet po městě s pistolí, pokud ji opravdu nepotřeboval, a použít v boji muže proti muži nůž taky nechtěl, leda kdyby ho ten druhý vytáhl taky.

Nebo kdyby se ukázalo, že ten druhý je nadšený karatista nebo judista a vyzná se v tom. Většina těch frajeřinek byla k ničemu a na ulici nepoužitelná, ale čas od času člověk narazil na někoho, kdo měl dost rozumu, aby to vypadalo nenápadně, a dost zkušeností, aby to uměl využít. Někteří dokáží tancovat hodně dobře, to se jim musí nechat. Ti by člověku pěkně nařezali. Kdyby k tomu došlo, mohl vytáhnout nůž, schovat ho a počkat si na výpad, ačkoliv chlápek, který se v bojových uměních vyzná natolik, že vás zlikviduje holýma rukama, si určitě poradí i s nožem. Ale tenhle v kožené bundě rozhodně nevypadal jako Bruce Lee, Platt navíc neměl v úmyslu nikoho zabít, chtěl si jenom pohrát.

„Na co vejráš, prcku?“

Velký černoch se zastavil. „Kdo je u tebe prcek, magore?“

„Já tady nikoho jinýho nevidím. Ty jo, prcku?“

Muž v kožené bundě si opatrně sundal tmavé brýle a pečlivě je zasunul do kapsy. Usmál se.

Platt jeho úsměv napodobil. Johoho, to bude švanda...

PONDĚLÍ, 20. PROSINCE, 10:20
QUANTICO, VIRGINIA

Alex Michaels seděl za stolem a zkoumal poslední zásilky ve své počítačové schránce. Přicházely mu každou půlhodinu a v naléhavých případech i rychleji. Vždy se objevila nějaká nová krize, o kterou se má Net Force postarat, jinak bude celá země v háji.

Vyvolal poslední dávku souborů a prohlédl ji.

Z podniku v Aloze, stát Oregon, někdo ukradl superlehké čipy za několik milionů dolarů. To je jméno města, Aloha. Jeho zakladatel musel určitě strávit nějakou příjemnou část života na Havaji. Čipy byly tak malé, že se všechny vešly do kapsy u košile, aniž ji zaplnily.

Hodně zdaru tomu, kdo je bude chtít najít, než odjedou do Soulu, kde bude přelepeno logo intelu a čipy se nainstalují.

Dál...

Švindlíř Stanley otevřel nový virtuální obchod a znovu prodává porno. Neměl nic na skladě, používal jen několik volně přístupných obrázků a simulací VR, na které vždycky nalákal své zákazníky. Vyinkasoval jejich elektroniské peníze, slíbil, že jim pošle kvanta šťavnatýho zboží, pak obchod zavřel a přesunul se na jinou adresu. Chytili ho už několikrát, pokaždé v New York City. Stanley si vždy pronajal v nějaké zapadlé čtvrti pokoj s elektřinou a telefonem, zapnul počítač, předvedl své švindly a obvykle utekl dřív, než tam dojeli policajti. Ačkoliv sám za hranice státu nevyjížděl, jeho oběti byly odevšad, a proto to byl problém Net Force. Celou situaci komplikoval ještě fakt, že většina lidí, kteří na nákupu pornografie prodělali, si moc nepřáli, aby jejich přímí nadřízení věděli, že kupovali právě tohle, takže hodně zákazníků svou ztrátu překouslo a nikomu se o tom nezmiňovalo. Většina mužů se chtěla vyhnout nutností vysvětlit ženě, že přišli o sto dolarů, když si chtěli koupit virtuální verzi časopisu „Darla drbe Detroit“. Manželka by pak se mohla začít zajímat, proč její manžílek tráví tolik času za zamčenými dveřmi v dílně.

Stanleyho podfuky byly přímo klasické, a důvodem, proč většina jemu podobných mohla ve hře pokračovat, bylo to, že apelovali na protiprávní stránky lidské duše a ze svých zákazníků dělali viníky. Chlap, který si není jistý, jestli neudělal něco špatného, se přece nerozběhne na policii a nebude si stěžovat, že byl podveden.

Vždycky se však objevil někdo, komu víc záleželo na penězích než na pověsti, a takový člověk pak Stanleyho udal.

Hlavní problém spočíval v tom, že drobných zlodějíčků Stanleyho typu existovaly desítky, dvacítky, stovky a kdykoliv ukradli přes počítač několik dolarů někomu z jiného státu, doneslo se to Net Force.

Michaels zavrtěl hlavou a pokračoval.

Další zpráva hlásila nevydařený převod peněz v malé bance v jižní Dakotě. Nějaký podnikavý zloděj převedl během několika rychlých elektronických přesunů na svůj účet několik stovek tisíc. Federální ochrana to zachytila, byť poněkud pozdě. Ještě zbývalo zloděje dopadnout a hlavně přijít na to, jak se mu podařilo přelstít federální zabezpečovací programy. Šlo o pachatele zevnitř - zloděj pracoval v bance jako auditor. Skoro vždycky za tím stál někdo zevnitř, vzhledem k tomu, jak důkladně Federální banka momentálně sledovala pohyb peněz.

Tak co tam máme dále?

„Pane,“ přerušila ho Liza. „Mám na horké lince Dona Segala ze CIA. Je to prý naléhavé!“

Michaels se usmál jejímu rozrušení. Ve většině takto naléhavých případů se ukázalo, že to není tak hrozné. „Vezmu si to,“ řekl.

„Nazdar, Done.“ Segal pracoval v oddělení shromažďování informací ze zahraničí, byl to příjemný člověk, jeho žena mu nedávno porodila třetí dítě, chlapečka.

„Nazdar. Máme tady problém jak barák.“

„No, já mám zítra předstoupit před Whiteův senátní výbor,“ řekl Michaels. „Je to ještě horší?“

„Ty, já to myslím vážně. Někdo právě vylepil na síť seznam všech našich tajných operací na území Evropy a Asie.“

„Ježíši!“

„Jo. Všichni američtí špioni v Evropě, Rusku, Číně, Japonsku, Koreji - *všichni* do jednoho byli udáni. Celý ministerstvo zahraničí zezelenalo vzteky. Hodně těch operací probíhá ve zdánlivě spřátelených zemích nebo u našich spojenců. Přijdeme o spoustu výhod, budeme si muset nasypat na hlavu kvanta popele. Zároveň však máme agenty i v oblastech, kde je nejdřív zastřelí a pak teprve se s nima budou bavit. Vyhlásili jsme příkaz k jejich okamžitýmu stažení, ale některý z nich zajetí neujdou.“

„Sakra,“ utrousil Michaels.

„Jo. Sakra. Ale domysli to - jestli má seznam agentů v Evropě a Asii, jak víme, že nemá agenty ze Středního východu, Afriky nebo Jižní Ameriky?“

Michaels neměl slov. „Sakra“ už začínalo pozbývat na výstižnosti.

„Musíme toho vola najít, Alexi.“

„To teda jo.“

7

PONDĚLÍ, 20. PROSINCE, 10:25
QUANTICO, VIRGINIA

Joanna Winthropová si umyla ruce, vzala si ze zásobníku papírový ručník a podívala se na sebe do velkého zrcadla na dámských toaletách.

Zavrtěla na svůj obraz hlavou. Celý život jí všichni říkali, že je krásná, muži - mladí i staří - dokonce nemálo žen, ale ona to stále nechápala. Naučila se ty pohledy ignorovat, ale lidé ji zastavovali na ulici, i neznámí lidé jí říkali, jak je krásná. Lichotilo jí to. Bylo to zajímavé.

Ale vadilo jí to.

A stále to pro ni bylo záhadou. Měla sestru Dianu, ta byla krásná, vedle ní si vždycky připadala obyčejná. Její matka byla i v padesáti letech úchvatná, její smích, vrásky a šedé vlasy jen podtrhovaly její dokonalou postavu a barvu pleti. Joanna sice nebyla přímo ošklivá, ale z rodu žen Winthropových byla, pokud šlo o vzhled, daleko třetí. Podle sebe.

To však zřejmě nebylo totéž, co si myslela většina lidí. Odjakživa z toho měla smíšené pocity. Když byla malá, bavilo ji sice nechat se zvát na všechny večírky, být neustále velmi populární a vyhledávaná. Přijala to jako normu, nikdy jí to nepřipadalo zvláštní - až do jednoho dne, kdy prohlédla a zjistila, že je pro všechny jen *ozdobou.* Nikdo po ní nechtěl víc, než aby stála, usmívala se, byla hezká, a každému to stačilo. Ona s tím nesouhlasila, nijak se o to nezasloužila - nijak si to nevydobyla, prostě se taková už narodila. Kdo by si na tom zakládal?

Chlapci v její přítomnosti vždy oněměli, všichni toužili nechat se omámit, ale ona si časem uvědomila, že pro většinu z nich není skutečnou osobností, ale trofejí - již je možno dobýt, zmocnit se jí a

vystavit. Hele, chlapi, co mi to visí na ruce. Nechtěli byste taky něco takovýho?

Byla inteligentní, ve škole měla dobré známky, dosáhla i vysokoškolského vzdělání, ale nikomu na tom zřejmě nezáleželo. Její vzhled zřejmě znamenal pro všechny víc než její inteligence. Pro všechny, kromě Joanny Winthropové.

Krása pro ni neměla smysl. Tolik lidí nebylo schopno vidět dál - nebo dál vidět nechtělo.

Hodila vlhký ručník do koše a znovu se podívala do zrcadla. První kluk, se kterým spala, v sedmnácti letech, předsedal vědeckému klubu, nešlo o žádného z těch tuctů ostatních, které se za ní táhly. Byl inteligentní, jemný a pohledný, připomínal zasmušilého básníka na pokraji zkázy. Citlivý, vnímavý, chytrý mladík, který si jí vážil pro její schopnosti. Aspoň si to myslela.

Hned den poté, co se spolu vyspali, o tom povyprávěl všem svým kamarádům. Tytam byly její představy o jeho citlivosti, vnímavosti, úctě k jejím schopnostem. Zklamalo ji to.

Většina holek, zejména těch hezkých, na ni kvůli jejímu vzhledu žárlila a chovala se k ní nepřátelsky a kousavě. Její jedinou opravdovou kamarádkou na škole byla Maudie Van Burenová, obyčejná holka s pětadvaceti kily nadváhy, která nechodila v ničem jiném než v černých mikinách a teniskách. Maudie si na vzhled nepotrpěla - ať šlo o ni, o Joannu nebo o kohokoliv jiného - a nechápala, proč Joannu její popularita tak štve. Vždycky říkala, že by dala bůhvíco za to, aby o ni někdo jen trošinku stál.

Rozešly se na univerzity, Winthropová na Massachusettský technologický institut, Van Burenová na kalifornskou univerzitu. Stále se však přátelily. A každoročně se scházely na týden ve srubu Maudiina strýce v horách u Boulderu v Coloradu. O prázdninách mezi druhým a třetím ročníkem si popovídaly zatím nejlépe. Maudie předtím začala držet dietu, cvičila a za půl roku shodila svá kila navíc, její postava se zpevnila, a z larvy černých mikin se tak vyloupl štíhlý - a pohledný - motýlek.

Nad lahvemi domácího piva, kterými Maudiin strýc naplnil před odjezdem ledničku, si spolu vyprávěly.

„Myslím, že už jsem na to přišla," řekla Maudie. „Jak je to s tou krásou."

Winthropová se napila kalného piva. „Aha."

„Ne, vážně. Když jsem byla tlustá, když se mnou někdo chtěl strávit nějakou dobu, bylo to kvůli my povaze, a nemusela jsem chodit po ulicích s holí a odhánět davy obdivovatelů. Teď mi volají i lidi, pro který jsem byla neviditelná, když jsem byla mnohem, mnohem objemnější než teď. Vypadá to, jako bych najednou zbohatla a všichni se chtěli stát mejma kamarádama.“ Mohutně si přihnula z lahve. „Člověk, kterýho zajímáš jen kvůli tomu, jak vypadáš, se dá intelektem přirovnat k poštovní známce. A někoho takovýho je poměrně těžký si vážit. 'Lásko, miluju tě pro tvou inteligenci' zní poněkud nepřesvědčivě, když se ti snaží rozepnout podprdu.“

Joanna se napila a usmála se. „Vypravuj mi o tom, děvče.“

Maudie se na ni podívala, jako by ji viděla poprvé v životě. „Ty to musíš snášet celej život. Jak ses s tím vyrovnala?“

„Kdo se s tím vyrovnal? Narážím na to denně, sotva vylezu ven. Musím se s tím učit žít.“

„Třeba začnu znovu jíst,“ řekla Maudie. „K čemu je ten stres dobrej? Možná je lepší bejt tlustá, ale jistá si svejma kamarádama, než hubená a podezíravá.“

„Ne, myslím, že nejlepší je najít někoho, kdo přehlídne tvůj vzhled a prsa, komu ani o jedno z toho moc nejde. Nevadí, když si myslí, že dobře vypadáš, dokud si neuvědomí, že nic víc na tobě neobdivuje.“

„Ty znáš někoho takovýho?“

„Já? Tebe.“

‚Já myslela nějakýho mužskýho.“

„To ne. Zatím ne. Ale pořád doufám. Někde tu bejt musí.“

„Radši si dej bacha. Abych ho neklofla první.“

Obě se zasmály a dál popíjely pivo...

Winthropové zazvonil virces, odpojila ho tedy od opasku. Na displeji viděla, že jí volá velitel Michaels. Musí to být důležité, když jí volá, a přitom je jen o pár místností vedle.

„Ano, šéfe?“

„Máme tu určitou situaci, Joanno. Byl bych moc rád, kdybys za mnou mohla přijít do kanceláře.“

„Už jdu,“ řekla.

Vypnula virces, znovu si ho připnula k pásku, ještě jednou se na sebe podívala do zrcadla a vyšla ze dveří.

PONDĚLÍ, 20. PROSINCE, 10:45

Michaels se rozhlížel po předních počítačových odbornících své jednotky, nejlepším týmu, s jakým kdy pracoval. Oni se zase dívali na něj a čekali, až jim dovysvětlí situaci.

„No nic, takhle to vypadá. CIA je právem nervózní a čeká, že s tím něco uděláme. Někdo spláchnul do záchodu čtyřicetileté snažení, přičemž každou vteřinou může spláchnout další. Pokusme se zhodnotit situaci a sestavit nějaký scénář. Jayi, co zatím máme?“

„Škoda, že se nedá říct dobrý zprávy, šéfe, ale zatím se do toho nemůžu dostat. Pochybuju, že by šlo o nějakýho amatéra. To málo, co jsem našel, je trochu drsnější než věci toho Rusa, co jsme se s ním právě vypořádali. Ten chlap pronikl dovnitř, zmizel a nenechal za sebou moc stop - vlastně zatím jsem nenašel žádnou.“

„Toni? Jak k těm věcem mohl přijít?“

„Jsou tři možnosti,“ řekla. „První je, že se naboural do tajných souborů a ukradl je, druhá, že někdo, kdo informace má, mu je dodává, nebo třetí, že je zná sám.“

„Takže to může být takřka kdokoliv,“ řekla Joanna. „Někdo zvenčí nebo zevnitř.“

„Jak ho najdeme?“ zeptal se Michaels.

Všichni se tvářili zachmuřeně a Michaels věděl proč. Pokud po sobě nezanechal žádné stopy a pokud se nevrátí a o něco nezakopne, bude jeho dopadení přinejmenším složité.

„No nic, to přeskočíme. Jak ho zastavit?“

Michaels znovu odpověď znal, ale chtěl, aby jeho lidé reagovali na sto procent.

„Už jsme upozornili všechny federální úřady, aby si zabezpečily své systémy, změnily hesla, nastavení ztrátových časů z pravidelných na libovolné a podobně,“ řekl Jay.

„Což pomůže, pokud je to někdo zvenku a vnikl dovnitř,“ řekla Toni. „Nikoliv, pokud jde o zaměstnance.“

„Nebo o někoho, komu někdo zevnitř informace dodává,“ dodala Joanna.

„Na prvořadý soubory jsme umístili nástrahy,“ řekl Jay. „Jsou hodně nenápadný, ale kdyby byl tak zabedněnej, aby se do jedný z nich chytil, zřejmě by se dovnitř vůbec nedostal.“

Michaels přikývl. Sice to nebyla jejich chyba, ale musí toho chlapa dostat, než začnou umírat další agenti. Nesmí v té věci polevit. „Podívejte se, ten chlap, ať je to kdokoliv, způsobil smrt minimálně jednoho člověka, možná víc, a pravděpodobně se chystá na další. Zkompromitoval systém národní bezpečností, naštval naše spojence i nepřátele a v neposlední řadě hází špínu i na Net Force. Existují lidi, kteří to proti nám použijí. To je problém, ale to je to poslední, co nás trápí. Chci po vás nějaký plány, operační scénáře, jak tohohle hajzla chytíme a dostaneme ho ze sítě. Použijte všechny potřebný zdroje, povolejte koho chcete, na tom nezáleží. Tohle je naprosto prvořadej úkol. Máme samozřejmě i další povinnosti, ale tohle je teď číslo jedna, jasný?“

Přikývli a souhlasně šeptali.

„Tak fajn. Do toho.“

Když odešli, Michaels se díval do prázdna. Nekape, prší. A on má v náplni práce ten příval deště zastavit.

PONDĚLÍ, 20. PROSINCE, 15:05

Toni natáhla nohy, pravou nohu protáhla zezadu kolem levé, což byla pozice *sempok* na levé noze, hýžděmi se dotkla země a pak vyskočila a dopadla do téže pozice na pravou nohu. Kvalitní zápasník *silatu* dokázal bojovat i z pozice vsedě, vyskočit na nohy, použít kopnutí a údery nebo se stáhnout. Nevypadalo to vždy elegantně, ale fungovalo to, a o to šlo. V *silatu* bylo důležité zvládnutí úkolu, ne nějaké úžasné pózy.

Toni zvedla oči a všimla si, že do tělocvičny vchází Alex s taškou přes rameno. Překvapeně zvedla obočí. Nečekala, že dnes přijde na hodinu, vzhledem k tomu, kolik práce mají s tím zveřejněním seznamu špionů.

„Nečekala jsem, že přijdeš,“ řekla.

„Já taky ne,“ odpověděl. „Ale kolem oběda toho stejně moc nevyřídím. Každý, s kým bych si potřeboval promluvit, je na obědě, a já nerad vyrušuju někoho, kdo si odskočí na jídlo. Cvičení navíc pomáhá pročistit mozek. Převlíknu se a hned jsem tady.“

Odešel do šatny a Toni se dál protahovala. Chudák Alex. Bere si všechno moc osobně, jako by všechno, co se děje, byla jeho chyba.

Snažila se mu pomoci, jak se dalo, pokoušela se mu to ulehčit, ale nebylo v jejích silách zarazit přísun všeho toho svinstva, které se mu sypalo na stůl.

Kdyby bylo na ní, samozřejmě by mu dokázala zpříjemnit život aspoň po práci. Alex potřebuje někoho, kdo by se o něj postaral, kdo by mu před večeří nalil skleničku...

Nebo s kým by mohl na problémy zapomenout v posteli.

Toni se usmála. No, to taky. K tomu ale nedojde. Stále zůstával věrný své bývalé manželce, aspoň pokud Toni věděla. To byl jeho obdivuhodný a zároveň nepochopitelný rys. Toni si samozřejmě všimla, jak si prohlížel Joannu Winthropovou, její neuvěřitelně krásnou postavu a svůdné oči, a strachy se jí přitom zauzlovaly útroby. Jak chcete soupeřit se ženou, jež má tvář, za kterou by vyplulo na moře tisíc jachet, k tomu překrásné tělo, a jejíž inteligence je pronikavá jako paprsek laseru? Není moc fair, že je hezká a zároveň inteligentní.

Toni vzdychla. Jen stěží by mu mohla vyčítat, kdyby chtěl tu krásnou poručici svést. Alex necítil k Toni totéž co ona k němu. Miluje ho, a přesto právě ona zklamala. Ten chvilkový románek s Rustym byl velkou chybou. Napravila to hned poté, co se s ním vyspala, a Rusty zemřel, takže o tom nikdo neví, a ani se o tom nikdo nedozví. Jen ona. Ona to nezapomněla. Věděla, že miluje svého šéfa, ale vyspala se s jiným mužem. Jak se s tím lze vyrovnat? Cítila se hrozně.

Toni vyrazila loktem proti imaginárnímu nepříteli. Škoda že nedokáže ovládat svůj milostný život stejně dobře jako fyzický útok. Život by byl mnohem jednodušší. Zaplést se do souboje s budoucím partnerem, porazit ho, a on by pak byl nadosmrti její.

Škoda že je to mnohem složitější.

PONDĚLÍ, 20. PROSINCE, 14:05
BLADENSBURG, MARYLAND

Hughes dojel k jednomu z ukrytých bytů, kde se měl setkat s Plattem.

Vždycky se může vyskytnout nějaký obchod, který nelze vyřešit na dálku, například ta záležitost v Guiney-Bissau, a člověk pak

potřebuje nějaké místo, kde se vše může dojednat bez asistence zvídavých očí.

Byl to obyčejný jednopokojový byt ve třetím patře ukrytý v nové budově v Marylandu. Komplex patřil k rozlehlé obytné čtvrti, která obklopovala hlavní město. Původně se rozrůstala pomalu, ale postupně se rozbujela jako nějaká architektonická rakovina. Pobité dřevotřískové pokoje se rozpínaly na všechny strany. Tyto domy byly moderní obdobou lepenkových chýší - ačkoliv možná nebyly tak stabilní.

Právě míjel jednu z těchto levných staveb, třípatrovou budovu o tisíci bytech, River View Province. Byl to dokonalý úkryt pro všechny druhy tajných schůzek. Byla postavena před pouhými třemi měsíci, takže nikdo neznal svého souseda, a vzhledem k obrovské rozloze nemohl nikdo sledovat, kdo vešel dovnitř a kdo vyšel ven. Nacházela se mezi Colmar Manor a Bladensburgem, nedaleko od státní silnice SR 450, a když měl člověk byt ve třetím patře jako Platt, postavil se do dřezu a vyklonil se z okna, zahlédl severní rameno řeky Anacostie. Pokud mu to ovšem stálo za to.

Hughes jel půjčeným autem, malým nenápadným dodgem, které vypadalo stejně jako milion dalších aut na silnici. Stejně tak mohl mít na sobě neviditelný plášť, byl by přibližně stejně nápadný. Nebylo pravděpodobné, že zde potká někoho známého, a jeho nepozná nikdo kromě možná nějakého politického maniaka, ale ani ten ho nikdy neuvidí s Plattem pohromadě.

Proplétal se obrovským parkovištěm, špatně zahnul na konci jedné z hloupě pojmenovaných a očíslovaných uliček - Drozdí 17 - ztratil se, ale nakonec našel parkovací místo vyhrazené pro jeho byt. Zastavil a vypnul motor. Rozhlédl se. Bylo chladno, jasno a kolem neviděl nikoho, jen jednoho vysokého muže, který se procházel s párem hnědočerných německých ovčáků na dlouhých navíjecích vodítkách. Psi očichávali každý kout, neustále připraveni vyštěknout na prvního vlka, který se objeví. Jak může někdo bydlet s takovými obrovskými psy v tak malém bytě? Ten ubožák s nimi určitě musí strávit půl dne na procházkách, protože jinak by mu sežrali nábytek a prohryzali koberec. Hughes měl psy rád, a ačkoliv zatím neměl na žádného čas, doufal, že až se usadí, pořídí si jich klidně celou smečku. Bude mít pro ně místo i čas si s nimi hrát.

Výtahem vyjel do třetího patra, chodbou zamířil k bytu,

pláštíkovou kódovanou kartou otevřel a rychle vešel dovnitř.

Platt už tam byl. Stál v kuchyňce a k pravému spánku si tiskl igelitový sáček s ledem. Tvář měl poškrábanou a odřenou, klouby obou rukou měl sedřené a plné strupů.

„Co se vám sakra stalo?“

Platt se usmál a odložil pytík s ledem. „Trochu jsem se neshodnul s jedním z našich nesvéprávných afrických bratří. Pěkně mě majznul do hlavy. Něco takovýho se musí hodně rychle zchladit ledem, jinak má člověk ucho jak květák. A já jsem moc hezkej, abych vypadal jako nějakej starej boxer.“

Hughes nevěřil svým uším. „Měl jste se držet při zemi. Chtěl jsem po vás, abyste na sebe neupozorňoval.“

„Nikdo si mě ani nevšimnul. Ten hoch přišel o pár zubů, možná má zlomený jedno dvě žebra, takže za tejden dva bude v pořádku. Hele, každej z těch černejch zubařů mu vrátí zuby zpátky. Zdejch jsem se, než přijeli poldové, jestli se teda vůbec objevili. Jenom jsme zaskotačili, nic víc. Byl pěkně pohyblivej, takže jsme si dost užili.“

Ten člověk vyhledává bitky pro zábavu. To musí být cvok.

„Máte pro mě něco?“ zeptal se Platt.

Hughes vytáhl z kufříku tlustou hnědou obálku a hodil ji Plattovi, který ji jednou rukou chytil.

„Je tam dvacet tisíc, všechno v použitých stodolarovkách.“

„To by mělo zajistit obživu na pár tejdnů. Třeba bych si moh nechat zavýst HBO.“

Hughes zavrtěl hlavou.

„Všim jste si, jak v Langley pobíhaj jako kuřata s useknutejma hlavičkama? Vsadím se, že zanedlouho budeme mít novýho šéfa CIA.“ Platt se zasmál.

„Ten seznam špionů způsobil určité vzrušení,“ připustil Hughes, „ale nesmíme polevit v náporu.“

„Žádnej problém. Kódy z japonský burzy vyplavou ráno a informace o dodávkách kokainu pro kartel Hijos dél Sol navedou federály na stopu jejich hlavních rivalů, kartelu Hermanos Morte. To bude zejtra odpoledne. V celý Kolumbii bude do soumraku krve po kolena a všechno bude pocukrovaný kouzelným bílým práškem. Poldové tam budou mít hafo lidí, a budou se snažit vykoumat, co je co.“

„A co ty banky?“

„Nějaký věci odejdou ve středu. Nic velkýho, jen několik tisíc automatů na východním pobřeží se pomátne a začne vydávat nekřesťanský sumy všem, kdo si přijdou vybrat na kartu. Bude sranda sledovat, kolik dostanou zpátky.“

„Dobře. Ještě nějaké informace?“

„Ne. Mám dnes odpoledne sraz s jednou masérkou. Uvolní mě po celým těle.“

Hughes znovu zavrtěl hlavou. Platt to netuší, ale už šest týdnů je sledován velmi diskrétní - velmi drahou - pátrací firmou, která má za úkol o něm podávat informace. Jelikož Hughes tomu obrovi věřil stejně málo, jako by si troufl ho přeprat, domníval se, že bude lepší pojistit se, aby se Platt nepouštěl do nějakých nevítaných aktivit. O té jeho pouliční bitce se Hughes jistě dozví od svých najatých agentů později. Stejně jako se dozví o oné „masérce“, která přijde uspokojit všechny Plattovy tužby.

Dozajista to bude černoška. Jako všechny před ní.

Platt si během posledních šesti týdnů dopřál čtrnáct masáží, v Guiney-Bissau otestoval služby půltuctů tamních prostitutek a nepohrdl ani šlapkou na letišti v Káhiře, kde dlouho čekal na další letadlo. Vždy šlo o černošky, bylo jich přes dvacet. Žádné z těch lazebnic nijak neublížil, pokud se Hughes mohl spolehnout na tvrzení tajných, nelákaly ho prý ani žádné homosexuální vztahy, ani bičíky, řetězy či převleky.

Plattův rasismus nebyl tak silný, aby se vztahoval i na ženy s africkými geny. Platt žil v dokonalém paradoxu. Ráno byl schopen zbít černocha a odpoledne se vyspat s černoškou. Pokrytectví je skvělá vlastnost. Bez ní by se svět netočil.

„Dobře,“ řekl Hughes. „Až pro vás budu mít něco dalšího, zavolám.“

„Jasan,“ řekl Platt. „Na shledanou, krokodýle.“

8

ÚTERÝ, 21. PROSINCE, 8:25
WASHINGTON, D.C.

Zasedací místnost Senátu byla přetopená minimálně o pět stupňů, takže Michaels se potil ještě o něco víc. Seděl na horké židli obětí inkvizice - eufemisticky nazývaných „svědci předvolaní podat svědectví“ - a proti němu sedělo několik senátorů na lavici umístěné hodně vysoko, aby bylo jasné, kdo tu velí. Ve společnosti, kde výška znamená nadřazenost, to tak být prostě muselo. Vedle Michaelse seděl Glenn Black, jeden z hlavních právníků FBI. Za jejich zády seděli další svědkové a diváci a před sebou měli osm členů senátního výboru pro kontrolu vládních financí, vedeného senátorem Robertem Whitem.

Na pořadu jednání byl dnes pouze rozpočet Net Force. Po představovacích zdvořilostech přešla útočící strana pod Whiteovým vedením do důrazného útoku.

Dal se očekávat dlouhý den.

Michaels tuhle stránku své práce nenáviděl, nebavilo ho předstupovat před členy výborů, jejichž inteligence může - a obvykle tomu tak i bývalo - být od nulové po velmi vysokou, ale kteří skoro nikdy netuší, co se kolem nich děje. Bez ohledu na svou inteligenci byli senátoři odkázáni na milost svých štábů, které jim dodávaly informace. Ačkoliv v těchto štábech pracovalo několik velmi chytrých lidí, obvykle měli k informacím omezený přístup. Mnoho úřadů nerado poskytovalo informace, na základě kterých jim může být odebrána část rozpočtu na příští rok. Senátoři tedy od svých lidí dostávají převážně totéž, co se lze dozvědět ze zpráv v šest hodin večer. Je to jako kámen poskakující po hladině rybníka. Informace, která byla dobře vidět, byla zpracována, ovšem pouze povrchně. Hlubiny pod ní byly ukryty a ze všech možných praktických důvodů i

nepřístupny.

Neznalost věci však samozřejmě nemůže lidi jako senátor White zastavit. A ačkoliv žárovka jeho intelektu nebyla úplně vyhaslá, ani v jeho nejlepších chvílích se nedala označit slovem skomírající.

„Veliteli Michaelsi, co vlastně chcete tomuto výboru říci? Že Net Force je jedno, jestli nějaký pomatenec zveřejní informaci o tom, jak vyrábět bomby, jež pak zabíjejí čerstvě vdané mladé ženy?“

„Ne, pane senátore, nic takového jsem neřekl.“ Michaels se začínal dostávat do varu, a odpověděl tedy poněkud ostřeji a příkřeji, než asi měl. Black se k němu naklonil, zakryl dlaní mikrofon před Alexem a zašeptal: „Klid, Alexi, je teprv půl devátý. Budeme tady celej den. Akorát se předvádí před kamerama a lidma doma u televize.“

Michaels přikývl a téměř neslyšně řekl: „Je to blázen.“

„A kdy se tedy tohle stalo předpokladem pro získání nějakého veřejného úřadu?“ pokračoval mezitím White.

Michaels se usmál. Glenn měl pravdu. Bude to dlouhé sezení, nemá tedy smysl nechat se vyprovokovat. Michaels obvykle při těchto zasedáních moc nevyčníval, a to se považovalo za dobré. Když došlo na konečné hlasování, hlasitost a zuřivost předchozích debat moc neznamenala. To věděl. Ale přesto...

„Připadá mi,“ pokračoval White, „jako byste naznačoval, veliteli, že Net Force si hřeje olej pro nějakou větší rybu. Já vám však musím z tohoto místa oznámit, že ten olej ještě není ani zdaleka tak horký, jak by měl být.“

Určitě má nového autora projevů, pomyslel si Michaels. Někoho, kdo se snaží potlačit jeho image bohatého muže a přiblížit ho chudším vrstvám. Hodně zdaru, pisálku.

Michaels věděl, že jeho šéf, Walt Carver, ředitel FBI, sedí v publiku za ním. Dosud se mu dařilo udržet Whitea z dosahu, využíval k tomu všechny své kontakty z dob, kdy byl sám v Senátu, ale White byl čím dál agresivnější. Michaels bude muset předvést decentní vystoupení, nesmí v tom horkém křesle přidělat potíže sobě ani FBI.

„Jsem si jist, že toho o oleji nevím zdaleka tolik, co pan senátor za stát Ohio.“

Michaels to tak přímo říct nechtěl, ale uklouzlo mu to. Několik lidí se zasmálo. Dovolil si drobnou narážku na Whiteovo bohatství, jehož určitá část pocházela z obchodování s petrolejem, z firmy

vedené jeho dědečkem.

White se zamračil. Michaels svůj úsměv potlačil. Možná není příliš moudré tahat lva za ocas, zejména když jste s ním zamčení v jedné kleci, ale příjemné to rozhodně bylo.

„Zdá se, že ve vaší organizaci vyvstaly některé vážné problémy," řekl White. Nervózně listoval svými papíry. „Mám na mysli otázky národní bezpečnosti, nechci se o nich zmiňovat veřejně, ale jde o závažné události, na něž se Net Force nedaří spolehlivě reagovat." Podíval se na Michaelse. „Proč dotovat úřad, který nekoná svou práci, pane Michaelsi?"

‚Jsem přesvědčen, pane senátore, že o úřadech, jež nekonají svou práci, máte víc informací než já."

Ozval se další smích, ale Michaels si všiml Glennova varovného pohledu, který nebylo těžké rozluštit: *Brzdi, kámo. Je blbost pustit se do člověka, který má pod kontrolou mikrofon. A je blbost shodit ho před kamerama.*

Michaels vzdychl. Bude si muset dát pozor na pusu. A i tak to bude hodně dlouhý den.

ÚTERÝ, 21. PROSINCE, 10:00
DRY GULCH, ARIZONA

Z Black Rocku pokračoval Gridley do westernového města Dry Gulch. Neměl tolik času, aby mohl absolvovat celou cestu, takže se připojil na síť kousek před městem. Black Rock byl zapadákov, nikde nenarazil na žádné známky nepokojů, takže pokračoval dál.

Bylo chvíli po poledni, slunce se opíralo do vyprahlé cesty, tak suché, že za každým krokem jeho věrného Bucka zůstával v nehybném vzduchu viset obláček červenošedého prachu. Než dorazil k budovám za kovárnou a půjčovnou koní, vytáhl z kapsy šerifskou hvězdu a připnul si ji na košili. Stříbrná hvězda v tom ostrém prašném vzduchu jasně zářila. Nechtěl, aby si těchto odlesků cestou někdo všiml, ale ve městě se rozhodl využít veškerou autoritu tohoto odznaku.

Dry Gulch, stejně jako Black Rock, se podobalo spoustě měst z westernů z období kolem roku 1870. Hlavní a zároveň jediná ulice byla hodně široká a z obou stran lemovaná obchody. Visely zde

zaprášené vývěsní štíty obchodů Tullisina prvotřídní jídelna, Drygulchský koloniál, Mabelin obchod textilem a krejčovství, Honigstock&Honigstock, advokáti, Pohřební služba King, Drygulchská banka, La Belle Saloon, šerifova kancelář a městské vězení.

Jay se klepl do okraje klobouku a kývl na pozdrav starší dámě v dlouhých šatech, která přecházela přes ulici. „Dobrej, madam."

Žena se na něj podezíravě podívala a pospíchala na chodník podél obchodů. Chodník byl třicet centimetrů nad úrovní silnice, nikoliv bezúčelně. Při nečastých deštích se silnice zřejmě zaplavuje, a všichni chodí raději mimo to nečekané bahno.

Pár chlapců hnalo ulicí obruče, popoháněli je krátkými hůlkami a smáli se. Z dálky se ozýval křik křepelky, nešlo o klasické pískání, ale spíš o naléhavé volání samce snažícího se upoutat pozornost samiček.

Jay zastavil s Buckem před šerifovou kanceláří. Ve dřevěném křesle seděl starý muž s knírem a nožem ořezával nějakou hůl. Vypadal jako zestárlý zlatokop, na červenočerné kostkované košili měl koženou vestu, na nohou dávno vybledlé a oprané plátěné kalhoty a černé boty.

Když Jay zasunul nohu do třmenu a sesedl, kožené sedlo zaskřípalo. Přivázal Bucka opratěmi k příčnému bidlu.

Stařec plivl nahnědlou slinu po ještěrce, která po chodníku utíkala schovat se do stínu. Minul ji o půl metru.

„Vedle, sakra," řekl. Měl hlas, jako by byl naložen v sudu s whisky, pak ve slaném nálevu a nakonec třicet čtyřicet let vysychal na poušti.

Jay mu kývl na pozdrav a zamířil ke dveřím. Jeho boty na dřevěném chodníku hlasitě klapaly.

„Esi chcete šerifa, tak tu nejni," řekl stařec.

Jay se zastavil. „A kde bych ho mohl najít?"

„Na Boot Hillu!" Stařec se rozesmál, pak se ale jeho smích změnil v pískot a kašel. Znovu vyplivl něco slin s tabákem, ale ještěrka už byla dávno z dostřelu. „Sakra, zase vedle."

‚Je tu někde jeho zástupce?"

„Jo. Hned vedle šerifa!" Načež se ozvala další salva smíchu, pískotu a kašle.

Určité tu celý dny sedí a modlí se, aby sem přijel nějakej cizinec, a on mu to mohl říct.

Když stařec popadl dech, řekl: „Před třema dnama sem přijeli Thompsonovi a vybrali banku. Ste šerif, tak asi víte, vo kom mluvim. Dva pokladníky vodďáli, i šerifa a zástupce. Šerif jednoho z nich dostal, stará Tullis taky jednoho sundala z koně, dyž už jeli pryč, vodbouchla ho tou svojí starou flintou, kterou má skovanou za pokladnou ve svý jídelně. Tři z nich si ale zachránili kůži, žádný peníze nevodvezli a jen tak se sem nevrátěj, na to vemte jed, panáčku!“

„Jak se jmenujete, strejdo?“

„Lidi mi tady říkaj Gabby.“

To bych rád věděl proč. „Víte, Gabby, sleduju gaunery z Východu. Hodně zlý hombres.“

„Tady žádný mizerové v poslední době nebyli,“ odpověděl Gabby. „Leda by projeli v dostavníku. Kancl Wells Fargo je na druhým konci města.“ Ukázal holí. „Támhle za bordelem.“

„Máte to u mě, Gabby.“

Jay odvázal Bucka, nasedl a dojel před kancelář Wells Fargo. Znovu ho přivítal Gabby. Může jít samozřejmě o virtuální překážku. Šerif možná pochrupává ve své kanceláři s nohama na stole nebo se natáhl v cele. Nebo možná popíjí v jídelně nebo v La Belle, a Gabbyho sem vystrčil, aby zadržel všechny cizince, kteří by chtěli mluvit s místním mužem zákona. Jay se rozhodl podívat do dostavníkové kanceláře, zeptat se telegrafisty - všiml si sloupů, takže věděl, že město je připojeno - a když nenajde nic tam, vrátí se a obejde Gabbyho, aby věděl, jestli mu stařík nelhal.

Jay se usmál. Kdo by čekal, že zabezpečovací program bude vypadat jako starej páprda, co v jednom kuse plive rozžvýkaný tabák a vypadá jako pamětník zlaté horečky?

Jay už byl skoro u skladiště Wells Fargo, když se na ulici před ním objevil vysoký hubený muž s černými vlasy, dlouhatánským knírem a dvěma pistolemi v pouzdrech u pasu. „Zadrž, cizince,“ křikl na Jaye.

Muži koukala výzva z očí, byl oblečen do černého obleku, bílé košile s kravatou, na hlavě měl buřinku, nikoliv běžný kovbojský klobouk.

Jay se na něj podíval. Muž neměl stejný typ pistole jako Jay, vypadalo to spíš na Smith&Wesson Schofield ráže .44, tedy špičkové zbraně se sedmipalcovými hlavněmi. Nesmlouvavé a přesné, zcela dokonalé zbraně, ale pomalé při vytahování z pouzdra. Když přijde na

rychlé tasení, rozhoduje délka hlavně. Čím kratší, tím lepší...

Jay sesedl a přivázal koně k dalšímu bidlu, vedle nevěstince. Už tam stáli čtyři další koně. V patře vysoké budovy byla tři velká okna, z nichž se vyklonily tři nebo čtyři pohledné ženy v barevných županech a spodním prádle, a dívaly se na muže na ulici. Jay se cvrnkl do klobouku ženám na pozdrav. „Dobré odpoledne, dámy," zavolal.

Ženy se chichotaly. Jedna na něj zamávala. „Pojďte nahoru, šerife!"

Jay se usmál a pak se otočil k muži v buřince. Odešel od koně, aby Buck nestál přímo za jeho zády. „Co pro vás můžu udělat, amigo?" zeptal se.

„De vo to, že nemám rád představitele zákona. Možná byste se měl votočit a vrátit se tam, vodkaď ste přišel." Rozhrnul cípy kabátu, a odhalil své dva revolvery. „Prospělo by to vašemu zdraví."

„Jak se jmenujete?" zeptal se Jay.

„Menuju se Bartoloměj Dupree. Ale říká se mi Černej Bart," odpověděl muž.

No jasné. Jak jinak.

Jay nechal klesnout svou ruku k pažbě svého koltu. „Promiň, Barte, ale mám nějaký jednání v dostavníkový společnosti. Ustup radši stranou a nech mě projít."

„To nepude, šerife." Zatřásl prsty, aby si je uvolnil.

Je to rozhodně další zabezpečovací program, nic jednoduchého. Takže Jay je na správné cestě. Muž, kterého sleduje, tudy prošel. Rozhodl se nevzdat to kvůli jednomu zátarasu. Samotář Jay Gridley se tam, kam dojel, nedostal nikdy náhodou. Je nejlepší.

„Tak se ukaž," řekl.

Bart sáhl pro své zbraně. Byl rychlý - ale Jay byl rychlejší. Jeho pětačtyřicítka promluvila o vlásek dříve než Bartovy čtyřiačtyřicítky, třeskly výstřely, kolem oranžových záblesků se zvedla oblaka hustého bílého kouře. Jay cítil, jak ho do rukou štípou zbytky nespáleného střelného prachu. Znovu stiskl kohoutek a připravil se na další výstřel, ale už to nebylo třeba. Bart klesl na jedno koleno, z náhle nepohyblivých prstů mu vypadly pistole a pak se svalil na bok. Ze silnice se zvedly obláčky prachu a smísily se se zápachem střelného prachu.

Jay uvolnil kohoutek, pak zasunul pistoli zpět do pouzdra a šel k Bartovi. Přímo mezi oči, povšiml si s uspokojením.

Já ti dám, navážet se do Samotáře Jaye, kámo.

Měl pocit, že ze saloonu za jeho zády slyší hudbu, tóny spíš syntetizátoru než normálního piana. Usmál se. Asi v mládí viděl moc filmů s Eastwoodem.

Ze dveří vedle vykřičeného domu vyšel muž v šedém obleku a brýlemi ve stříbrných obroučkách a došel až k Jayovi, který stál nad mrtvolou. „Možná byste mohl využít mých služeb, příteli.“ Vytáhl z kapsy navštívenku. „Peter Honigstock, advokát.“

Jay mu ukázal šerifskou hvězdu. „Kdepak. Hrobník stačí.“

„Aha,“ řekl Honigstock.

Otočil se, znovu kývl na hrdličky v oknech nevěstince a zamířil ke kanceláři dostavníkové společnosti. Pak byl rozhodnut vrátit se k šerifovi a popovídat si se starým Gabbym. Lhářem prolhaným.

9

ÚTERÝ, 21. PROSINCE, 15:25
WASHINGTON, D.C.

John Howard se ve své pracovně zvedl od map pacifického severozápadu a podíval se na hodinky. Uvědomil si, že asi za pět minut bude muset odjet na letiště pro Nadininu matku. Pomyšlení, že ho čeká boj s dopravní špičkou, ho unavilo ještě víc, než byl.

Nevěděl, co se děje, proč je poslední dobou tak unavený. Při posilování nedokázal navzpírat obvyklé dávky, když uběhl několik mil ze své trasy, byl tak unaven, že musel zvolnit téměř do chůze. A ani moc dobře nespal - brzy usínal, celou noc se převaloval, pak unavený a vyčerpaný vstával. Připadal si jako přetažený, ale nic těžkého přece nedělal, spíš se jen udržoval v kondici. V práci též neměl žádné vážné problémy: nějaké cvičení ve státě Washington, trochu pohybu ve sněhu v kopcích Západní Virginie v půli ledna. Krom toho nic.

Že by stárnul?

Ne, je mu teprve čtyřicet dva. Zná přece chlapy o deset let starší, kteří by ho zadupali do země. Tak jednoduché to asi nebude.

A proč ne? Někdo stárne rychleji než ostatní, to nevíš, Johnny? Vzpomeň si na setkání se spolužáky po dvaceti letech. Někteří z těch, s kterými jsi maturoval, měli tolik šedivých vlasů a vrásek, že vypadali na věk tvého otce. Kdybys je potkal na ulici, nepoznal by s je. Možná tvůj čas běží rychleji...

Howard zavrtěl hlavou. Takovéhle myšlenky rozhodně nemá zapotřebí. Nemá ještě ani jeden šedivý vlas. Je silnější a vypadá lépe než ve dvaceti. Možná potřebuje jen pár vitamínů.

Odsunul židli a vstal. Nikomu nemůže prospět sezení na zadku a přemýšlení o tom, že stárne. Tím spíš, že jeho tchyně by se mohla

změnit v probuzenou sopku dštící kouř a síru, kdyby pro ni nepřijel včas. Jeho tchyně nemá příliš laskavou povahu, o to však větší vyřídilku. Měl by sebou hodit.

Nadine byla v kuchyni, připravovala večeři. Howard k ní zamířil, aby jí řekl, že už jede. Taky by se ještě mohl stavit pro Tyrona.

Chlapec byl ve svém pokoji. Jen nebyl přilepen na židli před počítačem jako obyčejně, ležel na posteli s rukama pod hlavou a zíral do stropu.

„Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem.“

„Už bysme měli vyrazit pro babičku.“

Tyrone lehce pootočil hlavu. „Radši bych tu zůstal.“

„Co prosím?“

„No, uvidím ji, až tu bude.“

Howard pozoroval svého syna, jako by mu najednou vyrazily rohy a ocas. Nepojede naproti babičce? Co se stalo s tím klukem, který kdysi pořád dokola volal „Babička! Babička! Babička!“, a celou cestu na letiště vyváděl v autě jako blázen? Kdo tu starší dámu málem porazil, když se jí vrhl kolem krku?

„Bude se divit, kde jsi.“

„Vždyť tu bude celej tejden.“

Samozřejmě, to to děvče. Dívky přeměňují chlapce v adolescentní zvířata, snažící se vymanit z hluboké pasti rozbouřených hormonů. A Tyrone je už dospívající, začíná být zamlklý, nemluvný, odtažitý a komunikativní jako plaňka v plotě.

„Telefony si můžeš nechat přesměrovat...,“ začal Howard.

Tyrone se najednou posadil a vstal. „Jdu do obchoďáku,“ řekl.

Howard dostal vztek. „Tak moment, pane. Nebudeš mi říkat, co uděláš, máš se mě zeptat, jestli můžeš!“

Tyrone se postavil do pozoru, zasalutoval a řekl: „Ano, pane plukovníku. Dle rozkazu!“

Howard se rozčilil. Musel se hodně přemáhat, aby nezvedl ruku a syna neudeřil. Byl unavený, necítil se dobře a měl před sebou hodinu a půl na letiště a zpět, aby vyzvedl ženu, která ho nikdy neměla ráda a nikdy se neostýchala mu otevřeně říct, že není pro její dceru dost dobrý. A nejméně ze všeho potřeboval odmlouvavého syna, který si myslí, že jeho otec je tak starý, že nejspíš jezdil do školy na dinosaurovi.

Howard několik vteřin mlčel. Jeho vztek se trochu snížil, když si vzpomněl, že i on byl jednou mladý a hloupý a nepochyboval, že rodiče si ve svém tak vysokém věku nemůžou pamatovat, jaké to je, být mladý. Ale i tak, kdyby si vůči svému otci dovolil to, co si jeho syn dovolil vůči němu...?

Howard byl výbušný člověk. Jednou, když mu bylo šest nebo sedm, se mu jeho bratr Richie dostal při hře na indiány za záda a udeřil ho do hlavy pažbou dětského revolveru, aby ho omráčil, jak to viděl v televizi. Jenže ho neomráčil, ale naštval. Howard se rozzuřil jako býk, otočil se a hnal Richieho přes ulici k domu, kde měl v úmyslu toho spratka umlátit, jakmile ho dostane.

Jejich otec, který před domem zastřihoval keře azalek, zaslechl Richieho křik a postavil se mezi něj a Howarda.

„Co se to tu děje?“ řekl jeho otec.

A Howard, jehož oči i mozek se zahalily vražedným vztekem, křikl jediné, ale za to kromobyčejně hloupé slovo: „Nepřekážej!“, načež mávl svou vlastní pistolkou, aby otce odehnal.

Pak najednou ležel na zemi, hleděl na letní oblohu a netušil, jak se tam dostal. Jeho otec mu dal pohlavek a v mžiku bylo jasno.

Howard, který Tyrona nikdy neuhodil, teď tušil, jak se jeho otec musel cítit. V duchu se mu omluvil. *Promiň, tati.*

A Tyrone, který byl až donedávna vzorným synem, sklopil zrak a řekl: „Promiň, tati,“ jako ozvěna Howardových myšlenek.

Úzkost všech adolescentů. *Jen se zamysli, Johne. Vzpomeň si, jaké to bylo, když nikdo nerozuměl tvým citům, nikdo na světě nemohl tušit, jak ti je.*

„No nic, zapomeň na to. Já pojedu naproti babičce, ty si jdi do obchodu. Vždyť ona to pochopí.“

Všiml si, že chlapci to došlo a přemýšlí o tom. Loajalita vůči babičce se střetla s okouzlením jeho přítelkyní.

Tentokrát vyhrála loajalita.

„Ne, pojedu s tebou na letiště. Kdybych nejel, babička by ti to vyčítala.“ Usmál se.

Howard úsměv opětoval. Tohle je Tyrone. Aspoň na chvilku se zase vrátil.

Nadine, vedena instinkty matky a ženy, která je schopná vycítit problémy, vešla do pokoje. „Hej, vy dva. Je tady všechno v pořádku?“

Howard se otočil ke své ženě, dosud té nejkrásnější ženě, jakou

kdy poznal. Po patnácti letech manželství to platilo stále víc. „Všechno je v naprostým pořádku," řekl.

Aspoň prozatím. Ale Tyronovi je teprve třináct. Mají před sebou ještě šest takových let.

Pane na nebi.

ÚTERÝ, 21. PROSINCE, 20:15
WASHINGTON, D.C.

Platt ležel nahý na břiše na posteli v malém hotelu v C Street, nedaleko Kongresové knihovny. Žena, též nahá, mu seděla obkročmo na kříži, opírala se do svých rukou, tlačila a zarývala se mu do svalů krku a ramen. Její stehna a klín ho na kůži příjemně hřály.

Masírovala velmi dobře, což nebylo u dívek na telefon obvyklé. Většina z nich jen hladila prsty, trochu škrábala nehty, ale tahle holka do toho dává i něco ze sebe. Dá jí pořádné spropitné. Byla vysoká, pohublá, měla malá prsa, ale nádherný zadek. A v rukou měla víc síly, než by člověk na první pohled řekl.

„Sakra, puso, ty seš ztuhlej na kost," řekla a zaryla se mu palci pod lopatky. Bolelo to, ale byla to příjemná bolest.

„A tos ještě neviděla všechno, krásko," řekl. „Počkej, až se otočím."

Zasmála se. „Jo, všimla jsem si, že ses velkej, na bělocha." Neměla na mysli jeho svaly. „Kde děláš?"

„Pracuju v odbytu," řekl. „U jedny velký vývozní firmy. Hodně cestuju. Po celým světě dojednávám zakázky."

„Fakt? Vždycky jsem se chtěla podívat za moře. Nikdy jsem za hranicema nebyla. Nejvíc ze všeho mě láká podívat se do Japonska."

Masírovala mu svaly na krku, bylo to velmi příjemné. „Aha," řekl. „A do Afriky se podívat nechceš? Do země svejch předků?"

„Ne, co bych tam dělala? Hodně černochů je i tady."

Usmál se. Líbila se mu. „Až příště pojedu do Japonska, možná ti přivezu suvenýr."

„To bych ráda. Krásný červený hedvábný kimono."

Platt se otočil. Trochu se nadzvedla a pak si mu znovu sedla na stehna. Usmál se na ni. „Jedno červený hedvábný kimono, píšu si."

„Páni, to se podívejme," řekla. Rozzářila se, její bílé zuby

kontrastovaly s čokoládovou pletí. „Copak je tohle?“ Sáhla rukou dolů. Platt jí položil ruce na zadek a trochu ji nadzvedl. Tak pojď ke mně, krasavice!

ÚTERÝ, 21. PROSINCE, 20:15
WASHINGTON, D.C.

Hughes ve své kanceláři dopisoval návrh toho, co měl White zítra projednat s viceprezidentem před odjezdem na svátky do Ohia.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Zlověstné znamení.

„Bobe?“

„Doufal jsem, že tě tady ještě najdu,“ řekl White. Vešel do místnosti a položil na stůl malý balíček. „Dárek k Vánocům. Nemyslel sis, že zapomenu, viď?“

Hughes se usmál. „Jak bych si to mohl myslet? Vždyť jsem ti to sám napsal do diáře.“

Oba se zasmáli.

Hughes sáhl do zásuvky, vytáhl zabalenou krabičku a podal ji Whiteovi. Nebylo jednoduché kupovat dárky pro milionáře, který si sám může pořídit, co se mu zamane, ale Hughesovi se zatím vždycky podařilo najít něco neobvyklého. A věděl, že White překvapení miluje.

„Můžu to otevřít?“ zeptal se jako malé dítě.

Jistě.“

Senátor nedočkavě roztrhal zelenočervený obal a zvedl víko krabice. Vytáhl z ní cosi jako malý kožený pohárek na dřevěné nožce. V poháru byla duhová stříbrem potažená kulička pro přístroj SonySega PlayStation, který měl White od té chvíle, kdy se první z nich objevily na trhu. Podíval se na Hughese a zvedl obočí.

„Je to plně virtuální verze hry DinoWarz II,“ řekl Hughes. „Na trh přijde nejdřív za několik měsíců.“

„Vážně? Páni, díky, Tome! Kdes to sehnal?“

„Mám pár kontaktů na správných místech.“

White otáčel kuličkou v prstech a Hughes viděl, že se už nemůže dočkat, až bude doma a bude si moci zahrát. Senátor se pak podíval na obal. „A ten pohár? Vypadá to dost zvláštně.“

„Je to plastem potažený býčí šourek,“ řekl Hughes.

„Co? Kecáš.“

„Ne. Říkal jsem si, že bys z toho mohl nabídnout pár lidem bonbony.“

White se zasmál a zavrtěl hlavou. „No, ráno letím svým letadlem domů. Nechceš někam hodit?“

„Ne. Zůstanu tady, konečně budu mít šanci něco udělat, když se mi do toho nebudeš plíst.“

Znovu se zasmáli.

„Asi bych si taky měl rozbalit svůj dárek,“ řekl Hughes.

Když ho otevřel, uviděl slonovinovou figurku, osmnáct nebo dvacet centimetrů dlouhou, měla představovat nataženou, na boku ležící ženu, s hlavou podepřenou loktem. Hughes věděl, oč jde. Byla to čínská léčebná panenka. Urozené ženy v Číně kdysi nedovolovaly mužům, aby je viděli neoděné, jedinou výjimku tvořili jejich manželé, a to ještě ne vždy. Když musely navštívit lékaře, brávaly s sebou tuhle panenku. Když se lékař zeptal, co je bolí, ukázaly mu figurku a on podle toho určil diagnózu, aniž by se kdy těla své pacientky dotkl nebo ji aspoň prohlédl. Jak znal Whitea, nepochyboval, že ta soška byla hodně drahá. Práce to byla dokonalá. Hughes náležitě vzdychl. „Je nádherná, Bobe. Děkuju.“

„No, není to sice býčí šourek, ale nic lepšího jsem nesehnal. Patřilo to ženě nebo konkubíně nějakýho císaře, už nevím kterýho. Podklady k tomu má Bertha. Dá ti je, až se vrátíme ze svátků.“

„Moc si toho vážím, opravdu. Práce s tebou pro mě byla vždycky obrovským přínosem, ani se nedá říct, jak velkým.“

To byla samosebou pravda.

„Bez tebe bych se nikdy nedostal tam, kde jsem, Tome. Hezký svátky.“

„Hezký svátky,“ usmál se Hughes. *S trochou štěstí bude ten příští rok mým nejúspěšnějším - ačkoliv až to začne, pro tebe to možná bude právě naopak...*

10

STŘEDA, 22. PROSINCE, 8:25
QUANTICO, VIRGINIA

Alex Michaels chtěl, aby se jejich schůze moc neprotáhla a všichni se mohli vrátit ke svým povinnostem. Vzhledem k blížícím se vánočním svátkům se moc práce udělat nedalo, protože všichni už se těšili, až budou moci odjet. Net Force se sice nezavře, vždycky tu zůstane alespoň minimální počet lidí, ale všichni, kdo tu službu nedostali a chtěli odejít brzy, to udělat mohli. Rozhlédl se po místnosti na své hlavní spolupracovníky: Toni, Jaye, Howarda a Joannu Winthropovou. Všichni měli dostatečně vysokou hodnost, až na Joannu, ale ta zase pracuje pod Howardovým velením, nikdo z nich tady na Vánoce být nemusí.

„No, tak takhle vypadá kostra. Všichni víte, že to zveřejnění je teď nejdůležitější, takže si s sebou vemte notebooky, a když vás něco chytrýho napadne, dejte to vědět ostatním."

Už věděl, kam se chystají, a bez ohledu na to, kde budou, na tuto záležitost nezapomenou. Toni odjede na týdenní návštěvu k rodičům do Bronxu. Vrátí se příští středu. Jayovi rodiče jedou za příbuznými do Thajska, on však zůstává ve městě, takže stráví hodně času zde. Howardovi mají přijet příbuzní. Bude ve městě. Joanna se chystá navštívit kamarádku v horském srubu v Coloradu. Vrátí se v pondělí. A Michaels pojede do Boise za Susie. A za Megan.

Velmi smíšené pocity.

„Má někdo nějako novinku?"

„Narazil jsem na zajímavou statistiku úmrtnosti a nemocnosti. Podle ní je délka života mužů ve Washingtonu, D.C., nejnižší ze všech měst ve Státech. Je zároveň nižší než délka života mužů na venkově, kromě několika okresů v Jižní Dakotě. Šedesát tři let. Zatímco když

žiješ v Cache County v Utahu, můžeš očekávat, že se dožiješ plných osmasedmdesáti. A k oběma číslům si připočítej osm až deset let, pokud jsi žena.“

„Ale ve Washingtonu se to zdá delší,“ řekl Howard.

„No, nevím,“ namítla Toni. „Byl jste někdy v Utahu?“

„Jo,“ přikývl Jay. „Tam jsou všichni znuděný i umřít.“

Michaels se usmál. „Zajímavý. A něco, co by se mohlo vztahovat k tomu, čím se zabýváme v tyhle budově, Jayi?“

„Ne. Dostal jsem se skrz zátarasy, ale tam stopa končí, zmizela v nějaký schránce. Od ty doby jsem na něj nenarazil.“

„Hý, malá,“ řekla Joanna potichu.

„Prosím?“ zeptal se Alex.

„Jenom vtip,“ řekla. „Omlouvám se.“

„Dobře. To je všechno. Jestli někdo z vás najde toho, kdo to zveřejnil, než odjedeme na Vánoce, jsem si jist, že mu Santa Claus nadělí do punčochy něco hodně tučnýho, minimálně prezidentskou pochvalu.“

„Páni,“ řekl Jay. „Nebo novej pokoj pro mýho papouška.“

„Já nevěděla, že máš papouška,“ řekla Toni.

„Nemám, ale kvůli tomu bych si ho pořídil.“

„Někdo by měl za nás jet v únoru na sraz policejních oddílů do Kóny na Havaji,“ řekl Michaels.

„Já! Já!“ zvolal Jay. „Pošli mě!“

„Chyť toho magora, a můžeš jet hned.“

Joanna se ušklíbla.

„Co je na tom tak legračního?“ zeptal se Jay.

„Nic. Jen jsem si představila sama sebe na té čemé pláži, o které jsem tolik slyšela.“

„Ještě se nebalte,“ řekl Jay.

„Ne? No, být vámi, taky bych ještě nezačala kupovat opalovací krém ve velkým.“

„To bude asi všechno,“ přerušil je Michaels. „Zpět do práce.“

Když schůze končila, objevil se seržant Julio Fernandez. Kývnutím pozdravil Michaelse a zamířil k plukovníku Howardovi, který stál vedle poručíka Winthropové.

„Plukovníku. Poručíku.“

„Ano, seržante?“

Michaels si všiml ve Fernandezově obličeji lehkého záchvěvu,

když seržant pohlédl na Winthropovou. Nu co. Chápal, že se mu může Wmthropová líbit.

Když došli ke svým kancelářím, Toni přistoupila k Alexovi. „Máš minutku?“

„Jasně.“

V jeho kanceláři mu pak podala malý balíček ozdobený červenou stuhou. „Hezký Vánoce,“ řekla.

„Děkuju. Můžu to otevřít?“

„Ne. Počkej, až Susie rozbalí svoje dárky. Pak se ti to bude hodit.“

„Á, tajemství. Dobře, počkám. Tady pro tebe taky něco mám.“ Otevřel zásuvku a vytáhl z ní plochou krabici, zabalenou do ozdobného papíru s figurkami z komiksů.

Usmála se obalu a otěžkala balíček. „Kniha?“

„Rozbal to.“

Opatrně rozbalovala papír, odlepovala pásku od okrajů a skládala barevný obal.

„Ty si chceš ten papír schovat?“

„Promiň. Starý zvyk.“ Objevila knihu. „Ne, páni!“

Byl to výtisk knihy Donna F. Draegera *Zbraně a bojová umění v Indonésii* z roku 1972.

„Kdes to sehnal? To je klasika.“ Listovala stránkami, znovu velmi opatrně a prohlížela si černobílé ilustrace. „Nikdy jsem neviděla originál, jen zakázkový dotisky a verze na CD.“

Pokrčil rameny. „Někde jsem to našel. Myslel jsem, že by se ti to mohlo líbit.“

To určitě, „někde jsem to našel“. Specializovaná firma mu knihu vyhledávala šest týdnů, a když ji objevila, stála ho celý týdenní plat. No co. Moc peněz neutrácí. Krom nákladů na bydlení a peněz, které platí na Susie, je jeho jediným koníčkem opravování starých aut. Teď si hraje s plymouthem prowlerem. To sice není levné auto, ale až ho dokončí a prodá, všechny investice se mu vrátí, a dostane ještě něco navíc. Za knihu sice zaplatil hodně, ale Toni si ji zaslouží. Svou práci si bez ní neuměl představit. A výraz na jejím obličeji, když knihu uviděla, taky stál za to. Usmál se.

Toni se už chystala knihu zavřít, když se zastavila na titulní stránce. „Hele, ona je podepsaná!“

„Jo? Vážně? To je věc.“ Ten autogram zvýšil cenu knihy o několik set dolarů.

Zcela impulzivně ho objala.

Páni, to je příjemný, jak se k němu přitiskla. Mohla by tak zůstat celý den...

Toni se odtáhla a široce se usmála. „Díky. Můj dárek se s tímhle vůbec nemůže rovnat. Tos neměl.“

Pokrčil rameny. „Podívej, až budu zítra vynášet odpadky, může na mě spadnout meteorit, a k čemu mi pak budou peníze? Moc si vážím toho, co všechno tady děláš, Toni.“

Nastala chvíle ticha, jež se nepříjemně protahovala. „Jedeš se podívat domů na rodinu?“

„Jedu. Bude velká sešlost, všichni mí bráchové a švagrovy, neteře a synovci, strejdové a tety. Úplná armáda příbuzných.“ Odmlčela se. „Doufám, že tvoje návštěva u Susie dopadne dobře.“

„Jo.“

„No, měla bych se vrátit do práce. Ještě jednou děkuju za tu knihu, Alexi.“

„Rádo se stalo.“

ČTVRTEK, 23. PROSINCE, 6:45
QUANTICO, VIRGINIA

Joanna Winthropová využila Michaelsovu nabídku odejít z práce dřív a rezervovala si sedadlo ve vojenském letadle, které odlétalo z Quantíka na Aljašku s mezipřistáním v Denveru. Když se o tom zmínila plukovníku Howardovi, seržant Fernandez se nabídl, že ji k letadlu odveze.

„Můžu jet taxíkem,“ namítla.

„Mně to nevadí, poručíku, stejně jedu tím směrem, mám tam nějaké vyřizování. Zastavím se tu pro vás.“

Ne že by to takhle nebylo pohodlnější. „Dobře.“

Takže teď seděla na předním sedadle Fernandezova soukromého auta, šedého, sedmnáct let starého volva. Usmála se. „Je to zvláštní, ale vás bych tipovala na něco sportovnějšího.“

„Je to spolehlivý auto. Pomalý, ale jistý. A není moc poruchový.“

„Moc vám děkuju za svezení.“

„To je v pohodě.“

Několik minut jeli potichu, ale uvědomovala si, že Fernandez ji po

očku pozoruje. A co. Je to muž, a ona ten pohled znala.

„Můžu se vás zeptat na něco osobního, poručíku?“ zeptal se.

Ježíši, už je to tady, pomyslela si. Začne mě svádět.

Měla dostatek zkušeností, aby dokázala přílišné projevy náklonnosti zarazit, kdyby se jí zachtělo. Ačkoliv Fernandez nepostrádal určitý jihoamerický šarm, jejich vztah by nebyl vhodný. Hodnosti byly v Net Force sice spíš polohodnotné než plnohodnotné jako v armádě a na rozdíl od armády zde neexistoval žádný předpis zakazující vztahy mezi vojáky, jejich hodnosti se přece jen lišily. Takže by ho mohla zastavit velmi snadno. „Jen do toho.“

„Byla pro vás práce s počítačem vždycky jednoduchá?“

Hmm. To se nečekalo. „Prosím?“

„Pozoroval jsem vás. Jste v počítačích dobrá, to je bez debat, ale navíc vypadáte, jako by to byla hračka. Říkal jsem si, jestli to tak skutečně je.“

Na chvíli se zamyslela. Nechtěla, aby to znělo moc nafoukaně, ale po pravdě řečeno... „Jo. Mám pocit, že to pro mě nepředstavuje větší problém. Odjakživa. Asi jsem pro to nějakým způsobem nadaná.“

Zavrtěl hlavou. „Já dokážu rozmontovat a zase složit těžkej kulomet i za tmy a v dešti, ale jakmile se dostanu k bitům a bajtům, jsem naprosto k ničemu.“

Zasmála se. Muži své slabiny přiznávají tak zřídka, že to byla příjemná změna.

„Víte, zkoušel jsem se to naučit, ale mám v hlavě nějakej blok, informace se od něj jen odrazí a neproniknou dovnitř. Nedávno jsem se přihlásil i do kurzu, ale zvládl jsem jen vyvolat konflikt s instruktorem. Myslím, že poznal, že mám rozumu jako smítko prachu, a nedokázal se s tím smířit.“

„Věc lze objasnit jednoduše, pokud jí vysvětlující dobře rozumí.“

„Prosím?“

„George Turner, spisovatel, kterýho jsem milovala na škole. Znáte základní teorii funkce počítačů?“

„Jo. Teda vlastně ne.“

„No. Řekněme, že máte hlídku a hlídáte dveře. Otevřete je, když k nim přijde někdo, kdo zná správný heslo, a necháte je zavřený, když heslo nesedí. Rozumíte?“

„Jasně.“

„Tak víte, jak fungujou počítače. Dveře jsou buď otevřený, nebo

zavřený. Je zapnuto nebo vypnuto. Když k místu, který hlídáte, někdo přijde, odpovíte buď správně, nebo špatně. To přepínání se děje hodně rychle, ale to je základ, a všechno ostatní se odvíjí právě od něj.“

„Nekecáte? Promiňte, teda...“

„Nekecám.“

„Sakra. Jak je možný, že mi to ještě nikdo takhle nevysvětlil?“

„Protože jste předtím měl špatný učitele. Dobrý učitel používá termíny, k nimž má žák vztah, a dá si záležet, aby vysvětlení základních termínů neuspěchal. Když jsem byla na škole, zapsala jsem se na kurz psychologie. Říkali tam příběh o nespravedlivých IQ testech pro děti. Rozumíte, ukážete na obrázku šálek, pak podšálek, stůl a auto a pak se zeptáte, k čemu ten šálek pasuje.“

„Jasně.“

„V prostředí střední a vyšší třídy všechny zdravý děti odpovědí, že podšálek, protože šálek a podšálek patří k sobě, že jo.“

„Jo.“

„Ale v chudších čtvrtích můžou děti přiřadit šálek ke stolu, protože tam podšálky neznají. A děti z rodin bezdomovců přiřadí šálek k autu, protože jejich rodina v autě bydlí.“

„Sociální podjatost.“

Přikývla. Vůbec není hloupý, ať říká co chce. „Přesně tak. Totéž platí pro rasový, náboženský nebo jiný kulturní faktory. Takže pak si všichni myslí, že tyhle dětí jsou hloupý, a proto se dostanou na jinou vzdělávací úroveň. Přitom problém je úplně na druhý straně, v hlavách vyučujících. Protože oni neberou v potaz rozdíl mezi tím, co vědí děti a co vědí oni sami.“

„Rozumím.“

„Váš mozek je naprosto v pořádku. Potřebujete jen učitele, který vám to podá v termínech, který už znáte a ke kterým si to můžete vztáhnout. Jste voják, tak najděte nějakýho vojáka, který se v počítačích vyzná, a nechtE si to vysvětlit od něj.“

„Nebo od ní,“ dodal Fernandez.

„Nebo od ní.“ Otočila se na něj. „Mám tomu rozumět tak, že byste chtěl, abych vás učila?“

„Byl bych vám hrozně vděčnej,“ řekl a snažil se udržet vážný výraz.

Usmála se. „Nejde o nějaký podfuk, jak se mi vlichotit, protože si třeba myslíte, že jsem hezká, seržante?“

„Ne, madam. Vyznáte se v něčem, čemu nerozumím, a hrozně rád bych se to naučil. Je to součástí mÝ práce, a já v tom plavu. Což mě trápí. Nemusí ze mě bejt Einstein, ale chci tomu rozumět aspoň tak, jak potřebuju. Teda, samozřejmě, jste hezká, ale mnohem důležitější je, že jste chytrá."

Zamrkala a pohlédla na Fernandeze v novém světle. Pane na nebi, jestli nelže, obdivuje ji kvůli jejím schopnostem!

„Snad bychom mohli něco vymyslet. Stavte se u mě po prázdninách."

„Ano, madam."

„A tykejte mi. Jmenuju se Joanna."

„Já slyším skoro na všecko, ale přátelé mi říkají seržante nebo Julio."

„Dobře, Julio."

Znovu se usmála. *Johoho! Až tohle uslyší Maudie!*

ČTVRTEK 23. PROSINCE, 16:10
VE VZDUCHU NAD JIŽNÍM OHIEM

„Dáte si něco k pití, pane?"

Alex Michaels zvedl oči od článku o stavbě nejvyšší budovy světa, nových dvou věžovitých mrakodrapech na Srí Laňce. Nová budova bude po dokončení o dvacet metrů vyšší než druhá nejvyšší, která je tamtéž.

„Možná kolu," řekl letušce.

„Ano." Letuška mu podala plastikovou sklenici s ledem a jednu z nových ekologických plastových plechovek koly. Neotevřená vydrží deset let, ale jakmile se vnitřek vystaví účinkům vzduchu, plast se začne rozkládat. Po devíti měsících se rozpadne na nejedovatý prášek, který se po prvním dešti zcela rozpustí. Odhodíte plechovku na zem, a do roka je pryč.

Letuška přešla k další řadě sedadel. Michaels si nalil nápoj do sklenice a pozoroval šumění a pěnění. Letěl novým velkým boeingem 777, místo měl v business class vedle dvířek u pravého křídla. Když si mohl vybrat, vždy žádal tohle místo. Měl pocit, že u výstupu je víc místa, ale to mohla být jen jeho představa. Hlavním důvodem bylo, že v případě potíží na palubě chtěl být na místě, odkud by mohl něco

udělat.

Začal o tohle místo žádat po jednom letu do Los Angeles, kdy viděl na sedadle u dveří staršího pána, který mohl vážit maximálně padesát kilogramů. Toho člověka mohlo něco popadnout, mohl klidně dostat mrtvici nebo nějaký záchvat, a mohl ta dvířka otevřít, kdyby sebou letadlo na přistávací dráze škublo. Michaels nechtěl riskovat život svůj ani ostatních cestujících. Mohlo ovšem jít o někoho, jako je Tonina učitelka *silatu*, kdo má v sobě skrytou obrovskou sílu. Michaels si uvědomoval, že by neměl být tak podezíravý. Ale přesto poměrně zdatný čtyřicetiletý zaměstnanec vládního úřadu je na tomhle místě spolehlivější než sedmdesátník muší váhy. Je lepší mít vše pod kontrolou.

Samozřejmě by raději letěl první třídou. Párkrát dostal letenky pro první třídu na nějakou služební cestu, bylo to mnohem pohodlnější. Ale pro osobní lety by za to nikdy tolik peněz nedal. Byl přesvědčen, že pokud půjde vše podle plánu, zadní část letadla dorazí na cílové letiště stejně jako přední, a vyhodit několik stovek dolarů za látkové ubrousky a šampaňské zdarma mu přišlo zbytečné.

Než dorazí do Denveru, má dost času podívat se na film. V Denveru bude Michaels muset přesednout na let do Boise. Letecká doprava se v ohledu péče o zavazadla hodně zlepšila, už se jich tolik neztrácí, ale raději nic neriskoval. Svůj jediný kufřík nastrčil do přihrádky nad hlavou, v něm měl i hlavní vánoční dárek pro dceru, band/vox syntetizátor. Susie zjevně objevila nový druh hudby zvaný technometo-funk, který teď mezi dětmi hodně letěl. Michaels dával přednost jazzu, rocku, bigbandům ze čtyřicátých let, případně klasice. Dění v populární hudbě nesledoval už spoustu let. Když četl noviny, uvědomoval si, že stárne. Při čtení hitparády Billboardu zjišťoval, že nezná jediné jméno interpreta, jedinou skladbu. Kdo by bral vážně píseň s názvem „Máma moucha máma ségra," od kohosi jménem „HeeBeeJeeBeeDeeBeeDoo"? Nebo „Bum Bum!" od skupiny „Psý smrat"?

S tímhle syntetizátorem se Susie mohla připojit k jakékoliv kapele, načež se uslyší a uvidí na pódiu vedle nich. Pro někoho v jejím věku se to zdálo být až příliš pokročilou hračkou, ale přála si to. Nebylo snadné takovou věc sehnat. Každé druhé dítě ve Státech si zřejmě přálo totéž. Toni někde naštěstí jeden objevila, takže Alex se mohl před svou dcerou ukázat jako hrdina.

Toni se vůbec hodně starala, aby vypadal dobře.

Podíval se na obrazovku zabudovanou do sedadla před sebou. Byla uzpůsobená tak, že i kdyby osoba před ním sklopila sedadlo až do krajní polohy, obraz by byl stále vidět. Ne. Neměl chuť ani na film, ani na počítačovou hru, ani nechtěl sledovat malinké letadlo nad mapkou představující jejich let. Bylo příjemné jen tak sedět s časopisem na klíně a pozorovat zmrzlou zem pod nimi. Naštěstí bylo jasno, a krajina Ohia dole, z velké části pokrytá sněhem, v zapadajícím slunci bíle zářila.

Až doletí do Boise, bude na Východním pobřeží půlnoc, pokud dorazí na čas. V Idahu bude deset večer. Na letišti na něj mělo čekat rezervované auto z půjčovny. Pak pojede do pokoje v hotelu Holiday Inn, nedaleko od domu, kde bydlí jeho dcera a bývalá manželka. Kde kdysi bydleli všichni tři. V tom velkém dvoupodlažním domě byla ještě jedna ložnice, vlastně dvě, včetně místnosti se šicím strojem, ale Megan mu ji nenabídla, a on o ni nežádal. Příměří mezi nimi bylo nestálé. Megan je jako ostřeiovač, střílí rychle a až příliš přesně. Je lepší mít pokoj v ústraní, kam se může zašít a sbírat síly k boji. V tomto ohledu mnohé hovořilo pro Holiday Inn s pokojovou službou a dvojitým zámkem na dveřích.

Přemýšlel, kolik lidí se asi chystá na Vánoce podobně. Jako na úpornou partyzánskou válku, která se musí vést co nejrychleji a nejodporněji a z níž je třeba co nejrychleji utéct. Proč se ne zrovna šťastné rodiny scházejí, když je to pro ně takové utrpení? Spousta lidí, jež znal, by nejradši takové oslavy zrušila a držela si rodiny co nejdál od těla...

V jeho případě však byla odpověď jednoduchá: Susie. Když nic jiného, ona potřebuje vědět, že má mámu a tátu, kteří ji milují a chtějí, aby byla šťastná, ačkoliv sami spolu šťastni nejsou.

Když s Megan chodil, samozřejmě si nic takového nepředstavoval; byli mladí, zamilovaní, svět jim ležel u nohou. Tehdy byli tak zahleděni jeden do druhého, že si nepřipouštěli, že by se mohli někdy v něčem splést, tím méně v otázce vlastního manželství. Ta arogance mládí, kdy člověk ví všechno, kdy je mu jedno, kdo další to ví, protože má chuť to rozhlásit všem, zdlouhavě a obšírně, stačí sebemenší pobídka.

Páni, to už je doba, to muselo být při průletu nějakou hodně, hodně vzdálenou galaxií...

Možná by se mohl trochu prospat. Opřít si o plastové okno jeden z těch polštářků a prostě vypnout.

Ta myšlenka si ho získala.

ČTVRTEK, 23. PROSINCE, 17:15
WASHINGTON, D.C.

Auto bylo malé, černé, vypadalo jako nějaký starý fiat. Řidič zaslechl sirénu, tak zastavil před řadou obchodů, očividně zavřených. Bylo vidět obchod s obuví, s logem Nike na výloze, vedle obchod s elektronikou. Z nápisů nad obchody se dalo usuzovat na Německo, Rakousko nebo možná Chorvatsko.

Dveře fiatu se otevřely a vystoupil z nich menší muž v dlouhém černém kabátě. Dlaně měl zvednuté ve výšce ramen, aby ukázal, že není ozbrojen. Slunce jasně svítilo, ale na ulici kromě něho nikdo nebyl.

K fiatu došla dvojice policistů s pistolemi v rukou. Uniformy, které měli na sobě, vypadaly na střední Evropu. Podivně tvarované čepice s kšiltem a šachovnicovým vzorem, kožené bundy, pod nimi modré košile a kravaty, tmavomodré kalhoty s žlutým lampášem na vnější straně nohavic. Jeden z nich se postavil před malého muže v kabátě, druhý prohledával fiat.

První mávl pistolí a cosi řekl. Malý muž se otočil, položil dlaně na střechu auta a policista ho prohledal. Beze zbraně.

Druhý policista hovořil do vysílačky, ale stále mířil na muže u fiatu. Pak chvíli poslouchal příkazy z vysílačky. Přikývl k prvnímu a něco mu řekl.

Malý muž se zvedl od auta, máchl loktem, udeřil policistu za sebou do obličeje, a ten upadl. Muž utíkal pryč. Druhý policista oběhl fiat, zvedl pistoli a čtyřikrát, pětkrát, šestkrát vystřelil. Z hlavně vyšlehly oranžové plameny a kouř, a na malé auto dopadly prázdné nábojnice. V ostrém slunci se blýskaly jako zlaťáky.

Malý muž spadl obličejem k zemi. Hýbal rukama a nohama, jako by se trhaně snažil plavat.

Policista, který dostal ránu do nosu, vstal. Došel k ležícímu muži. Namířil pistoli na mužův týl. Vystřelil.

Muž sebou ještě jednou škubl a pak se přestal hýbat.

Thomas Hughes zhluboka vydechl a zastavil obraz. Oba policisté stáli nad mrtvým tělem, nebylo pochyb, že muž je mrtev, kulka do týla z metru a půl moc možností na výběr nedává.

Hergot. Oni toho chudáka jednoduše popravili. A všechno to snímala pátrací kamera z palubní desky jejich vozu.

Hughes se zaklonil v křesle a díval se na nehybnou holoprojekci. Pocítil lítost, ale rychle ji zaplašil. Ten muž byl špion, věděl, že existují rizika. Muselo mu být jasné, co se stane, když se nechá chytit.

Samozřejmě asi nečekal, že jeho jméno někdo ukradne z přísně tajného seznamu a vyvěsí ho na síť, takže každý, koho to zajímá jen okrajově, bude vědět, co je zač.

Hughes záznam dostal od jednoho ze *svých* špionů - který vlastně pracuje pro Platta. Byla to brutální podívaná, takováhle vražda. Člověku se z toho zvedá žaludek, je to nechutné.

Ale jinak to nejde. Omeletu si člověk taky neudělá, aniž by nemusel rozbít pár vajíček. Bylo to nutné. Co je hrstka špionů, navíc snadno nahraditelných, oproti Hughesovým dlouhodobým cílům? Málo. Účel v tomto případě světí použité prostředky. Lidé umírají každý den. A nějaká ta hrstka není v konečném důsledku nijak rozhodující.

Nové Quaylovo křídlo budovy senátních kanceláří bylo téměř prázdné. V tuto hodinu den před Štědrým večerem moc lidí nepracuje. Hughes odhadoval, že v dalších senátních budovách - v Russelově, Dirksonově a Hartové - je též prakticky prázdno, kromě zabezpečovacího a úklidového personálu, k tomu možná ještě několik mladých pracovníků, kteří se snaží nasbírat body v době, kdy už všichni odjeli na prázdniny. Od začátku prosince do konce roku se moc skutečné práce neudělá, hodně plánů však dostane jasnější obrysy.

White kdysi míval kanceláře v Hartově budově, v době, kdy ještě v atriu stála ta odporná moderní kovová socha nazvaná Hory a mračna nebo tak nějak. Lidé ze štábů z horních pater trávili spoustu času tím, že házeli papírové vlaštovky a snažili se jimi sochu zasáhnout. Soutěžili o to, kdo zasáhne a bude moci zůstat.

Znovu vzdychl. V sázce je hodně a karty nesmí být falešné, jinak člověk prohraje. Toho agenta je škoda, i ostatních , kteří budou dopadeni a uvězněni nebo zabiti, ale s tím se nedá nic dělat. Když je

potřeba uvést do pohybu něco tak velikého, jako má v plánu on, je potřeba překonat spoustu lhostejnosti. Tenhle špion je prvním, nikoliv však posledním, kdo zemře pro uskutečnění Hughesova plánu. Je to škoda, ale tak to prostě chodí. V tomto světě může být člověk buď lovcem nebo štvanou zvěří, ovce jsou kořistí vlků, je to prosté. Tak zní první zákon džungle - silní přežívají na úkor slabých.

Thomas Hughes se rozhodl přežít.

Uložil záznam do souboru pro Whitea a už chtěl počítač vypnout. Už toho dnes udělal dost. Nejvyšší čas jít domů, objednat si něco k jídlu, dát si sklenku vína a teplou vanu. Možná si připít na ty ubohé agenty, kteří musí trpět pro zdar jeho akce. To by mohl. Nic to nestojí.

Zazvonil telefon. Šlo o tajné číslo, hovory na něj byly přibližně šestnáctkrát přesměrované, tedy nevypátratelné.

Zkontroloval, zda je zapojen kódovač, ačkoliv ten se u tohoto čísla zapínal automaticky, a spustil program pro změnu hlasu. Zvolil hlas staré dámy. Volající na druhé straně uslyší hovořit přibližně devadesátiletou babičku.

„Haló?“

Chvíli bylo ticho.

„Kdo volá?“ zeptal se Hughes.

„Mám pro vás informace o určité dodávce...“

Hughes věděl, o koho jde. Ten muž pracoval na střední pozici v Agentuře pro národní bezpečnost, měl přístup k přísně tajným informacím a krom toho měl přísně tajný problém s hazardem a se svými věřiteli. I on měl změněný hlas. Hughes už delší dobu čekal, že pro něj ten muž bude něco mít. Gambler však netušil, s kým mluví.

„Pokračujte.“

„Jde o určité těkavé prvky.“

‚Já poslouchám.“

„Potřebuju padesát tisíc.“

Hughes skoro slyšel, jak muži stéká po zádech nervózní pot. „O jak velké množství té těkavé látky se asi jedná?“

„Devatenáct liber. Ve čtyřech balících. V jeden den.“

Hughes o tom chvíli udiveně přemýšlel. Devatenáct liber plutonia použitelného na výrobu zbraní má být převáženo ve stejný den? Určitě ne přes jednu agenturu na území Spojených států, i když bude rozděleno do více dodávek. Všechny agentury pro národní bezpečnost by se zjančily, kdyby se někdo k něčemu tak ztřeštěnému odhodlal.

Ale bude potřeba to ověřit.

„Jde o domácí přesun?“

„Ovšem že ne. Dvě dávky ano, dvě jsou zahraniční. Šest liber, sedm liber, čtyři a dvě.“

„Kdy?“

„Za dva dny. Chcete detaily nebo ne?“

„Padesát tisíc jste říkal?“

„Ano. Hotově. Maximálně ve stovkách.“

„Dobře. Pošlu s tím jednoho člověka, sejde se s vámi dnes v devět večer. Přineste tu informaci.“

Hughes přerušil spojení. Nepředpokládal sice podobně rychlý postup, ale jakmile mu spadl do klína takový dar, nemohl ho nechat jen tak ležet.

Zvedl telefon. Platt se ohlásil téměř okamžitě.

„Jo?“

„Stavte se tu.“

„Kdy?“ zeptal se Platt.

„Hned.“

Dá Plattovi peníze a pošle ho pro tu informaci. Člověk s přístupem k výbušninám, kvalitní dílnou a trochou elektroniky z Mladého technika by si mohl vyrobit atomovku, ale bez správného štěpného materiálu šlo maximálně o mírně nebezpečný vědecký projekt. Existuje mnoho skupin, jež by za devatenáct liber plutonia daly miliony. Není potřeba ani tolik, a člověk si může vyrobit pěkně nebezpečnou jadernou bombu. Při odpálení by to byla rána jako z děla.

Tak, Net Force teď dostane něco k zamyšlení.

12

PÁTEK, 24. PROSINCE, 11:00
BRONX, NEW YORK

Toni stoupala po schodech, které v době, kdy chodila na lekce ke guru DeBeersové, denně zametala. Teď to zřejmě dělá někdo jiný, nebyl na nich ani sníh, ani prach. Prosklené dveře byly zavřené na zámek, ale Toni stále měla svůj klíč. Otevřela a vešla do domu. V chodbě bylo jen o málo tepleji než venku.

Guru bydlela ve třetím bytě vlevo. Když Toni zvedala ruku, aby zaklepala, ozval se zevnitř skřípavý, kouřením zhrublý hlas:

„Není zamčeno, pojď dál."

Toni se usmála. Ani nezaklepala, a guru už věděla, že je to ona. Určitě to musela nějak vytušit.

V bytě vypadalo všechno tak, jak si to Toni pamatovala z loňské návštěvy a z mládí. Stále tu byl ten starý zelený gauč s vyšívaným přehozem, čalouněná červená židle rovněž s přehozem, malý stolek, jehož jednu nohu podpíral jeden starý román Stephena Kinga, vše bylo na svém obvyklém místě.

Guru byla v kuchyni, mlela kávu v malém ručním mlýnku, který si přivezla před šedesáti lety z Jakarty. Pomalu otáčela rukojetí a zrnka kávy, jež jí posílal jeden vzdálený příbuzný, který dosud na Jávě žil, pronikavě a lákavě voněla.

Pak se uviděly. Toni sepjala dlaně před obličejem a pak je posunula k hrudi v úklonu *namaste*, guru ji pozdravila stejně. Poté se objaly.

Guru, ač jí bylo přes osmdesát, měla stále velkou sílu a pevné tělo, ale přece jen o něco křehčí a pomalejší než kdysi. Jako vždy její pečlivě upravené bílé vlasy voněly skořicí, po šampónu, kterým si je myla.

„Vítej doma, *Tunangannya,*“ řekla guru.

Toni se usmála. Snad od první chvíle, co se poznaly, jí guru neřekla jinak, než *nejlepší děvče.*

„Kafe bude hned.“ Guru nasypala čerstvě namletou kávu do papírového filtru, na konvičku postavila trychtýř z nerezové oceli a přelila ho horkou vodou z litinové konvice. Vonělo to nádherně, až omamně.

Guru počkala, až se většina vody přefiltruje, pak ještě trochu přilila. To opakovala, dokud nebyla konvice prázdná. Z otevřené dřevěné skříňky nad sporákem pak vzala dva porcelánové hrníčky a kávu do nich nalila. Nikdy nenabízela smetanu ani cukr. U guru bylo možné si dát jakoukoliv kávu, pokud byla černá. Dochucovat kávu bylo podle ní velmi blízké hříchu. Její náboženství bylo směsicí islámu, hinduismu a křesťanství, a velmi těžko postižitelné.

Obě ženy se mlčky přesunuly do obývacího pokoje. Guru usedla na židli, Toni na pohovku. Stále bez jediného slova začaly pít horkou kávu.

Guru dělala nejlepší kávu, jakou kdy Toni pila. Vlastně se tu rozmazlila, a jakákoliv jiná káva jinde jí už tolik nechutnala.

„Tak co. Jak se žije ve Washingtonu? Už tvůj mladý muž prozřel?“

„Ještě ne, babičko.“

Guru usrkávala kávu a přikyvovala. „Však se dočkáš. Všichni muži jsou pomalí a někteří ještě pomalejší než ostatní.“

„Kéž bych si tím mohla být jistá.“

„Jistá ne. Ale jestli si tě nevšimne, nezaslouží si tě.“

Dál popíjely kávu, a když skoro dopily, guru řekla: „Myslím, že je čas, abych ti pověděla jeden příběh.“

Toni přikývla, ale nic neříkala. Guru ji touto javánskou metodou vyprávěním příběhů a legend mnohému naučila.

„Otec otce mého otce odjel z Holandska lodí v roce 1835. Jel pracovat jako dozorce na plantáži indiga, kávy a cukrové třtiny. Tehdy se ta země ještě nejmenovala Indonésie. Bílí muži o celé té oblasti mluvili jako o Holandské východní Indii nebo též o Ostrovech koření. Pro můj lid byl ostrov Jávou.“

Guru zvedla svůj prázdný šálek. Toni vstala, vzala oba šálky, odešla do kuchyně a doplnila je. Guru zatím pokračovala.

„Můj pradědeček začal pracovat na farmě nedaleko Jakarty, která

tehdy neměla ani zdaleka tolik obyvatel jako dnes. Byl ženatý, svou ženu a dvě děti zanechal ve své rodné zemi. Jak to však s bílými muži v cizině bývá, vzal si v nové zemi novou ženu. Mou prababičku.“

Toni přinesla guru šálek, posadila se na pohovku a upíjela ze svého hrnku.

„Pak se narodil můj dědeček, byl prvním ze šesti bratrů a dvou sester. Když bylo mému dědečkovi jedenáct let, můj pradědeček odjel do Holandska za svou ženou a dětmi. Vracel se jako bohatý muž. Svou rodinu na Jávě opustil dobře zaopatřenou, což nebývalo mezi bílými muži zvykem. Už je ale nikdy neviděl ani se s nimi nespojil. Mou prababičku s dětmi přijala její rodina a život šel dál.“

Toni přikývla, aby ukázala, že poslouchá. Guru jí už vyprávěla spoustu příběhů, ale zatím žádný o své rodině, žádný tak osobní.

„Bratr matky mého dědečka, Ba Pa - Moudrý - se rozhodl, že mého dědečka, který měl holandské jméno Willem, vychová tak, aby z něj byl opravdový muž. Z mého dědečka vyrostl silný a schopný muž a postupem času se stal vojákem, byl členem místní armády.“ Guru se napila kávy. „Běž do mého pokoje a podívej se na noční stolek. Na hedvábném polštářku tam něco leží. Přines mi to.“

Toni se div nezakuckala. Za celá ta léta, kdy s guru cvičila, nikdy nevkročila za zavřené dveře její ložnice. Mnohokrát si představovala, jak to tam asi vypadá. Možná tam ze stropu visí scvrklé useknuté hlavy, nebo jsou zdi pomalované indonéskými motivy.

Nic tak podivného na ni však nečekalo. Byla to obyčejná ložnice staré ženy. Postel s vyřezávaným tmavým čelem z týkového nebo mahagonového dřeva, vysoká tmavá skříň, též dřevěná, se zrcadlem, z velké části slepým. Na jedné zdi byl obraz nahé dívky v tůni pod vodopádem. Pokoj voněl vonnými tyčinkami, nejspíš pačuli nebo pižmem.

Na nočním stolku ležel červený polštářek a na něm *kris* v dřevěné a mosazné pochvě.

Toni věděla, oč jde. Už o Indonésii něco přečetla, hnána zvědavostí poznat zemi, v níž se zrodilo bojové umění, jemuž se věnovala, a ačkoliv s *krisem* nikdy necvičila, měla zkušenosti s mnoha noži.

Zvedla zbraň. Když byl v pochvě, nedalo se s určitostí říci, jak vypadá ostří, ale typický javánský *kris* měřil třicet až pětačtyřicet centimetrů - tenhle vypadal přibližně na čtyřicet - měl vlnité z obou

stran broušené ostří, vyrobené z vrstev kalené ručně kované oceli. Podobně jako meče z Damašku nebo samurajské *katany* byl hotový nůž zrnitý, v opracovaném kovu se rýsoval drobný vzorek.

Rychle se vrátila do obývacího pokoje, aby si poslechla pokračování příběhu.

Guru vyměnila nůž za prázdný šálek, který jí Toni spěchala doplnit.

„Můj prastrýc Ba Pa neměl žádného syna, jen dcery, a když nadešel čas, aby se můj dědeček stal mužem a dostal svůj *kris,* dostal tenhle. Je v naší rodině od časů prapradědečka mého prastrýce."

Po těch slovech vytáhla guru dýku z pochvy a zvedla ji.

Měla vlnité ostří, připomínala ocelovou stuhu se šesti nebo sedmi záhyby na obou stranách, a od krátké pažbovité rukojeti se postupně zužovala až ke špičce. Kov byl černý, matný a na jedné straně vystupovala zpod záštity malá ocelová smyčka připomínající větvičku. Na druhé straně bylo ostří vroubkováno drobnými zoubky.

„V dobách, kdy byli duchové na Jávě ještě mocní, měl tento *kris* velkou *hantu* - velkou moc." Zamávala zbraní. „Má třináct *luk dapor* neboli záhybů, a *pamoru* se říká *udan-mas,* tedy 'zlatý déšť'. Podívej se sem."

Guru ukázala na vzor v kovu, který vypadal jako malé kapky deště rozlétávající se po suché zemi.

„Tento *kris* měl přinést svému majiteli velký majetek a peníze. Někteří lidé věří, že kvalitním *krísem* lze zabít nepřítele jen tím, že probodneš jeho stín nebo dokonce pouze stopy. Když se nepřítel blíží, začne se *kris* v pochvě chvět, aby svého majitele varoval před nebezpečím. Když nepřítel na obnažené ostří jen pohlédne, hladový tygr se vydá po jeho stopách. Podle dědečka mého prastrýce vyletěl jednou tento *kris z* pochvy jako pták *garuda* a zloději, který se mu snažil v noci vloupat do domu, usekl zápěstí."

Guru se usmála. „Některé tyto příběhy se mohly opakovaným vyprávěním přikrášlit, to je jisté."

Vrátila zbraň do pochvy a oběma rukama ji držela na klíně. Její káva teď stydla v hrníčku na malém stolku.

„Můj dědeček ho předal mému otci, když se stal mužem, a můj otec mému jedinému bratrovi, když dospěl v muže on." Hleděla do dálky a vzpomínala. „Můj bratr zemřel ve válce s Japonci, než stihl založit rodinu. V té válce padla spousta mladých mužů. Můj otec

neměl po té válce žádné syny, žádné synovce. Takže jsem ten *kris* dostala já.“

Chvíli seděly obě potichu.

„Já jsem svému manželovi porodila tři syny a dceru. Dva mí synové žijí, mám šest vnuků, pravnuka a dvě vnučky. Mí synové jsou staří, z mých vnuků se stali učitelé, právníci a obchodníci, jedna má vnučka je učitelka a druhá lékařka. Je to dobrá a úspěšná rodina, jsou rozeseti po celé zemi, ze všech jsou dobří Američané. Na tom nic špatného není. Nikdo z mé rodiny se však nevěnoval bojovým uměním. Vlastně jeden vnuk v Arizoně se věnuje taekwondu a jeden z mých synů si protahuje kostru pomocí tai-chi, ale nikdo z nich nestudoval *sílat.* Ty jsi má studentka, pokračovatelka mé tradice, a proto ten *kris* patří odteďka tobě.“

Žena podržela dýku v otevřených dlaních a podala ji Toni.

Toni si uvědomovala, že pro guru to není žádná maličkost, a ani ji nenapadlo dar odmítnout. Poklekla před ní a oběma rukama dýku uchopila. „Děkuji, guru. Je to pro mě velká čest.“

Žena se usmála, na jejích zubech byly vidět skvrny od tabáku. „No, dobře jsi to řekla, dítě, a je vyznamenáním pro mou práci, že sis uvědomila, co se sluší v tu chvíli říct. Lepší žačku jsem si nemohla přát. Tu dýku bys měla mít v noci na červeném polštáři v hlavách postele,“ řekla a ukázala na *kris.* „Ačkoliv to může americké milence znervóznit.“ Usmála se.

Toni se podívala na jemné dřevo pochvy. Proč jí to guru dává teď? Najednou dostala strach.

„Guru, nejste, tedy... je vaše zdraví...?“

Stařena se zasmála. „Neboj, odejít se ještě nechystám. Ale tobě je jeho *hantu* třeba víc než mně. Já jsem prožila plný život, a ty jsi stále svobodná. Žena ve tvém věku by měla o takových věcech přemýšlet. Ta dýka je kouzelná, na to nezapomeň.“

Toni se usmála. „Ještě kávu, guru?“

„Jen půl šálku. A pověz mi něco o tom mladíkovi, který dosud nepoznal hloubku tvé duše. Možná spolu najdeme způsob, jak ho probudit.“

13

SOBOTA, 25. PROSINCE, 6:30
ALEXANDRIA, VIRGINIA

Julio Fernandez šel na ranní mši do kostela svatého Gerarda v Alexandrii. Sedl si dozadu a poslouchal kázání otce Alvareze, jehož monotónnost byla jen občas přerušována hlasitějším zvoláním „Hospodine“, při kterém se ospalé shromáždění obyčejně probudilo.

Fernandez byl zvyklý vstávat takhle brzy, ale obvykle se pohyboval, běhal po stadionu nebo překážkové dráze nebo jinak udržoval krev v oběhu. Když však seděl na tvrdé dřevěné lavici v přetopené budově a poslouchal kázání starého kněze, který by své projevy mohl říkat i ze spaní - a možná to i dělal - měl co dělat, aby neusnul.

Kdyby však na mši nešel, musel by své matce zalhat, a to se mu moc nechtělo. Dostal službu, a nemohl tedy letět za příbuznými na Vánoce. Ačkoliv to nebylo úplně přesné. Vzhledem k hodnosti mohl dostat dovolenou, ale jiní muži měli rodiny nedaleko, a ti potřebovali volno víc než on, takže se přihlásil dobrovolně - to však matce neřekl. Měl v úmyslu jí dnes zavolat, určitě na to čeká. U matky doma v La Puente budou tety a strýcové a nejméně polovina z šesti Fernandezových bratrů a dvou sester včetně jejich potomků, a všichni budou nadávat na předpovědi počasí vyhrožující, že jih Kalifornie zasáhne hurikán El Nino. Nehrozilo tedy, že matka bude doma sama, ale chtěla slyšet i o těch svých dětech, které nemohly přijet. První otázka, kterou mu položí, bude, jestli byl ráno na mši. Matka měla obavu, že její třetí syn je víc než laxním katolíkem, což bylo oprávněné, ale Julio jí aspoň bude moci říct, že na mši byl. Bude jí moci povědět, jak otec Alvarez, který býval knězem ve farnosti, do níž

před čtyřiceti lety patřila i matka, vypadá dnes. Staře, mami, řekne jí, tomu člověku už musí být nejméně šest set. Pořád jsem měl pocit, že se objeví někdo z káhirského muzea a odveze si ho do hrobky k Tutanchamónovi, kam patří.

Matka se tomu zasměje, řekne mu, že je zlý, ale udělá jí radost, že byl na mši aspoň na Vánoce. Co by syn pro svou matku neudělal. Jednou ročně?

Získá tedy několik bodů, pokud ovšem na té lavici neusne, neprospí celý den a nezapomene zavolat domů...

SOBOTA, 25. PROSINCE, 7:00
BOISE, IDAHO

Alexander Michaels zazvonil u domu, kde kdysi bydlel. Byl to velký patrový dům z počátku 20. století, na mírném kopci s vysokou verandou a deseti širokými schody. V době, kdy byl dům postaven, se nacházel těsně na okraji města. Od té doby už Boise tuto čtvrť dávno pohltilo, ale domy podél cesty se stále podobaly tomu, jak vypadaly před sto lety. Krom nového nátěru, který ladil se starou bleděmodrou barvou, a několika opravených schodů a prken v podlaze verandy se dům nezměnil. V jižním cípu verandy stále visela houpací síť, kterou sem pověsil, když dům koupili, pod ní keř rododendronu, jenž se při prvním oteplení osype nádherně růžovými květy. Na té rozvrzané houpačce strávil několik příjemných chvil, pozoroval keř, poslouchal vítr v korunách stromů, které zahradu stínily.

Slyšel kroky a křik své dcery, jež mu běžela otevřít. „Táta je tady! Táta je tady!“

Otevřela dveře a vyskočila. Jelikož měl pod paží její dárek, musel ji chytit jen jednou rukou, ale ona se kolem něj pevně omotala rukama i nohama. Měla na sobě červené flanelové pyžamo a máslově žluté bačkory. „Táti!“

„Ahoj, škvrně. Jak se máš?“

„Skvěle! Skvěle! Pojď dál, už na tebe všichni čekáme!“

Michaels vešel dovnitř a došlo mu, co Susie povídala.

Všichni na tebe čekáme? Myslí sebe, Megan a psa Skautíka?

Susie z něj sklouzla a odběhla do obývacího pokoje. Zpoza rohu už se vyřítil Skautík, pudl s představou, že je vlkem, a klouzal po podlaze, aby Michaelse přivítal. Jednou štěkl, zjistil, o koho jde, a

vrtěl ocáskem tak mohutně, že Michaels se začal bát, aby mu neupadl. Alex si dřepl a položil dárky na zem, Skautík k němu doběhl a skočil mu do náruče.

Vstal, psa, který mu olizoval obličej, držel v náručí a do chodby vstoupila z obývacího pokoje Megan.

Vysoká, dlouhonohá, dlouhé tmavé vlasy stažené do culíku, stále byla jednou z nejkrásnějších žen, jaké kdy poznal. Měla na sobě černé tričko a modré džíny, byla bosá. A vypadala nervózně. „Ahoj, Alexi.“

„Ahoj, Megan.“

„Pojď dál. Jinak Susie praskne nedočkavostí.“

Postavil psa na zem, zvedl dárky a šel za svou bývalou ženou do obývacího pokoje.

V pokoji se tyčil vysoký, dvouapůlmetrový strom, hodící se do domů s vysokými stropy. Větve zářily žárovičkami, falešným sněhem a všemožnými ozdobami. V krbu za tlustým sklem hořel oheň. Susie klečela pod stromem u hromady zabalených dárků a usmívala se.

A vedle staré modré plyšové pohovky stál vysoký, cizí muž s plnovousem. Měl na sobě džíny, modrou košili a kovbojské boty. Vypadal na třicet let, o dobrých deset let mladší než Alex, a o nejméně pět let mladší než Megan.

Megan došla k vousatému muži. Vsunula svou ruku pod jeho paži, usmála se na něho a pak se otočila na Michaelse a řekla: „Byrone, to je Alex Michaels, Susiin otec. Alexi, Byron Baumgardner. Učí na Susiině škole.“

Vousatý obr se zazubil a vykročil podat Alexovi pravici. „Rád tě poznávám, Alexi. Už jsem o tobě hodně slyšel.“

Alexovi se sevřely útroby. Hleďme. Tohle je Byron. Přinutil se k úsměvu a natáhl ruku. „Ahoj.“

Potřásli si rukama. Michaels střelil okem po Megan. Předtím mu připadala nervózní, a teď už věděl proč. Takové hezké vánoční překvapení. Představuji ti svého nového přítele. Tvou náhradu.

„Už si můžu rozbalit dárky?“

„Jisté, miláčku,“ řekla Megan.

Michaels se usmál na Susie a Byron se postavil vedle Megan. Ten vousatý obr ji objal.

Micnaelsovi bylo nanic. Přál si, aby se země otevřela a pohltila ho. Chtěl být kdekoliv na planetě, jen ne tady. Kdekoliv, z jakéhokoliv důvodu.

SOBOTA, 25. PROSINCE, 11:00
BETHESDA, MARYLAND

Platt ležel zády na lavičce, nasoukal se pod činku, uchopil tyč a několikrát se zhluboka nadechl. V rozpěrce nad ním leželo dvě stě dvacet kilo. Kývl na muže po obou stranách. „Můžeme," řekl.

Oba muži, steroidy vyhnaní svalovci ještě mohutnější než on sám, přistoupili o vlásek blíž a dali dlaně pod tyč. Nedotýkali se jí, jen ji jistili.

Platt nadzvedl činku z rozpěrky. Znovu se zhluboka nadechl, zčásti vydechl a spouštěl činku ke hrudi.

Poprvé ji zvedl jakoby nic.

„Jedna," řekli svalovci jednohlasně. Jako by sám neuměl počítat.

Podruhé už to šlo hůř, ale nahoru ji dostal.

„Dva!"

Třetí pokus už šel ztuha. Musel vydechnout, prohnul záda, a činku zvedl.

„Tři!"

Znal své hranice. „Končím, vemte si to," řekl Platt.

Oba kulturisté chytili činku na koncích a pomohli mu ji vrátit do rozpěrky. Platt zhluboka vydechl a posadil se.

Muž vlevo, který měl vyholenou hlavu a na čele růžovou čelenku, mu řekl: „Pusť mě k tomu."

Platt přikývl a vyměnil si s Plešounem místo. Když si lehal, Platt se rozhlédl po posilovně.

Měli to tu pěkně zařízené. Spousta závaží, několik posilovacích strojů, pár kol, simulátorů pádlování, pohyblivých chodníků. Dokonce i několik nejmodernějších mašin. Po všech stěnách zrcadla. Byly Vánoce, ale s činkami se tu lopotilo na dvacet lidí. Většinou svalovci, zarputilí kulturisti, většina z nich na práškách. Nelze vynechat trénink jen proto, že je svátek. To by se člověk nikam nedostal.

Nebylo těžké poznat, jestli se někdo cpe steroidy. Takový člověk má divnou pleť, zažloutlá bělma, obyčejně mu padají vlasy, a spousta z nich má akné na zádech a na ramenou. V šatně, když se vracejí ze sprchy, jim jsou vidět jejich skoro ženská prsa a zakrslé kulky a pindíky. Ale sílu mají, jako Plešoun u činky. Zvládl deset zdvihů a

činku položil na místo sám. Pak se posadil, usmál se a řekl: „Já jsem se zahřál. Jdeš, Lou?“

Vyměnil se s druhým svalovcem a Platt s Plešounem dávali pozor. Zvedl činku osmkrát a Plešoun mu řekl, že je slaboch.

„Chceš ještě jednou?“ zeptal se pak Platta.

„Ne, díky. Půjdu udělat pár shybů. Když budete potřebovat, můžu vám přijít hlídat.“

„Klid. Když tak pozdějc, vole.“

Platt odešel ke hrazdě. Oba kulturisti měli větší sílu než on. Jenže on zase do sebe necpe nic než vitamíny a aminokyseliny, takže se nemusí bát, že mu shnijí játra nebo bude mít rakovinu mozku nebo nějaký podobný svinstvo. Nebo že zcvokne. Že vystartuje a zabije někoho jen za to, že ho předběhl ve frontě. Boj pro zábavu je jedna věc, ztráta kontroly jiná. A tihle hoši mají takovou sílu, že si trhají svaly a šlachy od kosti. Platt jednou viděl, jak jeden chlap zdvihal na lavičce tři sta dvacet a prasknul mu břišní sval. Sroloval se mu až k bradě jako roleta, a hoch se mohl těšit na operaci a spoustu zameškanýho času. Blbec. Tohle snažení je k ničemu, když člověk není v pořádku a nemůže si to užít.

Už se pořádně zpotil, ale chtěl cvičení zakončit několika shyby bez zátěže. Pak půl hodiny v sauně a horký vaně, sprcha a konec.

Přemýšlel, jestli je dneska otevřeno v tom podniku na Wisconsinský. Několik talířů grilovaných kuřecích jehel s rýží a pálivou omáčkou by teď celkem bodlo. Bude se tam muset podívat.

SOBOTA, 25. PROSINCE, POLEDNE
SUGAR LOAF MOUNTAIN, BOULDER, COLORADO

Velký oheň v krbu vyhnal chlad ve srubu až do okrajových částí. Místnost voněla cedrovým a borovým dřevem a kouřem. Idyla.

„Hezký Vánoce,“ řekla Joanna Winthropová. Zvedla sklenku šampaňského a přiťukla si s Maudie.

„Nápodobně,“ řekla Maudie a napily se.

„Hmm. To je dobrý,“ řekla Winthropová.

„Aby ne. Láhev stojí osmdesát dolarů.“

„Ježíš, tys dala tolik peněz za šampus?“

„Já ne. To je dárek od ctitele. Asi ho chtěl lízat z mého nahého

břicha.“

„Proč jsi ho nenechala?“

„Protože jsme byli v kině a on se nelichotivě vyjádřil o herečce, která měla trochu nad váhu.“

„Aha. Vtipy o tloušťce, rozsudek smrti.“

„Pokud nejsi sama tlustá, pak to beru.“ Maudie se napila. „Za tohle mu ale pošlu děkovnej e-mail.“

„Určitě bude mít radost.“

Zasmály se.

„Tak povídej, co ten seržant? Je na obzoru něco vážnýho?“

„Zatím je moc brzo. Bavili jsme se jenom o počítačích, o kterejch on ví kulový. Ale vypadá jako docela příjemnej člověk. A obdivuje na mě moje schopnosti.“

„Aha.“

„Teda, buď to tak je, nebo je hodně, hodně mazanej, že se do honu na moje kalhotky pouští takovou oklikou.“

„Ha. Chlap klidně přeplazí poušť uprostřed července přes skleněný střepy, pokud si bude myslet, že na něj na druhý straně čeká ženská, která mu dá.“

„To jo. Ale z tohohle mám dobrej pocit. Kolik chlapů, co jsi poznala, je ochotnejch přiznat, že se v něčem nevyznají?“

„AŽ do teď? Počkej... no, když je spočítám všechny, je to asi tak přibližně... ani jeden.“

„Tak to jsem o jednoho napřed.“

„Holka. Nemáš jeho fotku? Nebo aspoň telefonní číslo?“

„Kdepak, to nepůjde. V Kalifornii bys taky měla někoho takovýho najít, ne?“

„Dalo by se to čekat, co? Už mě napadlo, že si dám inzerát do novin. ‚Tlustá, ošklivá, inteligentní ženská hledá muže, který ji bude obdivovat kvůli intelektu'. Bylo by zajímavý sledovat, kdo se přihlásí.“

„To by určitě fungovalo.“ Zvedla sklenku. „Na zdraví.“

„Jo.“

Napily se. Pak se hodně smály.

Vánoce se dají strávit i hůř.

SOBOTA, 25. PROSINCE, 14,15
AMBUSH FLATB, ARIZONA

Jay Gridley začínal mít toho westernového scénáře dost, a přemýšlel, že ho změní. Během připojení na VR to ale nedělal rád. Po dnešku přesedlá na jiný program.

V tuto chvíli byl v malém městečku Ambush Flats a kráčel k telegrafnímu úřadu. V okně visel vánoční věnec.

„Brejden, šerife," pozdravil ho úředník. Měl na hlavě zelený kšilt, naškrobenou košili a úzkou tmavou kravatu. „Hezký Vánoce. Škoda bejt v takovej den na cestách."

„Nebo v práci," řekl Jay. „Nepřišly sem nějaký zprávy pro šerifa Gridleye?"

„Ne, pane, nepřišly." Okázale se prohraboval hromadou žlutých papírů vedle přístroje. „Ne. Nic tu nejni."

„Aha. A prošly vašima prstama nějaký zprávy, o kterejch by šerif měl vědět?"

„Kdepak. Já sem poctívej člověk, šerife. Já s takovejma věcma do styku nepřídu."

Ne že by mu Jay nevěřil, ale z osobní zkušenosti už věděl, že pravda je na síti komoditou ceněnou a leckdy i nedostatkovou. A Jay potřeboval zjistit, jestli totéž platí i pro tento případ. Mohl vytáhnout svou pistoli a přikázat telegrafistovi, ať si lehne na zem. Nebo by mohl ukázat z okna, a až by se muž otočil, udeřit ho do hlavy. Nebo mohl použít lest, což byla jeho nejoblíbenější metoda. „No, děkuju mockrát. Díky. Adios."

Jay vyšel z úřadu a proklouzl za dům. Vedle dveří stál dřevěný sud s odpadky. Z kapsy u košile vytáhl zápalku, škrtl s ní o železnou obruč a hořící zápalku hodil do sudu. Papír chytil, vzplál a během pár vteřin šlehaly ze sudu plameny. Jay se rozhlédl a všiml si několika trsů trávy u domu. Hrst utrhl a hodil ji do plamene. Ze sudu se vyvalil hustý bílý kouř.

Jay se vrátil k přední straně domu, schoval se do stínu pod střechou a opřel se o sloupek podpírající střechu. Nečekal dlouho.

„Hoří!" zvolal někdo. Rozezněl se zvon. Z domů začali vybíhat lidé.

Telegrafista vyběhl z předních dveří, snažil se utéct nenadálému

kouři, valícímu se do místnosti zezadu, a oběhl budovu, aby zjistil, co se to děje.

Jay vběhl do domu a začal se probírat hromadou telegramů. Nic neviděl.

Vedle hromady viděl zamčenou dřevěnou zásuvku. Jay vzal nůž, vylomil zámek a nahlédl mezi ukryté dokumenty.

Usmál se. Proniknout v RS do schránky kódovaných e-mailů nemělo takovou šťávu jako prohrabovat se v přestrojení za šerifa došlými telegramy. A nebyla to taková zábava.

V zásuvce byl velký nepořádek. Tajné převody peněz, pokoutní milostné dopisy, porno, obvyklé věci, které se lidé snaží ukrýt. Ve skutečností to, co dělal, nebylo zrovna moc legální, ale nechtěl to použít u soudu, jen hledal informace. Když si pospíší, bude pryč, než se telegrafista vrátí, a nikdo se ani nedozví, že se mu hrabal v osobních věcech.

Zdálo se to jako ztráta času - a helemese? Copak je tohle?

Jay četl zprávu a jeho rozrušení stále vzrůstalo. Skupině zvané Synové Patricka Henryho někdo poslal podrobností o trasách, po nichž pojedou čtyři dodávky plutonia - to se ani do tohoto scénáře nepřevedlo jako dynamit! Jay už o nich slyšel. Jde o skupinu milice, pohybující se na okraji zákona. Vedle jejích činů by i Attila vypadal jako zapálený komunista.

A k tomu přesunu má dojít dneska. Do prdele práce! Jay sevřel zprávu v dlani a vyběhl ven.

SOBOTA, 25. PROSINCE, 12:25
BOISE, IDAHO

Vzhledem k rachotu Susiiny nové hudební hračky nebylo vůbec jednoduché si povídat. Ale Michaelsovi stejně moc do hovoru nebylo. Megan, tím jak se Byrona dotýkala, jak se o něho opírala, jak se k němu vinula, dávala svému bývalému manželovi jasně najevo, jak se věci mají. Alex zpočátku žárlil tak silně, že ho bodalo u srdce a zvedal se mu žaludek. Teď byl spíš naštvaný. Odjakživa věděl, že Megan v sobě má něco krutého. Miloval ji i přesto, ale nebylo příjemné být terčem tohoto povahového rysu. Mohla toho svého vousáče poprosit, ať zůstane doma, než si Michaels pohraje s dcerou, ale ona chtěla

Susiině otci sdělit, jak si u její matky stojí - jeho místo je až před domem, může jen zavřeným oknem nahlížet dovnitř.

Měl tu zůstat i na oběd, ale kdyby se nebál, že by tím ublížil Susie, už by se byl otočil a vrátil se do hotelu.

Když se Megan odešla do kuchyně podívat na krocana a Byron šel pro dříví, Alex si vzpomněl na dárek, který dostal od Toni. Měl ho v kapse u kabátu. Odešel k věšáku, našel dárek a otevřel ho.

Když uviděl, co to je, zasmál se.

„Čemu se směješ, tatí?“ hulákala Susie skrz ten ohlušující rachot, o kterém si myslela, že je to hudba.

Zasunul dárek do kapsy u košile. „To nic, miláčku, jen jsem si na něco vzpomněl.“

Toni mu dala elektronické špunty do uší. Podle návodu prý lze díky nim slyšet normální zvuky, ale zabrání proniknutí hluku, který by mohl ohrozit sluch. Jeho asistentka má smysl pro humor.

Zazvonil jeho virces.

Zamračil se. Všechny příchozí hovory přesměroval do hlasové schránky. Jediné zprávy, které by se k němu měly dostat, byly zprávy naléhavé, a pokud to je tento případ, není to nic veselého. Podíval se na displej, kdo volá. Jay Gridley.

„Co je, Jayi?“

„Náčelníku, máme tu problém jako kráva. Někdo se pokusil zachytit čtyři zásilky plutonia. Tři útoky se nám povedlo odrazit, ale při jednom z nich ve Francii zůstalo hodně mrtvých a v Arizoně jsme přišli pozdě, se zásilkou se jim povedlo ujet. Plukovník Howard sem míří se svou údernou skupinou, povolali jsme Národní gardu, státní i místní policii, ale plutonium dostačující na půlku bomby nám pořád utíká.“

„To je hrůza, ale proč je to náš problém? Neměla by se zahraničím zabývat CIA a územím Států FBI?“

„No, je to naše, protože zpráva identifikující tu pomatenou milici, která to provedla, odešla z počítače v Net Force, přímo z centrály.“

„A do prdele!“

„Přesně tak. Měl bys zvážit odjezd buď do Arizony, nebo sem do centrály.“

Michaels zvedl oči a uviděl, jak se na něj z chodby mračí Megan.

„Ozvu se ti.“

„Co je?“

„Něco se stalo,“ řekl jí. „Budu se muset omluvit na oběd. Je mi to líto.“

„To je ale překvapení,“ řekla velmi kousavým hlasem. „Ty si myslíš, že celej zatracenej svět zachráníš sám, co?“

„Hele, Megan...“

„Copak se bez tebe neobejdou na jeden jedinej den? Vždyť jsou Vánoce!“

Byron si vybral právě tuto nepříliš vhodnou chvilku, aby s náručí plnou dřeva vstoupil do místnosti. „Co se děje?“

„Alex s náma nebude na oběd,“ řekla Megan hlasitě.

Susie se vymanila z transu. „Cože? Ty už jedeš? Vždyť jsi sotva přijel!“

„Tátova práce je důležitější než návštěva, miláčku,“ řekla Megan. „To přece víš. Je velmi důležitý člověk.“

Michaels na ni zíral. Pak se podíval na svou dceru. „Je mi to líto, holčičko, ale je to nutný.“

„To je v pohodě. Já ti rozumím.“

Ale viděl, že nerozumí. A Megan se rozhodla mu to nijak neusnadnit. „Jakmile to půjde, zase se tu stavím,“ řekl Michaels.

„Až naprší a uschne,“ řekla Megan.

Michaels zaskřípal zuby. „Pojď vedle,“ řekl Megan.

„Prosím?“

„Můžeš jít na chvíli vedle, prosím?“

Megan po něm šlehla pohledem. Michaels šel obejmout a políbit dceru. „Nauč se s tím pracovat, a až přijedu příště, zahraješ mi písničky, který už umíš, jo?“

„Super, tati. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky, škvrně. Dej pozor na maminku.“

Megan stála v chodbě se založenýma rukama napjatá k prasknutí. Byron stál těsně za ní.

„Takžes jel celou tu dálku, abys tady předal dárek a odjel. To je super, Alexi. Jsi dokonalý otec.“ Její sarkasmus byl tak jedovatý, že by se s ním dalo hromadně trávit.

A bolel, přesně jak chtěla. Věděla, jak najít skulinky v jeho brnění. Vždycky se jí to dařilo. A jehla, kterou ho bodala, byla napuštěná jedem stejně jako během posledního roku jejich manželství i během rozvodu. Když se naštvala, přestala hrát fair play. „Dělám, co můžu,“ řekl úsečně.

„Moc se ti to teda nevede. Kdybys měl svou dceru rád, snažil by ses víc.“

„To už jsi mi říkala tisíckrát. Musí to bejt paráda, bejt skvělá v každým ohledu. Jak se ti daří žít mezi náma, smrtelníkama?“

„Ty, klídek, jo?“ vložil se do toho Byron. „Není důvod hned se naštvávat.“

Michaels se podíval na vysokého vousáče, jako by se najednou proměnil v obrovskou ještěrku. „Co prosím? Ona mi může říct, že jsem táta na baterky a že nemiluju svou dceru, ale já se nemůžu bránit? Co kdybys radši došel pro nějaký dříví, Byrone? Tohle je soukromej rozhovor.“

Megan vzplála. „Co řekneš mně, můžeš říct klidně i před Byronem.“

„Vážně?“ Michaelsovi začínala docházet trpělivost. Nebyl daleko od výbuchu, a kdyby se tak stalo, mohl by říct něco, čeho by později litoval. „Hele, vždyť vy mě tu nepotřebujete. Ty a Byron jste celou dobu dělali všechno možný, div že jste se nezačali svlíkat, a počítám, že jste část z toho předváděli i kvůli mně. Nuže, podařilo se.“

„Nezáleží na tom, co si o tobě myslím já, Alexi, ale tvoje dcera.“

„Nedovolím, abys mi to pořád předhazovala! Já mám svou dceru rád, a ona to ví. Kdybys ji ty měla opravdu ráda, nepoštvávala bys ji proti mně při každý příležitosti. Víš, že když chceš, tak umíš bejt pěkná mrcha?“

To ji zaujalo. Bylo to poprvé, co jí řekl něco tak přímého, a překvapením vytřeštila oči.

Zaujalo to i Byrona.

„Tak a dost,“ řekl. „Kliď se odsud!“ Natáhl se k Alexovi a chytil ho oběma rukama za paži.

To neměl dělat.

Michaels reagoval zcela bezmyšlenkovitě. Švihl loktem směrem k Byronově hlavě, stále měl vytrčený loket, jako by v loketní jamce držel oblázek, přesně, jak ho to učila Toni. Zasáhl Byrona, ozvalo se zadunění a Byron se svalil jako podťatý.

Ty vole. Ono to funguje!

Megan si klekla a vrhla se k Byronovi.

Z vedlejšího pokoje burácela hudba, Susie zatím naštěstí netušila, co se děje v chodbě.

Byron zamrkal a chtěl si sednout. „Co se stalo? Po něčem jsem

uklouznul? Proč sedím na podlaze...?“

Byl v pořádku, jen omráčený.

Megan zvedla oči od Byrona a podívala se na Michaelse. „Budeme se brát! A Byron chce Susii adoptovat!“ Z jejího hlasu odkapával jed.

Michaelsovi přeběhl mráz po zádech, pak se roztřásl. Tak a je to, černé na bílém, omyl vyloučen. Tuto ženu zcela bezmezně miloval, a ona dělá všechno možné, aby mu ublížila. Jak mohl být tak slepý?

Když se mu podařilo popadnout dech, řekl chladně: „Gratuluju. Pošlu vám topinkovač. Ale Susie adoptuje jen přes mou mrtvolu. Všechny peníze, co mám i co si půjčím, dám za soukromý detektivy a právníky. A jestli tady Byron stráví jedinou noc, než se vezmete, uvidíš ten soudní spor o opatrovnictví! Chceš rány pod pás? Dobře.“

Na ta slova se otočil a vyšel ven.

Venku bylo chladno, sněhové mraky hrozivě černaly. Paráda. Prostě paráda!

No, chtěls výmluvu, abys mohl odejít, ne? Příště si dej radši bacha, co si přeješ. Mohlo by se to vyplnit.

Sakra! Nemohl uvěřit, co právě udělal. Přestal se ovládat.

Sakra!

Ve srovnání s tím, jak se teď cítil, mu banda teroristů, která přepadla konvoj s plutoniem, připadala relativně neškodná.

15

SOBOTA, 25. PROSINCE, 16:45
TONOPAH, ARIZONA

Michaels letěl už druhou helikoptérou k místu na dálnici I-10, asi šedesát kilometrů od Phoenixu. První ho vysadila na letišti v Boise, kde už na něj čekalo malé vojenské letadlo.

Arizonské nebe bylo jasné a slunečné. Od pilota se dozvěděl, že ty hory před nimi jsou Bighorn Mountains.

John Howard dorazil se svou jednotkou jedním z boeingů Net Force a zřizoval velicí post u motorestu nedaleko Tonopahu v Arizoně.

Pilot klesl na přistání vedle dvojice helikoptér, které přistály před nimi. Vypadalo to na velké vrtulníky Huey. Kolem vrtulníků byl všude obrovský shon - Michaels viděl auta, náklaďáky, vojáky, záblesky světel.

Bylo by praktičtější a možná i moudřejší, kdyby se Michaels vrátil do centrály. Jakmile se člověk stane velitelem skupiny podobné Net Force, má vše řídit od stolu - je placen za řídící schopnosti, ne za práci v terénu. Ale představa, že bude sedět v kanceláři, sledovat počítač a čekat, až mu zavolají, co se děje a jak to pokračuje, Alexe nelákala. Po scéně v Boise potřeboval být venku a něco dělat.

Když klesali, zvedl se kolem nich vítr a písek. Alex uviděl Johna Howarda, měl na sobě uniformu a přidržoval si čepici, aby mu ve větru neulétla.

Michaels vystoupil z letounu a šel k Howardovi.

„Dobrý den, veliteli.“

„Dobrý den, plukovníku. Jak to jde?“

„Pojďte za mnou, pane.“

Howard ho zavedl k motorestu. Kromě asi tuctu velkých kamionů,

zjevně místních, tu stálo několik nákladních vozů a automobilů Net Force, dostaly se sem na palubě stejného nákladního letounu 747, jakým přiletěl úderný tým. Za hlavní budovou motorestu bylo několik velkých kupolovitých stanů a od šesti velkých naftových generátorů se ke stanům vlnily silné kabely s elektřinou.

Nad suchou zemí se honil chladný vítr, ale uvnitř mobilního taktického střediska - stanu s laminátovou konstrukcí o velikostí menšího domu - bylo teplo. U různých přístrojů, zejména počítačů a komunikačních přístrojů, pracovalo přes deset techniků. Několik dalších kontrolovalo zbraně nebo sestavovalo polní zařízení. Julio Fernandez zvedl oči, uviděl Michaelse a zasalutoval.

Howard se postavil před velkou obrazovku na trojnožce. Vzal dálkové ovládání a zapnul ji. Na obrazovce se objevil otáčející se glóbus.

„Pokud víme, stalo se asi toto," začal Howard. „Paravojenské skupině, jež si říká Synové Patricka Henryho někdo odeslal informace týkající se převozu čtyř zásilek plutonia, které měly být převezeny dnes na různá místa určení. Ta místa jsou tady."

Na mapě začaly blikat červené tečky. Francie, Německo, Florida a Arizona.

„My jsme se o tom dozvěděli od Gridleye z centrály přibližně v tu chvíly, kdy útoky začaly. Všechny čtyři proběhly zároveň. Okamžitě jsme informovali konvoje. Ten v Německu a na Floridě sjel z plánované trasy, a všem potížím se vyhnul. Ve Francii útok už probíhal, stejně jako tady. Upozornili jsme francouzské úřady, ty se tam dostaly včas a loupež překazily. Osm útočníků bylo zabito, čtyři vážně zraněni, několik jich nejspíš uteklo. Řidič francouzského kamionu a čtyři strážci byli zabití, další tři zraněni. Do přestřelky se dostalo i několik civilistů, všichni místní.

Zdejší konvoj jsme nestihli upozornit včas. Když sem dorazila jednotka Národní gardy a státní policie, bylo po všem. Zemřeli dva řidiči, osm mužů a dvě ženy. Zdá se, že všechny oběti byly zabity ránou z pušky nebo pistole do hlavy. Své raněné nebo mrtvé odvezli teroristi s sebou, ale na silnici zůstalo hodně krve a žádná těla, takže můžeme usuzovat, že naši střelci několik z nich dostali.

Teroristi za sebou nechali několik protitankových min, aby zpomalili pronásledování. Hlídka státní policie přišla o dva vozy a tři muže. Do povětří vyletělo i pět civilních vozů. Šest civilistů zemřelo a

další tři hospitalizovaní to nejspíš nepřežijí. Všechno, co na to může státní a místní policie nasadit, je v pohotovosti a hledá teroristy.“

„Ježíši.“

„Ano, pane. Tato dodávka směřovala z Fort Davy Crockett v Texasu do Long Beach v Kalifornii, kde měla být naložena na loď a převezena na místo, jež armáda dosud tají. Jedná se o sedm liber plutonia použitelného pro výrobu zbraní.“

„A jak jsme na tom?“

„Víme, kdo to udělal. Víme, kde jsou.“

„Informovali jste o tom místní úřady?“

„Ne, pane. Poslali jsme je jinam. Aspoň mají co dělat. A kdyby se jim podařilo namotat se moc blízko, odlákáme je.“ Stiskl knoflík na ovládači. Na monitoru se objevil pohled z výšky na skupinu domků obehnaných plotem. Howard obraz zaostřil a přiblížil, dokud nebyly vidět detaily jako auta a dokonce několik osob.

„Tohle je nejbližší úkryt, který Synové využívají. Je severně od indiánské rezervace Gila Bend, nedaleko odsud. Patří jim pozemky po celé zemi a odnože mají po celém světě. Tohle místo sleduje špionážní družice Kl Albatross a požádali jsme armádu, ať na tentýž orbit přesune ještě jednu. Což se právě děje.“

„Jak kvalitní jsou snímky z družice?“

„Dokonalý není. Aby si družice udržela vůči zemi stále stejnou pozici, musí vystoupat do výšky minimálně třicet šest tisíc kilometrů, a na takovou vzdálenost jsou záznamy infračervených paprsků do výšky metr osmdesát nad zem hodně nespolehlivé. Špionážní družice, která může sledovat pohyb osob, musí klesnout mnohem níž, jenže to zase znamená, že se tomu místu každou vteřinou vzdaluje. Uvidíme je, ne však na dlouho. Naštěstí to zaznamenají počítače.“

„A myslíte, že to plutonium dovezli sem?“

Na obrazovce se v jedné budově rozsvítila žlutá krabička. „Do venkovního pláště přepravního kontejneru je zabudované stopovací zařízení. Bezpečnostní agentury nedovolí, aby to převážely běžné špeditérské firmy. Dovezli to sem, pane. Podle GPS se nachází v jihozápadním rohu téhle budovy, přesně tady. Jelikož jde o přístroj armádní, ukazuje hodně přesně, takže to lze určit s přesností kolem metru a půl. Je to tam. Pochybuju, že to vytáhli z krabice a hrají si s tím.“

„Kde je teď armáda?“

„Připravuje své jednotky jižně od jejich úkrytu, na starém leteckém cvičišti Luke. Prozatím se drží zpátky, ale armádní rozvědka se poměrně ostře hádá s FBI, kdo koho zastřelí, takže všichni čekají, až se v D.C. všichni uklidní, a pak se teprve začne něco dít.“

Michaels to mávnutím ruky zamítl. Se spory o kompetenci nemají šanci cokoliv udělat. Někdo brzy vymyslí, co a jak udělat. Pak rozhodnou, kdo dostane povolení.

„Jaké jsou naše možnosti, když nám to přiklepnou?“

Howard se usmál, jeho bílé zuby kontrastovaly s čokoládovou pletí.

„Rychlost a žádné slitování. Můžeme dát příkaz letectvu, aby shodilo na Syny velký kus betonu, ani nebudou vědět, co je srovnalo se zemí. Armáda takovéhle prostředky má a velmi ráda je použije. Je to konečné řešení naléhavého problému. Tím by se ale samozřejmě rozšířil plutoniový prach všude kolem, což by mohlo rozlítit místní. Média by měla druhé Vánoce, kdyby se jim to doneslo, a radostí bez sebe by pak sledovala, jestli zdejší kozy dávají mléko, které v noci svítí.

Pokud teroristi nemají někde schovaný další kus plutonia, atomovou bombu se jim sestavit nepodaří. A i kdyby ho měli dost na kritickou hmotu, nejde to udělat tak, že se otevře poklop a plutonium se hodí dovnitř jako náhradní baterie do rádia. Bude to vyžadovat spoustu jemné práce, a ať se stane cokoliv, tolik času mít rozhodně nebudou.“

„Nevidíte šanci k nějakému vyjednávání?“

„Ne, pane. Máme tu všechno, počínaje zradou, přes mnohonásobnou vraždu až po několik dalších přestupků vůči místním, státním i federálním zákonům. Vzdají se, je to jejich konec, a oni to vědí. Jejich manifest se jmenuje 'Dej mi svobodu nebo smrt.´ Rozhodně se nevzdají, a my nemáme tolik času, abychom jim vysvětlovali, co všechno se může stát s tím těžkým kovem, který si vypůjčili.“

„Chápu.“

„Je možné, že přepravní kontejner omotali konvenčními výbušninami, takže když po nich někdo půjde, dopadne to stejně jako při útoku letectva. Náš psycholog to však nepovažuje za pravděpodobné. Jsou hodně paranoidní, ale jde o hodně, a oni nebudou chtít prohrát. Tak to aspoň říká.

Naše první výslechy místních naznačují, že útok nebyl moc dobře připraven. Až do včerejška si nikoho nevšimli. Tahle akce zjevně není výsledkem dlouhých příprav a pečlivě promyšleného plánu. To odpovídá i Gridleyovu zjištění, že k odeslání té zprávy nedošlo dříve než před dnem a půl. Tu operaci ušili horkou jehlou, a podařilo se jim uspět pouze v jednom ze čtyř pokusů."

„Takže nemyslíte, že ten kontejner podminovali?"

„Ne, pane, nemyslím. Připadá mi to jako hodně improvizovaná akce, museli sebou pořádně hodit. Neměli moc času o tom přemýšlet. Podle mě je naší nejlepší možností pozemní útok za tmy. Jelikož jsou blázni do zbraní, mají nejspíš brýle pro noční vidění a senzory pohybu, ale můžeme se přiblížit natolik, abychom je vyřadili z provozu, takže než jim dojde, co se děje, budeme u nich. Na brýle pro noční vidění použijeme FEZy, senzory pohybu odstraníme rušičkami."

„Co jsou to FEZy?"

„Novinka, pane. Fotosenzitivní epileptické zářiče. Vysílají světelné signály na vlnové délce mozku. Způsobují záchvaty nebo nevolnost. A v noci svítí tak jasně, že člověka s brýlemi pro noční vidění spolehlivě oslepí. Takže ostraha sebou začne škubat, zvracet nebo narážet do nábytku. Rušičkami jim zničíme vysílače bezdrátových senzorů. Pokud mají tenhle typ senzorů, nezjistí, odkud přicházíme, dokud nebude pozdě. A i kdyby měli senzory jiné než bezdrátové, vědět, že se blížíme, není přece totéž jako být schopen proti tomu něco udělat. Mí lidé budou mít na sobě neprůstřelné obleky. Pušky AK-47, M-16, a pistole, které si Synové koupili z přebytků armády, nám neublíží."

„A co když mají silnější zbraně? Rakety, protipancéřové náboje a podobně?"

„Mám tu asi šest parašutistů, kteří jsou schopni přistát z výšky dvou tisíc metrů v noci a pouze s využitím noční optiky na milimetr přesně. Můžu je tam poslat, a pak tam teprve po zemi vletíme my. Mám tady nejlepší z nejlepších, zelené barety, černé barety, SEAL. Ti šašci v maskáčích ani nebudou tušit, co se děje, bez ohledu na munici."

Michaels přikývl. „Takže když nám to nahoře přiklepnou, můžete vyrazit kdy?"

„Jsme připraveni už teď. Optimální čas je ve 2:30, kdy bude

většina teroristů spát. Vyzkoušel jsem několik počítačových scénářů, průměrná hodnota úspěšnosti zásahu je osmdesát sedm procent. Za realistický je považován zásah od pětasedmdesáti po čtyřiadevadesát.“

„Chcete tu akci, plukovníku?“

Znovu se usmál, ještě radostněji. „Ano, pane. To bych řekl.“

„Zavolám řediteli, jaká je situace.“

Howard se díval, jak Michaels odešel do klidnější části stanu, aby svým vircesem zavolal řediteli FBI. Plukovník se rozhlížel po svých mužích a ženách s jistotou, že svou práci odvedou dobře. Všichni tu byli dobrovolně, nikdo z nich sem nemusel jet a tahat v pekle čerta za ocas. Vědomí, že za ním půjdou bez mrknutí oka, ho uklidňovalo.

Jestli tuhle operaci chce? Sakra, těžko si mohl představit něco, co by v tuhle chvíli chtěl víc. Mohl by být doma, sedět na pohovce, trávit vánoční šunku a poslouchat tchyniny výtky. Zneškodnit tlupu teroristů, kteří ukradli materiál na výrobu jaderné bomby, bylo proti tomu peříčko...

„Pane, za chvíli se nám ohlásí druhá družice, už se blíží k místu,“ hlásil Fernandez.

„Rozumím, seržante. Tak se podíváme. Pusťte to na holoprojektor, ať to vidíme trojrozměrně.“

„Jak si pan plukovník přeje,“ řekl Fernandez. „Hej, Jetere! Trojrozměrně!“

Howard přešel ke skládacímu hliníkovému stolku, na který byl zaostřen holoprojektor. Po několika vteřinách se objevil obraz. Nejdříve byl černobílý. Pak začal počítač dodávat barvy, a obraz vypadal jako model.

„Ukažte mi to z výšky třiceti a vzdálenosti sto metrů,“ řekl Howard technikovi.

„Rozkaz,“ odpověděl Jeter.

Obraz se změnil. Počítač zobrazoval detaily na základě obrazů uložených v paměti, šlo pravděpodobně o velmi přesné zobrazení té oblasti. Uprostřed pozemku stála dvoupodlažní farmářská budova, usedlost sama byla obehnána přibližně třímetrovým plotem. Viděl také dřevěnou stodolu a ještě jednu budovu pouze se střechou a půltuctem podpěr, za domem pak menší skladiště. Před hlavní budovou parkovala čtyři nákladní a dvě osobní auta a jednomotorový hornoplošník. U brány stáli dva strážci, a buď družice, nebo počítač určily, že jsou oba krátkovlasí, mají na hlavě čepici, přes rameno mají

přehozenou pušku nebo karabinu a v pouzdrech u pasu pistole. Třetí muž s velkým psem hlídal zadní plot. Čtvrtá postava, žena v šatech, stála u hejna kuřat a sypala jim krmení. Optika nebyla tak dobrá, aby byla vidět jednotlivá kuřata, ale stačila k tomu, aby se dalo usoudit, že žena má tmavé vlasy a bledou pleť. Neskutečné.

„Máme představu, kolik jich tam může být, Julio?“

Fernandez k němu došel a zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Nejvíc pohromadě jsme jich viděli šest - čtyři muže a dvě ženy. Zaplaťpámbu žádný děti. Mohlo by jich tam být patnáct nebo dvacet podle počtu aut. Infračervený záření je přes střechu poměrně k ničemu. Odhaduju, že nemají tušení, že víme, kde jsou.“ Podíval se na hodinky.

„Někam spěcháte, seržante?“

„Slíbil jsem matce, že jí zavolám, jakmile skončí mše. A nějak už jsem se k tomu nedostal.“

„Támhle jsou telefony. Koukejte jí zavolat, Julio. Nerad bych, aby na mě byla vaše matka naštvaná, že vás nutím pracovat o Vánocích.“

Fernandez se usmál. „Rozkaz. Děkuju.“

Howard se díval, jak jeho nejlepší voják - a možná nejlepší přítel - pomalu kráčí k telefonům.

Michaels se vrátil, připnul si virces k opasku vedle taseru.

Howard se na něj zvídavě podíval.

„Tak můžeme, plukovníku.“

Howard se radostně usmál.

Michaels zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Už jsem si dneska jednou vybavil přísloví 'Dej si pozor, co si přeješ, mohlo by se to splnit´, plukovníku. Právě jste dostal, co jste chtěl. Hezké Vánoce. Doufám, že nám to nebouchne pod rukama.“

16

SOBOTA, 25. PROSINCE. 21:00
BLADENSBURG, MARYLAND

Hughes právě vešel do tajného bytu a všiml si, že Platt tu ještě není, když zazvonil jeho virces. Podíval se na displej. Senátor White. Pocítil lehké obavy, třebaže věděl, že neexistuje způsob, jak by se White mohl dozvědět, kde Hughes je a co tam dělá.

„Ahoj, Bobe. Hezké Vánoce."

„Ahoj. Co je pravdy na tom, že bylo ukradeno určité množství jaderného materiálu?"

„Není to nic, co by se nás přímo dotýkalo. Snad kromě toho, že jsem se od svých zdrojů dozvěděl, že jde o další z těch úmyslně zveřejněných informací na internetu."

„Panebože."

„No, je to ještě horší. Podle mých zdrojů se to prosáklo přímo z centrály Net Force, přímo z nitra budovy FBI."

Jestli je to pravda, tak si nechám naservírovat Michaelsovu hlavu na tácu! A Carverův zadek jako dezert!"

To *byla lákavá představa!*

„To počká po prázdninách, Bobe. Ti teroristi jsou pod kontrolou, jen jedno ze čtyř přepadení bylo částečně úspěšný, a podle mých informací i tohle zanedlouho vyřeší naše armáda a další federální úřady. Nic příliš tragickýho se nestalo. Užívej si svátků. Tohle všechno vyřešíme, až se vrátíš do města, než se rozběhne zasedání. Všechno to tu archivuju. Neboj se."

„Tak dobře, když myslíš."

Do místnosti vplul Platt, před čelem, rty a srdcem si zatočil dlaní a pak ji natáhl k Hughesovi v nevydařeném pokusu o islámský pozdrav. Hughes ho mávnutím zahnal.

„Pozdravuj June, děti a vnoučata,“ řekl Hughes Whiteovi.

„Budu. Hezký Vánoce, Tome.“

Když Hughes vypnul virces, Platt se usmál. „Ta naše hra načechrala vašemu šéfovi pírka, co?“

„S ním si nedělejte starosti. Mám ho pod kontrolou.“

Platt odešel k ledničce, otevřel dveře a vytáhl láhev s jablečným džusem. Otevřel ji a na tři mohutná loknutí polovinu láhve vypil. „Je to ale taková zbytečnost, říct těm Synům o zásilkách a pak na ně poslat federály.“

„Správně. Já jsem opravdu chtěl dát těm pošahancům materiál, aby si mohli vyrobit funkční atomovku. Kdyby se jim ale podařilo ji vyrobit, co myslíte, že by bylo cílovým městem?“

„Lepší cíl by to postihnout nemohlo,“ přikývl Platt. „Plný zaprděnejch volů, který si o sobě myslej, že jsou lepší než zbytek státu.“ Ušklíbl se. Znovu se napil džusu. „Hergot, to je dobrota,“ řekl.

Hughes zavrtěl hlavou. Platt byl skutečně jako nekontrolovatelný kanón. Dříve nebo později vystřelí špatným směrem a rozmetá sebe a všechno ve své blízkosti na krvavé kousíčky. „Chybí vám smysl pro dějiny,“ řekl Hughes. „Washington je hlavním městem našeho státu. Nechci, aby bylo zničeno.“

„Jde jenom o prachy, co?“

„Ne, jde o moc. Ale abych dostal, co chci, nemusím být vražděcím maniakem.“

„A co ti hoši, co to svinstvo hlídali? Nemáte pocit, že umřeli kvůli vám? Ti vaši pošahanci je oddělali.“

„Já jsem na nikoho nemířil. Ani jsem k tomu nikoho nenaváděl. Když vám dám do ruky nůž na krájení chleba a vy s ním podříznete souseda, je to vaše chyba, ne moje.“

„Pokud ovšem nevíte, že to nepoužiju na chleba. A tady nešlo o nůž na chleba, ne? Spíš o popravčí meč.“

„Já se Synů na nic neptal, oni nic neříkali.“

„Jo, jasně. Ta informace, kterou od nás dostali, byla čistě pro studijní účely.“

„Ne, šlo o to rozhýbat věci určitým směrem.“

Hughes si nemyslel, že by to mohl Plattovi vysvětlit, ale chvíli měl pocit, že by se o to měl aspoň pokusit. „Víte něco o tom, jak se v Japonsku vyrábí tradiční samurajské meče?“

„Mám nůž z Damašku,“ řekl Platt. „A tam se to dělá podobně.

Japončíci vrství ocel pořád přes sebe a buší do toho a okraj zakalí víc než střed.“

„Správně. Ale víte, jak to začne? Jak si zbrojíř zapálí oheň ve výhni?“

„Nevím. Zippem?“

Hughes tu poznámku ignoroval. „Kovář buší do kousku železa tak dlouho, dokud ho nerozžhaví doruda. Pak položí železo na lůžko z cypřišových hoblin napuštěných sírou.“

„Fakticky? To musí trvat pořádně dlouho, než se železo zahřeje jen tím, že do něj mlátí kladivem.“

„Přesně tak. Výroba nejlepších mečů na světě není jako jít si do bufetu koupit hranolky s kečupem. Je k tomu potřeba pečlivost, přesnost a trpělivost. A to potřebujeme i my. Naším cílem je nic nezkazit. Na to nezapomeňte.“

„Rozumím.“

„Dobře. Myslím, že je nejvyšší čas, aby podvratná skupina zodpovědná za všechny tyhle problémy na síti vystoupila se svými požadavky. Ukážeme jim ten manifest.“

Platt se usmál. „To bude. Už se nemůžu dočkat.“

„Nijak to nevylepšujte, Platte. Napište to, co jsem vám dal.“

„Jasně, šéfe. Je to dost špatný i bez mýho přispění. Ty černý huby se z toho zblázněj radostí!“

Kanón s krátkou rozbuškou. Jestli ho Hughes brzy nezneškodní, Platt to všechno zkazí. Ještě pár týdnů, možná měsíc, než to skončí, a Platt pak bude mít smrtelnou nehodu. Nebo se možná jen vypaří...

SOBOTA, 25. PROSINCE, 21:35
VE VZDUCHU NAD JIŽNÍ ČASTÍ NEW JERSEY

Toni seděla v levé části letadla a pozorovala tmavý oceán v dálce. Vodu přímo neviděla, ale rozpoznávala, kde světla na pevnině náhle končí jako odseknutá mečem.

Usmála se té představě. Když si chtěla vzít *kris s* sebou na palubu letadla, došlo k menšímu problému. Její taser jim nevadil - většina leteckých společností dovolovala vládním úředníkům cestovat s tasery nebo dokonce s pistolemi - ale dlouhé dýky s vlnitou čepelí byly něco zcela jiného.

Rozhodně ho nechtěla dát do kufru. Bez ohledu na jeho peněžní hodnotu šlo o něco nenahraditelného, a kdyby se z toho kufru mělo během letu něco ztratit, byl by to podle Murphyho zákona ten *kris*.

Zaměstnanci letecké společnosti jí nechtěli dovolit vzít si ho s sebou na palubu navzdory jeho neškodnosti oproti taseru nebo pistoli. Toni jim neříkala, že dokáže zabít člověka holýma rukama stejně snadno jako nožem. To by nejspíš moc nepomohlo. Nakonec jim pohrozila, že zavolá FBI a nechá letoun zadržet na zemi z bezpečnostních důvodů, a teprve pak úředníci ustoupili. Dovolili Toni vzít si dýku s sebou pod podmínkou, že po celý let až do přistání bude na *kris* dohlížet posádka letadla. To jí nevadilo. Bude ho mít na palubě s sebou, a nebylo pravděpodobné, že by se mohl ztratit, když dveře budou zavřené.

Druhý pilot slíbil, že bude tu kartónovou krabici velmi pečlivě sledovat.

Telefon od Jaye Gridleye ji velmi překvapil, ale moc jí nevadilo, že ukončí každoroční setkání o trochu dříve. Stihla se vidět s rodinou a guru DeBeersovou, předali si dárky a snědli obrovský italský vánoční oběd. Maminka s tatínkem odešli na večerní mši se všemi příbuznými, které se jim k tomu podařilo přemluvit. Zábavná část setkání byla už skoro pryč a začínalo se objevovat ono tření, které nevyhnutelně vzniká vždy, když jsou lidi příliš blízko u sebe. Svou rodinu milovala, ale po pár dnech strávených v plném bytě se na všechno dívala trochu jinak. Opustila je a ještě se snažila přemluvit otce, ať nesedá za volant, ačkoliv věděla, že je to bitva, v níž rodina nemůže zvítězit.

Taky ji překvapilo, že Alex zkrátil svou návštěvu doma a odletěl z Boise do Arizony. Práce v terénu nebyla jeho úkolem, a Toni se o něj bála. John Howard Alexe nepustí k ničemu nebezpečnému - doufala - ale i tak ji mrazilo, když si ho představila na místě skutečné operace. Měl by se vrátit do centrály a o tohle by se měl postarat úderný tým bez něho.

Když mu volala, řekl jí, že ona sama do centrály jezdit nemusí, ale zavrhla to. Pokud je to tak důležité, že u toho musí být on, je to dost důležité, aby se do práce vrátila i ona.

Opřela se a dívala se z okna. Letadlo bylo poloprázdné. Na Štědrý den moc lidí necestuje.

SOBOTA, BB. PROSINCE, B3:15
BUGAR LOAF MOUIMTAIN, BOULDER, COLORADO

Joanna a Maudie seděly v propanem vyhřívaném bazénu zasazeném do terasy za srubem a sledovaly sněhové vločky, které dopadaly do horké vody a tály. Terasa byla obehnána dvouapůlmetrovými stěnami z cedrových latí a proutí, jež ji chránily před pohledy sousedů, čtvrtou stranu stínil srub, nad bazénem nebyla žádná střecha. Vešlo by se tam pohodlně šest lidí, možná osm, kdyby si byli opravdu hodně blízcí. Na kouřící hladinu i na obě ženy dopadaly velké těžké vločky, vršily se na dvacet centimetrů sněhu na terase. Jediné stopy v napadaném sněhu byly otisky nohou obou nahých žen, když šly do bazénu nebo do srubu.

Winthropová se napila z druhé lahve šampaňského. Když vypily dar Maudiina ctitele, koupily si za vlastní peníze druhou láhev.

Maudie zvedla sklenici a pozorovala, jak do vína padají vločky. „Problém s takovýmhle šampusem je v tom, že si na to člověk hrozně rychle zvykne. Po drahým pití už levnej šampus chutná jako čisticí prostředek na sporáky.“

Winthropová zvedla svou sklenku. „Slyšte, slyšte.“ Natáhla nohu přes celou vanu a přitáhla si plovoucí teploměr. Zvedla a podívala se na něj.

„Šedesát stupňů,“ řekla. „A vzduch může mít kolik? Minus dvanáct patnáct?“

„Asi tak.“

Winthropová zavrtěla hlavou a z vlasů jí spadl tající sníh a s nepatrným plesknutím dopadl do vody.

„Zajímalo by mě, co dělají obyčejní lidi,“ řekla Maudie. „Víš, lepší už to jen těžko může bejt. Kamarádi, Moet&Chandon, teplá voda, sníh.“

„Amen, sestro. Ještě by se možná hodili dva mladí hoši.“

„To by v tomhle moc dobroty neudělalo,“ řekla Maudie a přejela volnou rukou po hladině. „Tys nikdy neslyšela o efektu rozvařený nudle?“

Obě se zasmály.

Ze srubu se ozval zvonek telefonu.

„To je moje,“ řekla Winthropová. „Hergot.“

„Neber to. A až se tě v práci zeptají, tak jim řekni, žes byla mimo

signál. V horách a tak.“

Chvilku o tom přemýšlela. „Ne. Měla bych. Mohl by to být někdo z rodiny.“

Maudie pokrčila rameny a mávla k zaskleným dveřím. „Jdi a víc nehřeš.“

Winthropová vystoupila z vody a i přes rozehřátou pokožku téměř okamžitě pocítila chlad. Ťapala sněhem ke dvěma tlustým osuškám zavěšeným u dveří pod převisem střechy, aby nenavlhly.

„Hergot, já bejt na ženský, tak ses u mě na prvním místě,“ řekla jí Maudie. „Máš nádhernej zadek. To ti říkám jako někdo, kdo ví, jak dá zabrat, než se zadek vytvaruje do takovýhle podoby.“

Winthropová se ušklíbla. „Krása je jen povrchní záležitost,“ řekla a zabalila se do osušky. Byla chladná, ale nemrazila.

„Jo, ale krásnej zadek, to je na věky!“

V krbu uvnitř hořel oheň. Winthropová přešla po studené podlaze na orientální běhoun a zvedla telefon.

Na displeji bylo číslo volajícího a nápis „Samotář Jay Gridley“. Bezděky se usmála. „Haló?“

„Dobrý večer, poručíku. Vy jste se asi v poslední době na televizi nekoukala, že?“

„Ne. Užívala jsem si šampaňského a horké lázně.“

„Myslel jsem si, že ne, protože jinak byste zavolala. Měla byste asi něco vědět.“

Vylíčil jí situaci s teroristy i útok na transport plutonia. Když skončil, řekla: „Kristepane. Nejbližším letadlem se vrátím do centrály.“

„To není nutný, asi to tu bez vás pár dní zvládneme. Klidně si zase vlezte do vany.“

„Co to povídáte, Gridley? Mám pocit, jako by se za tím skrývalo ještě něco. O co jde?“

„O nic moc. Víte, ta informace, co pronikla ven, co si myslíme, že pronikla z Net Force?“

„Ano?“

„Byla odeslána z vašeho počítače.“

„Cože?“

„Ano, madam, není pochyb. Když to odešlo, nebyla jste tady, to je jasný, a my všichni víme, že jste s tím neměla nic společnýho, ale jsem ze srdce rád, že to neodešlo z mýho počítače. Tak se mějte. Ještě

se ozvu.“

Zavěsil.

Winthropová se na telefon dívala, jako by se jí najednou proměnil v živou krysu.

Panebože! To je malér!

17

NEDĚLE, 26. PROSINCE, 1:50
GILA BEND, ARIZONA

Howard se rozhlédl kolem sebe. Konvoj tří vozů, do nichž se rozesadili jeho lidé, se zastavil v poušti pod částečně zataženým nebem. Bez světel bude pořádná tma. Dojeli sem upravenými vozy Toyota Land Cruiser - z originálů zbyly převážně jen motory, rámy a kola - a všechny byly vybavené černými maskovacími krunýři z uhlíkových vláken. Na ranči nejspíš budou mít typ radaru, jaký se používá na větších lodích. Jelikož Howardovi lidi měli k dispozici tato vozidla, rozhodli se pro ně.

Nešlo o to, aby byli zcela neviditelní, spíš těžko zahlédnutelní a identifikovatelní, aspoň dokud nezajistí toho, kdo se na ně bude dívat. Ani to nejnovější krycí vybavení nebylo stoprocentní, ale operátora u radaru upozorní na zvláštní bod, snadno zaměnitelný za pahorek nebo dokonce stádo jelenů. Možná ani nebude nutné použít důkladnější utajovací opatření, protože zatím nebyl zaznamenán žádný radarový signál vycházející z ranče. Teroristé možná zatím žádný přístroj nemají, a jestli mají, ještě ho nestačili zapojit. Ale člověk se snaží pokrýt všechny slabiny.

V každém z vozů sedělo šest ozbrojených lidí. Jako oblečení použili pozměněnou podobu armádních uniforem, poněkud zjednodušenou, protože tato operace byla spíše krátkodobá, a systémy pro delší pobyt v přírodě tedy nebyly nutné. Tento druh obleku by měl odvrátit všechny druhy střeliva, jež by proti nim mohli průměrní teroristé použít.

Bundy a kalhoty byly ze syntetického hedvábí s velkými vnitřními kapsami, v nichž se skrývaly keramické pláty. Boty a helmy byly kevlarové, helmy navíc vyztužené titanem.

Na zádech měli pancéřované a nárazuvzdorné vysílačky, schopné zakódovat zvukový přenos na velkou vzdálenost a komunikaci mezi členy týmu, do paměti uložit nebo z ní naopak vyvolat družicové záběry a aktuální zobrazení pohybu. Kromě vysílaček na krátkou vzdálenost bude tým dodržovat ticho, dokud nezajistí cíl. A jelikož i signály této vysílačky byly kódované, teroristé se nedozvědí nic než shluk písmen, i kdyby měli výkonný skener. Navíc, až se skupina dostane tak blízko, aby ji teroristé zaměřili a zaslechli, bude už příliš pozdě, i kdyby zprávy ve vysílačkách dešifrovali.

Ozbrojili se automatickými puškami H&K ráže 9 mm a taktickými pistolemi. Přemýšleli, zda zvolit pušku OICW ráže 5,65 mm s granátometem ráže 20 mm. Tato zbraň měla dokonalý naváděcí laser, náboj tedy mohl zasáhnout i zákop, v němž nebylo nepřítele ani vidět, ale Howard jí úplně nedůvěřoval. Měl pocit, že je to moc ozdob, samé kamery a počítače, a především chtěl, aby při téhle operaci vyšlo naprosto všechno. Stačilo, že vysílačky vypadly pokaždé, když v sousední galaxii zahřmělo, nebo že se taktické vysílačky občas popletly a bylo třeba je za pochodu znovu nastavovat.

Howard sám měl mnohem neoficiálnější zbraň, samopal Thompson 1928 ráže .45, který patřil jeho dědečkovi. Té zbrani se říkalo chicagský psací stroj a vešel se do ní zásobník s padesáti náboji. Téměř nikdy ji s sebou nebral, protože vážila kolem osmi kilogramů, a nebylo tedy jednoduché chodit s ní po světě. Měl ale tak trochu pocit, že pro tuhle operaci se hodí. Obyčejně používal třicítkovou pušku nebo ráži 7.62, ale stejně jako revolver u pasu, i tenhle samopal mu nosil štěstí - byl to starý, ale stále funkční nositel štěstí.

Bez ohledu na stařičký revolver a samopal, ať jsou ti šašci kdokoliv, rozhodně nemají tak špičkové vybavení jako Net Force.

Howard měl jet ve svém humvee, voze, který byl rovněž pokryt protiradarovým krunýřem. Podíval se vedle sebe a uviděl Fernandeze, který se na něho zubil zpoza volantu s tváří začerněnou maskovací barvou.

V každé válce musí chtě nechtě dojít k něčemu podobnému: jedna jednotka bojuje proti druhé. Letectvo může shazovat tuny bomb nebo řízených střel, námořnictvo může zasypávat terč střelami nebo raketami ze vzdálenosti sedmdesát kilometrů od břehu, ale nakonec je stejně na pěchotě, aby přišla a území obsadila.

„Kéž bych mohl říct, plukovníku," řekl Michaels vedle Howarda,

„že chci jet s vámi, ale nebyla by to pravda. Jako voják nestojím za nic. O něco bych zakopl a jen bych překážel.“

Howard se usmál. „Ano, pane, a právě proto nám platíte takové horentní sumy. Krom toho si myslím, že asistentka velitele Fiorellaová by mě stáhla z kůže, kdybych vám dovolil jít s námi.“

Michaels se usmál.

Howard se podíval na hodinky. „Letadlo se dostane do prostoru pro seskok během půl hodiny. Má sice vrtule s tichým chodem, ale tady se zvuk hodně rozléhá. Letoun nezpomalí, a i když ho teroristi zaslechnou, budou čekat na nějaký nepravidelnosti v chodu motoru, ale těch se nedočkají. Když to provedeme dobře, naše jednotky by měly na stráže svítit těma blicíma světlama, zatímco se naši parašutisti snesou na usedlost. Jeden z mých mužů zároveň přeruší hlavní dodávku proudu do ranče. Vedle skladiště mají náhradní plynový nebo naftový generátor, ale ten nenaskočí okamžitě, někdo ho bude muset jít zapnout. A až tam dojde, bude na něj čekat překvapení.

Díky obrázkům z družic víme poměrně přesně, kde který terorista stojí. Stejné záběry budeme dostávat i během předpokládané doby útoku a ještě o něco déle, to pro případ, že by všechno nedopadlo podle našich představ. Mají tři strážce, dva vpředu a jednoho vzadu, a když všechno půjde podle plánu, budou zlikvidováni, až obě vozidla dorazí k plotu. Hlavní brána je vepředu, ale vzadu jsou dvě menší, v severním a jižním rohu. Tým Alfa zaútočí na budovu světlomety a tým Beta má na starost zadní část domu, stodolu a skladiště. Tým Delta bude hlídkovat venku za zbytkem plotu, kdyby nám náhodou někdo unikl. Když to půjde dobře, dostaneme je, než si stihnou oblíct kalhoty. Ovšem říká se, že žádný plán nepřežije první kontakt s nepřítelem, takže tam holt budeme muset vyrazit a přesvědčit se.“

Michaels přikývl.

Howard se znovu podíval na hodinky. „No, a je to. Vyrážíme!“

„Hodně štěstí, plukovníku. Zatopte jim.“

„Děkuju, pane. Pokusíme se.“

Howard odběhl k vozu. Z družice znali přesnou vzdálenost odtud k usedlosti. Dál pojedou beze světel, jen s optikou pro noční vidění. Povrch je tu převážně rovný s trochou porostu, cestu mají na mapě, takže by měli být schopni vypočítat rychlost a vzdálenost a dorazit tam na vteřinu přesně.

„Jeďte, seržante. A vypněte brzdová světla. Nechci, aby si nás ti

maniaci všimli kvůli červeným světlům, až zabrzdíte, abyste nepřejel ještěrku.“

„Už se stalo, pane. Nejedu tudy prvně.“

Fernandez si sklopil před oči štítek helmy a zapnul brýle pro noční vidění, pak nastartoval motor a rozjeli se. Howard si vzal z podlahy helmu a nasadil si ji, sklopil štítek a i on pustil přístroj pro noční vidění. Zapnul si tříbodový pás, koncovka z černé oceli zapadla do úchytu s výrazným cvaknutím.

Zdálo se, že se krajina rozzářila tou podivnou zelenou barvou, kterou jejich optika nahradila neprostupnou tmu. Pak naskočil i počítač a dodal optice realističtější barvy, takže to pak vypadalo, že jedou trochu zamlženým odpolednem.

„Snad si, pane, nemyslíte, že tahle špičatá věc na kapotě nás ochrání před radarem?“ zeptal se Fernandez. „Přijde mi škoda kazit vzhled dobrýho auta tím, že se na ně navěsí všechny tyhle kravinky.“

„Pochybuju, že by se těm hochům na ranči podařilo vybudovat plnohodnotný velitelský post. Na přípravu akce měli jen den a půl. Moc bych se divil, kdyby se jim sem podařilo dopravit mobilní polní radar.“

„Podívejte se, pane,“ řekl Fernandez. „Bobek!“

Před vozem jim proběhl králík, pak se zastavil a sledoval projíždějící humvee. Seděl tam a díval se i na další cruisery, za každým se ještě otočil. Howard se za ním podíval.

Co si asi myslí králík, když mu ve dvě ráno projedou loukou čtyři černé vozy ověšené špičatými plastovými výrůstky!

„To se jen tak nevidí,“ řekl Fernandez.

„Prosím?“

„Říkal jsem si, co si asi tak myslí ten králík.“

Howard se usmál. Slouží spolu už hodně dlouho. Asi mezi nimi funguje telepatie.

Už se nemohl dočkat, nicméně stále cítil ten zvláštní pocit, jako by se nejraději natáhl a zdříml si, prospal celý týden a stejně by se probudil unavený. Co může tahle letargie znamenat? Trápilo ho to. No co. Bude se s tím muset vypořádat později. Teď má úplně jiné starosti. Důležitější.

Alex Michaels se vrátil k terénnímu vozu, který mu dali, k malému subaru outback. Howardova skupina mu ve tmě zmizela z dohledu, odjela naproti té bandě zloduchů šestnáct kilometrů odsud.

Měl zůstat ve velitelském stanu u motorestu, ale i když nebyl žádným vojákem z první linie, chtěl s nimi jet aspoň sem. Až se vrátí do stanu, bude Howardův útok v plném proudu, možná už to bude dokonce hotovo. Když všechno klapne.

Nastartoval a zamířil k prašné silnici asi půl kilometru odtud. Po ní dojede k dálnici a pak už je to jen pár kilometrů.

Ten útok je riskantní. Kdyby něco nevyšlo, situace by nejspíš byla tak zlá, že by si musel hledat nové místo.

Zasmál se. Měl pocit, že za každou zatáčkou na něj čeká další problém. Ale to asi souvisí s tím, kudy jede. Steve Day, první velitel Net Force, se mu o této stránce své práce nikdy nezmínil. Možná že kdyby ho ten ruský počítačový génius nenechal zavraždit, tak by se k tomu dostal a jednou to Michaelsovi řekl...

Venku byla opravdu hrozná tma, jediným zdrojem světla byly jeho světlomety. Měl pocit, že jede mnohem déle než kilometr a půl, to malé autíčko se na dírách a hrbolcích na zemi pořádně houpalo. Dorazil k té prašné cestě.

Konečně.

Krátce zaváhal, kam má zatočit. Pak si vzpomněl, že když následoval Howardův humvee ze silnice do pouště, zatočili doprava. Měl by tedy zatočit doleva, aby se vrátil na dálnici. Nedíval se na tachometr, ale měl pocit, že ujel kolem tří čtyř kilometrů.

Alex zastavil a znovu se zamyslel. Věděl, že ani jemu, ani Howardovi a jeho týmu nehrozí žádné nebezpečí. Tábor teroristů je o několik kilometrů dál, nejméně o šest nebo o sedm - takže tudy klidně může ještě kousek jet. Pokud se do té doby nenapojí na dálnici, otočí se nebo si pomůže vircesem... to se mu ovšem moc nechtělo. Tak by přiznal porážku. Odjakživa se nerad vyptával na cestu, tuto vlastnost zdědil po svém otci. V jejich rodině se za zbabělost považovalo i dívat se do mapy. Podle otce se prostě Michaelsové nemůžou nikdy ztratit.

Zatočil doleva a trochu zrychlil, když už najel na slušnější silnici.

V úrovni očí se o čelní sklo rozplácl velký brouk a zbyla po něm nazelenalá skvrna. Jeho tělní tekutiny se smísily s ostatním hmyzem, komáry a dalšími brouky. Zdejší hmyz nejspíš přes zimu nespí. Nejel moc rychle, a dalo by se čekat, že si ho hmyz všimne na velkou vzdálenost, ale přesto mu brouci neustále naráželi do skla. Pustil stěrače, rozmazal brouka po celém skle, přidal ostřikovač a podařilo se mu vyčistit kousek skla.

Silnice prudce klesla a vzápětí zase vystoupala, přejel několik cihel, které ho nadhodily tak, že se málem udeřil hlavou o strop.

Tenhle úsek si nepamatoval. Ani trochu mu to tady nebylo povědomé. Byla taková tma, že viděl jen prostor osvícený kužely světlometů, ale touhle dobou už měl dojet k dálnici.

Že by špatně zatočil?

Podíval se na tachometr. Dálnice nemohla být od prašné silnice dál než pět, šest kilometrů. Tu vzdálenost už určitě ujel, vždyť jede minimálně dvacet nebo třicet minut. Bylo 2:20. Howard na teroristy zaútočí za pět minut.

Možná je nejvyšší čas podívat se na GPS.

Ne, ještě ne. Ještě kilometr. Jestli pak nenarazí na dálnici, otočí se a pojede zpátky.

Michaels zavrtěl hlavou. Páni. To by bylo sousto pro lidi v centrále. Už jsi slyšel, jak se velitel Michaels ztratil v poušti?

No, to radši ne, Alexi, kamaráde.

Před ním byl kopeček, a na něm se silnice zatáčela vlevo. Povrch v zatáčce byl sypký, takže auto dostalo smyk a Alex raději zpomalil. Vlevo byl trs krovin, asi zakrslých borovic, žádný kmen nebyl vyšší než tři čtyři metry. Což se tady rovná takřka lesu.

Z porostu vyšel muž. Měl na sobě maskovaný hnědošedý oděv pro boj na poušti, v rukou držel pušku a mířil na Michaelsovo auto. Mávl hlavní, což znamenalo jediné: Zastavit.

Co to má za pušku?

Na chvilku si Michaels pomyslel, že musí jít o někoho z Howardových lidí, ale pak pochopil, že ten muž sem vůbec nepatří. Má špatný oděv, špatnou pušku, je na špatném místě.

Michaels si uvědomil, o koho jedině může jít, a žaludek se mu křečovitě sevřel.

Je to jeden z teroristů...!

Do prdele! Co to provedl?

Nebo spíš: co provede teď?

18

SOBOTA, 26. PROSINCE, 2:24
GILA BEND, ARIZONA

Howard se podíval na hodinky. Dostal je od své ženy k pětatřicátým narozeninám, šlo o typ Bulova námořní hvězda s černým osvětleným ciferníkem, byly to analogové hodinky, jejichž baterie se dobíjela sebemenším pohybem těla. Nebyly to sice nejdražší hodinky, to zdaleka ne, ale jeho žena na ně šetřila celý rok. Šly stále přesně, a právě teď se ručičky blížily k údaji 2:25. Ještě třicet vteřin...

Je čas.

„Můžeme to rozjet, seržante?“

„Říkejte mi Elvisi.“

Všechny čtyři vozy se daly do pohybu, jely ale o něco pomaleji, aby k farmě nedorazily moc brzy. Usedlost byla nedaleko, v brýlích pro noční vidění už viděli žlutou záři silného reflektoru připevněného na zdi stodoly. A toto světlo by mělo zhasnout někdy... teď.

Vše pohaslo.

„Ujistěte se, zda máte zapnutý filtry, plukovníku, za chvíli začne světelná show.“

„Nejedu tudy prvně, seržante.“

Oba se usmáli.

Alexovi připadalo, že se čas zpomalil. Než muž s puškou došel k jeho vozu, zdálo se to jako dny, týdny, měsíce a stejně dlouhou dobu mu trvalo, než se rozhodl, co provede. Nejvíc ho tížil pocit, že se nemůže pohnout. Tedy mohl, ale jeho pohyby byly mnohem pomalejší než pohyb toho střelce. Jen zvednutí ruky od volantu mu připadalo jako celá věčnost.

Během několika vteřin prošel Alex všechny možnosti, na které si

vzpomněl. Mohl se pokusit z toho vylhat. Mohl dupnout na plyn a ujet, sklonit hlavu co nejníže, aby ho muž případnou střelbou nezasáhl. Mohl vytáhnout taser a doufat, že jehly muže zasáhnou dřív, než ho zasype deštěm střel.

Tolik možností. Kterou vybrat?

Muž došel na třicet centimetrů ode dveří a puškou Alexovi naznačil, ať stáhne okýnko.

Rychle, Alexi, rozhodni sel

FEZy řádily jako splašená světelná bouře. Filtry ve štítcích helem naštěstí onen efekt blokovaly, světla navíc směřovala od nich, takže by byli zasaženi jen zčásti.

„Brána přímo před námi!“ křikl Fernandez. „Vypadá to, že náš předvoj ji sundal i se strážema. To už nám mohli rozvinout červenej koberec.“

„Ještě neříkejte hop.“

Humvee projel branou a jeden z jejich vojáků na ně mávl.

„Alfa už přistála,“ ozvalo se Howardovi ve sluchátkách. „Jsme u dveří.“

„Beta má zadní dveře,“ ozval se další hlas.

„Delta hlídá,“ řekl třetí.

Fernandez zabrzdil u ohrady s kuřaty nedaleko od stodoly. Howard vyskočil ze dveří, svou pušku držel v pohotovosti a Fernandez byl u něho za dvě vteřiny.

„Nezamknul jste klíčky uvnitř?“

„Negativní.“

„Dobře. To přímo nesnáším.“

Howard měl ve skutečnosti zůstat za plotem a velet a řídit akci odtud. Zde vlastně žádnou funkci neměl, mohl jen zajišťovat skupinu Alfa, kdyby to bylo potřeba...

Jsme uvnitř, počkejte...“

Howard slyšel střelbu jednak ve sluchátkách, jednak na vlastní uši. Vycházela z hlavní budovy.

„Dva zlikvidováni, dva zlikvidováni! Alfa bez škrábnutí!“ hlásil velitel skupiny. „Další terč na konci chodby, vydržte.“ Ozvaly se další výstřely.

„Jen tak dál...,“ začal Howard.

Nárazy ucítil ještě dříve, než uslyšel výstřely. Náboje do něj

narazily tak silně, že ho div nepovalily. *Bum, bum, bum!*, tři náboje do levého boku, ale neprůstřelná vesta odolala...

Hergot! Howard se otočil a u vrat do stodoly uviděl muže a ženu, osvětlené žlutooranžovými záblesky jejich pušek, z nichž na něj a na Femandeze stříleli. Čas od času se ve tmě objevila jasně červená stopa naváděče. To není dobrý nápad - naváděče fungují na obě strany...

Howarda zasáhla další kulka. Cítil se, jako by ho někdo praštil kladivem.

Do háje...!

Michaels se zhluboka nadechl, pak levou rukou stiskl knoflík na stahování okýnka, zatímco pravou opatrně odepnul taser od opasku.

Terorista přistoupil až k vozu.

„Promiňte, strážníku," řekl Michaels. „Co jsem udělal?"

Michaels už měl levou ruku na klice od dveří. Znovu se zhluboka nadechl, pak se zadíval do dálky a uviděl několik tlumených záblesků. To musí být útok na usedlost.

„Co to sakra je?" podivil se Alex a stále se díval kamsi daleko.

Muž určitě část záblesků zahlédl koutkem oka. Obrátil se od Michaelse zády, aby se podíval lépe...

Michaels zvedl kliku, celou svou vahou se opřel do dveří a vrazil jimi do překvapeného muže. Sice to nebyl takový náraz, aby ho shodil, ale na vyvedení z rovnováhy to stačilo.

„Hergot...!" spustil muž. Mával puškou a volnou rukou a snažil se udržet na nohou, ale smekl se na prachu na cestě. Trochu se vyrovnal, podařilo se mu obrátit pušku...

Michaels práskl dveřmi. Sice až příliš prudce - klika dveří mu zůstala v ruce - ale teď neměl čas se tím trápit. Z otevřeného okýnka namířil taser, stiskl mířidla a umístil červenou tečku muži na hruď a stiskl spoušť. Připadalo mu, že to trvá věčnost...

Muž sebou trhl, zavrávoral směrem k vozu, když do něj kondenzátory napustily svých několik tisíc voltů. Natočil pušku vzhůru a třesklo pět nebo Šest výstřelů, které téměř splývaly v jedno dlouhé *prásk!*

Vyšlehly červenooranžové plameny, avšak hluk byl menší, než by se dalo čekat. Muž se otočil doleva, svalil se na zem a zkroutil se, pušku držel stále pevně v jedné ruce, ale už nestřílel...

Michaels nemohl otevřít dveře, protože zlomil kliku, a tak se

chytil okenního rámu a vysoukal se z auta oknem, kotoulem dopadl na zem a došel ke zneškodněnému muži. Sehnul se, vzal mu pušku, pak o dva kroky ustoupil a zamířil na něho.

Kdyby se ten hajzl o něco pokusil, Alex by neváhal poslat ho na pravdu boží.

Muž však nejevil o přílišnou aktivitu zájem.

Michaels vydechl. Pane jo...

Howard se podíval na muže a ženu, kteří pálili po něm a Fernandezovi. Překvapilo ho, co se mu honí hlavou: *Naváděče. Aha. Asi každý pátý nebo desátý náboj. Jak se do tý stodoly dostali? Proč je někdo neobjevil!*

Julio vedle něj se otočil a zamířil na oba střelce svým automatem.

Howard též otočil svou starou zbraň...

„Sakra!“ řekl Julio. Klesl na koleno, střely z jeho pušky se zarývaly do země pět metrů před ním. „Trefili mě.“ Mluvil klidným hlasem, jako by říkal, co chce k snídani.

Jeden z nich musí mít protipancéřové střely...

Ale nijak se neschovávali, stáli před nimi a stříleli, takže Howard se pevně rozkročil, zvedl thompsona a vypálil na muže dávku. Z hlavně samopalu vyšlehly oranžové plameny, zčásti je pohltil kompenzátor na konci hlavně a vypustil je vzhůru, takže záblesk měl tvar písmene „L“, jeho vlivem se redukoval zpětný ráz a hlaveň se moc nezvedla.

Howard ani nečekal, jaký účinek bude mít jeho střelba na muže, a vystřelil na ženu.

Oba střelci klesli k zemi, muž o pouhé půl vteřiny dřív než žena.

Howard se otočil o tři sta šedesát stupňů a vyhlížel další útočníky. Nikdo. Na displeji uviděl uniformu člena jejich týmu, který přišel zkontrolovat zneškodněné útočníky. Muž na něj mávl, že se o ně postará, a Howard se otočil.

„Julio?“

„Jsem v pořádku, Johne,“ řekl. „Trefili mě nad koleno, zevnitř. Kost nejspíš minuli. Můžu se samozřejmě mýlit, že.“

„Předmět zajištěn,“ ohlásil mu velitel skupiny Alfa do sluchátek. „Osm teroristů zneškodněno, skupina Alfa v pořádku, žádné oběti.“

Howard zhluboka vydechl. Zaplaťpámbu. „Rozumím, Alfo, dobrá práce. Doktore, Julio byl střelen do nohy. Jsme v jihozápadním rohu u

kurníku, přijďte sem co nejrychleji.“

Neviděl je, ale jejich vysílačky fungovaly i navzdory tomu, nejen při rozhovoru s tím, kdo byl na dohled - vůle měla zajistit, aby spojení bylo možné, i když se někdo schová za strom nebo odběhne stranou.

Lékař byl ve skupině Delta. „Už jedu, pane. Jenom vysadím své pasažéry. Pětačtyřicet vteřin. Všichni ven!“

O třicet vteřin později projel plotem vůz skupiny Delta, kromě lékaře v něm nikdo nebyl, a zastavil o tři metry dál. Lékař vyskočil a doběhl k Juliovi, který si tiskl obě ruce na díru v obleku.

Lékař rozsvítil světlo na helmě a speciálními nůžkami rozstříhl seržantovi nohavici. Odhrnul tkaninu, aby byla vidět holá kůže. Pak nohu zvedl a podíval se, kudy střela ránu opustila.

„Vypadá to na dvacítkovou vysokorychlostní kulku,“ řekl lékař. „Skrz naskrz, kost nezasažena. Je to čistý průstřel o průměru slámky, horká střela ránu rovnou i vypálila. Budeme to sice muset vyčistit od látky, ale jinak nevidím žádný problém.“

Lékař se usmál, zvedl se a podíval se na Fernandeze. „Sakra, co by někteří lidi dali za pár dní dovolený.“

„Každej dělá, co může,“ odpověděl Fernandez.

Howard s ulehčením přikývl. „Tak povídejte,“ řekl svým lidem do vysílačky.

Začala mu přicházet hlášení.

„Procházka růžovým sadem, pane,“ řekl velitel týmu Alfa. „Šest teroristů v domě je mrtvých, dva ranění, ale živí, dva bez škrábnutí a zajištění. Předmět je pod kontrolou, nic neuniká, hladina záření normální. Pošlete sem lékaře, až bude mít chvíli volno.“

„Nikdo neunikl,“ hlásil tým Delta.

„Tři stráže zneškodněné, jeden mrtvý, dva lehce zranění,“ referoval velitel parašutistů. „Našim se nestalo vůbec nic.“

„My jsme si jen prohlíželi hvězdy,“ řekl velitel skupiny Beta. „Mohli jsme zůstat doma, dívat se na to v televizi a vyšlo by to na stejno. Ani si nemusíme čistit zbraně.“ Znělo dost otráveně.

Parašutista, který přišel prohlédnout střelce u stodoly, donesl velký balík s těžkými předměty, na jedné straně černý, na druhé stříbrný. „Našel jsem to ve stodole, plukovníku,“ řekl.

Plukovník se na to podíval a přikývl. Proto nikdo neviděl teroristy, kteří se ukrývali ve stodole. Byli chráněni. Myslel, že tam mají radar, ne takovýhle maskovací plášť. Byla to jeho chyba, ale

naštěstí ne osudová.

Howard vydechl. Mají ukradený jaderný materiál a Julio bude v pořádku. Mohlo to být mnohem horší.

Nejvyšší čas zavolat Michaelsovi.

„Veliteli?“

„Ano. Je vše v pořádku?“

„Ano, pane. Předmět zajištěn, teroristi zneškodněni, máme jen jedno drobné zranění. Seržant Fernandez se trochu odřel.“

Fernandez seděl na zemi se zavázanou nohou a ampulí roztoku na zmírnění bolesti, který mu píchli do ruky, a protestoval: „Určitě byste o tom takhle nemluvil, kdyby to byla vaše noha.“

Howard se usmál.

„Skvěle, plukovníku! Gratuluji. Vyřiďte to, prosím, všem svým lidem.“

„Děkuji, pane. Vyřídím. Uvidíme se ve velitelském stanu, jakmile to tu uklidíme.“

„Už tam jedu,“ řekl Michaels.

Howard se zamračil. „Vy tam ještě nejste, pane?“

„No, trochu jsem se projel po okolí,“ řekl Michaels. „Vzal jsem jednoho stopaře, se kterým byste si možná rád popovídal, až se vrátíte.“

„Prosím?“

„To nic, plukovníku, vysvětlím vám to, až se uvidíme. Vytáhl jste nás z hodně velký bryndy, a já si toho vážím. A postarám se, aby si toho vážila celá země.“

„Pane. Konec.“

Když se Howard odpojil, přemýšlel o svém vztahu k veliteli Alexandru Michaelsovi. Ten člověk není špatný. Na to, že je civilista, vůbec není špatný.

„Mohli bychom si pospíšit a odjet domů, plukovníku?“ zeptal se Fernandez. „Ráno mám lekci tanga a nechci ji zmeškat.“

Howard se usmál.

19

PONDĚLÍ, 27. PROSINCE, 13:30
WASHINGTON, D.C.

Tyrone Howard měl pocit, že se rozletí na stamiliony úlomků.

Seděl na Bellině posteli, objímal ji a líbali se. Všechno, co o líbání věděl, se naučil během těch uplynulých několika měsíců od ní, a začínal si myslet, že už se v tom vyzná. Její záda mu hořela pod dlaněmi, ten žár byl cítit i přes tričko. Svými prsty cítil pod jejím tričkem uzounký pásek...

Odtáhla se a vydechla. „Musíš už jít, Tyrone. Mám jet k tetě a vyrážíme za pět minut. Musím se ještě převlíci."

„Aha," řekl. Natáhl se a znovu ji políbil. Trvalo to další minutu. Znovu se odtáhla.

„Vážně, Tyrone. Musím jít."

„Hm." Znovu ji políbil. Nezdálo se mu, že se jí opravdu chce odejít, podle toho, jak ho k sobě tiskla.

Nakonec se odtáhla a řekla: „Uvidíme se zítra v obchoďáku, domluveno?"

Jasně. Domluveno." Natáhl k ní ruce, ale tentokrát mu položila dlaň na hruď a zadržela ho. „No tak, Ty."

„Dobře." Vydechl. „Dobře. Ale není jednoduchý odejít."

„To si myslím," usmála se. Já ti to teda trochu usnadním." Vzala jeho ruku do svých dlaní, políbila ho na dlaň a přitiskla si ji na ňadro.

Spadla mu čelist, mozek se mu zahalil do mlhy, zapomněl i dýchat. Vyvalil oči tak, že musel vypadat jako obrovská žába.

Nic tak vzrušujícího dosud nezažil.

Odtáhla jeho dlaň od své teplé hrudi a pustila ji. Široce se usmála a vstala. „Tak už běž." Mávla na něj oběma rukama, aby ho odehnala.

Vstal a věděl, jaké to asi je, mít křídla. Kdyby chtěla, byl by schopen vrhnout se ze střechy mrakodrapu.

Určitě exploduje. Měl pocit, že exploduje a rozprskne se po stěnách pokoje. Jak by tomu mohl zabránit? To se nedá vydržet!

PONDĚLÍ, 27. PROSINEC, 14:00
QUANTICO, VIRGINIA

Julio Fernandez ležel na ošetřovně v centrále Net Force. Nešlo o velkou místnost, stálo tu několik postelí, a on byl jediným pacientem. Ležel na posteli a probíral se televizními kanály, hledal něco, co ho zaujme. Už tu vůbec nemusel být. Lékař mu tu dírku v noze vyčistil a zalepil ji syntetickou kůží, dal mu protitetanovou injekci a řekl mu, ať si pro příštích pár dní odpustí náročné boje a maratón. Řád Net Force však stanovoval, že některá zranění vyžadují delší léčbu, v případě střelných ran se jednalo o nejméně čtyřiadvacetihodinový pobyt pod lékařským dozorem. Jistě je to kvůli pojištění a podobným hloupostem. On se přece s nikým soudit nechce. On to ví, plukovník to ví, ale protože dneska spousta lidí žaluje další spoustu lidí - v D.C. je právníků víc než švábů - uložili ho tedy do postele, dali mu antibiotika a dálkové ovládání televize. Taky ho oblékli do té nemocniční noční košile se zapínáním vzadu.

Podíval se na časový údaj na obrazovce. Prohlédli ho těsně po návratu z operace, to bylo v poledne. Takže tu bude trčet až do zítřka odpoledne. Vznášela se nad ním zlověstná vidina nudy a nemocničního jídla. Páni.

Vešla sestřička a plukovník. Usmíval se na celé kolo.

„Hrozná legrace, pane. Počkejte, až příště trefí vás."

„Já o tom nerozhoduju, seržante. Já pravidla nevymýšlím, já jen dělám, co se mi řekne."

Plukovník si sedl na postel a zvedl oči k televizi. „Dávají něco zajímavýho?"

„Nejlepší jsou reprízy seriálu *Lucy, má lásko* a bláznivý sporty. Před chvílí jsem viděl, jak severoamerickej šampión v sumo střední váhy - mohl mít devadesát, možná sto kilo - porazil zápasníka těžký váhy, ten mohl vážit kolem tří set padesáti kil. Obr vletěl na žíněnku, malej ustoupil a podrazil mu nohu. Tlusťoch se svalil z ringu a dopadl

tak tvrdě, že to zatřáslo kamerou.“

„David a Goliáš,“ řekl Howard. „Precedens existuje.“

„David ale švindloval, měl přece prak.“

„Goliáš měl zase meč.“

„Jo, a vyrazit s nožem v ruce proti chlapovi s pistolí si troufne jenom blázen.“

„Co noha?“

„Dobrý. Klidně bych vás vyzval na překážkové] běh.“

„Hm. To bych radši než jít domů.“

„Vaše tchyně je pořád tam?“

„Až do příští neděle.“

„Dobře vám tak, pane.“

„Cestou sem jsem se zastavil v kanceláři. Vypadá to, že si na vás stěžoval jeden civilní instruktor z FBI. Věděl jste, že jste 'násilnický, brutální, možná dokonce psychotický' člověk? Někdo naprosto nevhodný pro práci v Net Force, a člověk, který je velmi pravděpodobně hrozbou pro celou veřejnost?“

„Ano, pane. To mě celkem vystihuje.“

„Co jste tomu Horowitzovi udělal, seržante?“

„Naklonil jsem se nad jeho stůl a řekl mu, že by se měl míň starat o vlastní image a víc se věnovat svý práci.“

„Ježíši, seržante, jak chcete s takovým chováním chodit po světě? Co jste to za divocha?“

„Nenapravitelnej, pane.“

„No, pošlu panu Horowitzovi zprávu, že jsem si vzal jeho stížnost k srdci a řádně vás potrestal.“ Howard se natáhl pro ovládač, namířil jím přes rameno na televizi a vypnul ji. „Celou hodinu budete bez televize, seržante.“

„Já myslel, že jste mě chtěl potrestat, pane.“

Oba se usmáli.

Když se Joanna Winthropová dostala do centrály Net Force, věděla, že už je po všem. Teroristé byli zneškodněni, ukradené plutonium zajištěno, a jediné, co teď tedy musí udělat, je zjistit, jak se jí někdo naboural do počítače a použil jej, aby z něj mohl Synům Patricka Henryho zaslat zprávu o tom transportu^

Někdo jí ale řekl, že Julio Fernandez byl postřelen a leží na ošetřovně, takže koupila květiny a vydala se za ním.

Nikdo jiný na ošetřovně nebyl. Jelikož si většina zaměstnanců Net Force včetně lékařů vzala dlouhou dovolenou, bylo tu prázdno a její kroky se nesly prázdnou chodbou.

„Dobrý den, seržante.“

„Dobrý den.“

„Slyšela jsem, že tě postřelili.“

„Jenom škrábnutí. Musím tu zůstat celou noc, ale kdyby mě pustili, mohl bych jít na tancovačku.“

Postavila květiny na noční stolek. „To tady jen tak ležíš a nic neděláš? Bez knih, bez televize?“

„Byl tu plukovník, těsně jste se minuli. Vypnul mi televizi. Je to součást trestu.“

Zamračila se. „Za co? Za postřelení?“

Usmál se. „Ne, ani Howard není tak vyšinutej.“

Pověděl jí o kurzech informatiky.

Pobavilo ji to. Když domluvil, zasmála se. „To je teda řízek.“

„Jo. Zajímalo by mě, jak by si ten zápasník střední váhy poradil s lehkým zápasníkem mojí váhy.“

Oba se zasmáli.

„Tak jak se máš?“ zeptal se Julio. „Slyšel jsem o tom problému s počítačem.“

„No, s tím si nedělej starosti. Nějak to zvládnu.“

„Podezíráš někoho?“

„Nejvíc asi Jaye Gridleye. Nemá mě rád. Myslí si, že jsem svý místo dostala za zásluhy v posteli.“

„Vážně?“

„Že si myslí, že jsem použila své vnady? Nebo že zařídil, aby to odešlo z mýho počítače? První otázka ano, druhá ne. Nejsme sice kamarádi, ale jeho schopnosti respektuju. Jestli mu to ale řekneš, popřu to.“

„Co popřeš?“

„Sice mi možná nedává úplně všechny informace, ale nemyslím si, že mě natolik nenávidí - nebo že je tak hloupej - aby se na mě snažil hodit federální zločin. Po tomhle úkolu se vrátím k naší jednotce, takže jeho pozici neohrozím. A musí mu být jasný, že si zjistím, kdo za tím stojí. Je to jen otázka času.“

Chvíli oba mlčeli.

„Jaký to bylo?“ zeptala se Joanna pak. „Ten výjezd?“

„Vyhráli jsme na body," odpověděl Julio. „Naši protivníci nebyli na naší úrovni. Neměli na nás co do inteligence, manévrování ani zbraní. Jedinou chybu, kterou jsme udělali, jsem spískal já. Kdybych nezaspal, netrávil bych tady celou noc s nohou u stropu. Jedna z tý skupiny měla v zásobníku pár protipancéřových nábojů. Naštěstí buď nebyla při smyslech, nebo neuměla střílet. Chlap vedle ní střílel líp, ale jeho kulky s naváděči nám nemohly ublížit."

„Škoda že mi to uteklo," řekla.

„Pár operací už jsi přece zažila."

„Ale už je to dlouho. Plukovník si myslí, že jsem užitečnější za počítačem. Když jsem byla naposledy v terénu, stejně jsem skončila ve veličím stanu čtyřicet kilometrů od akce."

„Má pravdu," řekl Fernandez. „Prázdnejch makovic, jako jsem já, se po světě potulujou kvanta, ale počítačovýho odborníka aby pohledal."

Usmála se. „Musím se vrátit do práce. Můžu pro tebe něco udělat?"

Všimla si, že na vteřinku zaváhal, a přemýšlela, jestli nepřijde s nějakým nepříjemným návrhem. Kdyby čekal na záminku, tohle byla ideální příležitost.

Zavrtěl hlavou. „Ne, ale díky za optání. Pokusím se dospat svůj dluh. Uvidíme se, až odsud vypadnu." Zářivě se na ni usmál.

Odolala náhlému nutkání sklonit se k němu a políbit ho. Opravdu se jí začínal líbit.

„Zatím, Julio. Až se s tím vypořádám, popovídáme si o počítačích."

„To bych rád. Jsi hodná, že ses zastavila." Znovu zaváhal a pak řekl: „Joanno."

Jay Gridley opustil westernový scénář, protože mu připadal moc pomalý. Je sice pravda, že rychlost ve scénáři se nerovnala rychlosti v reálném čase, ale když člověk dřepěl na koni, a přitom měl pocit, že by se radši prohánět na harleyi, byl to přinejmenším subjektivní rozdíl.

Jay se teď tedy převtělil do jednoho ze svých nejoblíbenějších hrdinů, vnikl do děje jednoho klasického filmu s Jamesem Bondem, do filmu *Thunderball*.

Letěl nad krajinou, prořezával vzduch s Bellovým raketovým pásem na zádech.

V RS - reálném světě - samozřejmě nešlo o žádný pás, ale o velký a velmi těžký batoh. A neměl moc velký operační rádius. Při práci na tomto scénáři si Jay obstaral několik informací. Původní raketový pás tvořila dvojice nádrží s palivem, několik držadel, plynový pedál a několik trysek. Fungoval tak, že peroxid vodíku stříkal do jemné síťky, čímž vznikla velmi horká a hustá pára, která silou několika stovek kilogramů pronikala tryskami. Bylo to hlučné a nebezpečné, člověku to dopřálo něco kolem dvaceti vteřin letu, možná třicet při správné směsi a seřízených tryskách, víc nic. Mohl se jen naklonit požadovaným směrem, později ale byly přidány směrovky; když se však člověk nacházel ve výšce několika desítek metrů a došlo mu palivo, rozmázl se o zem hodně nepříjemně.

Další verze, pás Tylerův, byl o trochu výkonnější a umožňoval strávit ve vzduchu delší dobu, ale skoky byly stále velmi krátké a rychlé. Později byl rovněž sestaven model s letadlovým motorem, s nímž by bylo možné strávit ve vzduchu celou hodinu, ten byl dokonce vybaven rezervní nádrží paliva pro případ, že by palivo došlo během letu. Ve VR si mohl Jay naprogramovat nekonečně plnou nádrž, ale tím by se připravil o zábavu. Všechny jeho scénáře měly realistické hranice. Fantazii zvládne kdokoliv. Aby to probíhalo důvěryhodně, chtělo to určité zkušeností.

Ačkoliv neletěl tak rychle jako letoun nebo dokonce jeho nepřekonatelný vůz viper, byl to zážitek takhle se vznášet nad zemí. Do obličeje a do vlasů mu fučel vítr, jedním skokem se mohl s tímhle moderním ekvivalentem sedmimílových bot přenášet přes vysoké mrakodrapy.

Jay si říkal, že když se člověk nepobaví, nemá to cenu.

Právě teď letěl nad novou šestnáctiproudovou jihočínskou dálnicí vedoucí z Hongkongu severně k Jiulongu na pevnině a díval se po nákladních vozech firmy Wong Electronics. Zpozorovat je ze vzduchu bylo snadné, jelikož měly jasně oranžové střechy, každá z nich byla ještě očíslovaná. Ve skutečnosti šlo o balíky informací získaných a seřazených na uzlech a rozeslaných po celé síti. RS je taková nuda.

V podniku Wong Electronics se vyrábějí drobnější součástky hardwaru, ale specializují se na převodní software, čtecí nebo dopisová zařízení a některé druhy bezpečnostních programů. Ten, kdo se Winthropové vloupal do počítače, za sebou postavil několik zátarasů a vykopal dva příkopy, aby si zachránil kůži. Jay podle

velikosti a tvaru věděl, že tyhle zátarasy a příkopy jsou nejmodernějším výrobkem firmy pana Wonga.

Kdyby se mu podařilo najít jeden kamion, respektive databázi, a pak do ní proniknout, možná by dokázal zjistit, kdo si ty zátarasy a příkopy objednal. Byl to sice projekt víc než riskantní, ale měl přístup k moci. Co když se ten pachatel někde zapomněl a zůstala za ním stopa, po níž by se mohl Gridley pustit?

Aha. Jeden kamion s oranžovou střechou uviděl o několik desítek metrů pod sebou, asi kilometr a půl vpředu. Spustí se na střechu a schová se. Rozlomit zámek a proniknout dovnitř bude pro hráče Jayova formátu jednodušší než zavázat si boty.

Ubral plyn a zahájil sestup. Velice rád by se dozvěděl, kdo zneužil počítač Winthropové, ještě dřív než to zjistí ona. Bude to potupa, jakou nesnese, zrudne jako ten nejnovější lehký čip, a jemu tím udělá velkou radost! *Jo, a to víte? Mám toho člověka, to jsem vám neříkal? Nic to nebylo, jen mě překvapuje, že jste na to ještě nepřišla sama. Ne, neděkujte mi, poručíku, vždyť jsem jen dělal svoji práci...*

Jay doletěl ke kamionu, shodil pás a vytáhl páčidla. Dveře se otevřely za čtyřicet pět vteřin. Potichu za sebou zavřel.

Jmenuje se Gridley. *Jay* Gridley.

Platt letěl tři sta metrů nad Jayem, seděl v helikoptéře, ve které se ocitl, když se přihlásil do Gridleyova scénáře. Docela dobrý, ta raketa, co má ten kluk na zádech, a i pozadí je pěkně ostrý a propracovaný. Ten pošuk se smíšeným původem umí.

Platt samozřejmě umí taky. Navíc má přístup ke všem možným tajemstvím, ke kterým se dostane pan senátor. K čemu má přístup White, k tomu má přístup Hughes, a co má Hughes, s tím si může hrát Platt. Se znalostí přísně tajných kódů měl člověk poměrně velkou výhodu. Platt si mohl dělat co chtěl se vším, co získal od lidí, kteří dali dohromady počítače v Net Force, vyrobili původní hardware a sestavili programy a věděli, kde jsou všechny tajné dveře.

Když si najmete člověka, aby vám postavil zámek, bude vědět, kde jsou všechny skrýše, protože je tam sám umístil.

Platt se díval, jak zaměstnanec Net Force přistál na návěsu kamionu firmy Wong Electronics. Muž odhodil batoh, otevřel dveře a vlezl dovnitř.

Bude to stejná švanda jako projít se někomu po hlavě. Ten skrček

s raketou na zádech vůbec netuší, s kým má tu čest. Nemá ani zdání. Platt se moc těšil, že mu to natře.

Trochu s helikoptérou klesl.

Když byl dvacet metrů nad nákladákem, otevřel okno a vyklonil se s patnáctikilovým závažím v ruce. Natáhl ruku a závaží pustil.

Ocel dopadla na kabinu. Řidič narazil do vozu jedoucího ve vedlejším pruhu. Dupl na brzdy a prudce zabrzdil. Nikomu se nic nestalo, ale Jaye to určitě pěkně rozhodilo.

Platt přidal plyn a odlétl vzhůru. Než si Jay vymění spodky, bude už Platt dávno v trapu.

Jen se tak bavíme, ne?

20

PÁTEK, 31. PROSINCE, 16:00
QUANTICO, VIRGINIA

Jay Gridley nesl špatné zprávy.

Alexander Michaels měl dobrý pocit, že za celý uplynulý týden na síť neprosákly žádné tajné informace. Těšil se, že pojede domů a dá si na Silvestra jedno nebo dvě piva. Plánoval, že až se přehoupne půlnoc a s ní nový rok 2011 se všemi radostmi a problémy, bude už spát. Ale když se chystal odejít z kanceláře, vešel Jay a nesl v ruce několik papírů.

„Asi by ses měl na něco podívat, šéfe."

„Nepočká to do pondělka?"

„Mám pocit, že ne."

„Proč se mi to nelíbí už teď?"

Jay mu podal papíry. Michaels se na ně podíval a začal nahlas číst:

„Vládnoucí americký Antikriste:

Věz, Antikriste, že tvé dny jsou sečteny. Věz, Utlačovateli nesvobodných, že Číslo Antikrista je 666 a toto Číslo se rychle blíží. My, Zástupci Lidu, my, Frihedsakse, zničíme Vás Vykrádače Země, Vás Hrůzovládce."

Michaels zvedl oči od papíru a podíval se na Jaye. „Co to znamená? Volný sex? Nebo nový druh fridexu?"

„Skoro. Podle univerzálního překladového programu je to dánsky. Znamená to 'osa svobody'."

„Dánsky? V životě jsem neslyšel o teroristech z Dánska! Dánsko je přece mírumilovná civilizovaná země, kde můžeš nechat svou babičku chodit po večerech samotnou po zapadlých čtvrtích a nemusíš

se bát, že jí někdo ublíží.“

„Jasně. Nikdo jí neublíží, ale může uklouznout a zmrznout a pak už to nebude babička, ale rampouch.“

Michaels zavrtěl hlavou a četl dál:

„Neb Vaše Zločiny jsou Průhledné a Nesčíslné, a my zjevíme vaši Zkaženost Všem. Všichni zvědí rozsah vašeho Zla, Zbraně vašich Hříchů se obrátí proti Vám, neb Síla Vědění je Světlem, před nímž se třesou všichni Démoni, a Síla Vědění je teď v rukou Lidu.“

„Bratře,“ řekl Michaels a znovu se podíval na Jaye. „Proč jsi to nehodil na hromadu k dalším magorům, co se tváří, že mají ty úniky informací na svědomí?“

„Čti dál, Sherlocku.“

„Před Světlem Spravedlnosti se není možné Skrýt, před Pomstou Lidu nelze Utéct. Hradby Vás nezachrání, neb všechen Lid vás Nenávidí.“

„To je trochu nepřesná interpretace Machiavelliho,“ řekl Jay.

„Lid proti Vám poštve Vše potřebné k vašemu Zničení. Konec je Blízko. Připravte se na svou Zkázu.“

Podpis *„Frihedsakse“*.

Michaels se znovu podíval na Jaye.

„Obrať list,“ řekl Jay.

Na další straně byl seznam čísel.

„Pokud víme, tohle jsou časy a data všech hlavních úniků, který jsme prozkoumali. Pár nám jich uteklo. Vrátili jsme se k tomu a pomocí programu Super Clay Colander jsme probrali spoustu věcí v tu dobu zveřejněných. Našli jsme zveřejněnej seznam jmen a čísla držitelů karty American Express za minulej měsíc. Dál jsme našli kódy všech počítačem ovládaných semaforů na hlavní železniční trati mezi Washingtonem a Baltimorem. Šikovnej člověk by s tím dokázal naházet na hromadu několik vlaků, než by si někdo vůbec všimnul, co se děje. American Express i železnici jsme upozornili.“

„Ježíši.“

„Je nepravděpodobný, že by někdo tyhle detaily znal, pokud je ovšem sám nezveřejnil, šéfe.“

Michaels se podíval na čísla. Na posledním místě v řadě stálo:

31/12/10-1159.59

„To je dneska? 31. prosince, vteřinu před půlnocí?“

„Ano, šéfe. Pokud to jsou opravdu oni, zveřejní něco těsně před

příchodem nového roku. A dovolím si odhadovat, že nepůjde o recept na svařený víno.“

„Kurva.“

„Já to slyšel, šéfe.“

„Dá se to nějak vystopovat?“

‚Jasně. Už jsme to udělali. Vyvěsili to na veřejný vývěskový službě z telefonního automatu na nádraží v New York City dnes v 15:15. Dopravní špička, navíc silvestr. Nikdo se za tím neskrývá, není tam žádný údaj o totožnosti, na modemu u automatu nejsou žádný zbytky DNA, žádný otisky prstů. Je to řada šesti telefonů vedle kavárny. Telefony stojej ve slepý zóně, nezabírá je žádná kamera. Podle záznamů z nich mezi pátou a půl šestou volalo třicet sedm lidí. Je naprosto nemožný zjistit, kdo to poslal.“

„Radši řekni svý směně, že dneska tu žádnej mejdan nebude.“

„Už se stalo,“ přikývl Jay. „Sledujeme všechny hlavní sítě, spustili jsme všechny naše prostředky, všechno pozorujeme, a informovali jsme všechny velký komerční služby, ať schovávají všechno, co jim dojde mezi 23:55 a 00:05. Tuším, že nám z ty kupy přání k novýmu roku půjdou oči šejdrem, ale jestli se cokoliv objeví na nějaký velký síti nebo uzlu, mělo by se to k nám dostat celkem rychle.“

„Dobrá práce, Jayi,“ řekl Michaels. „Myslím, že budu u sebe v kanceláři.“

„Hezkej novej rok, šéfe.“

„No, to jo.“

ČÁST DRUHÁ

ZJEVENÁ TAJEMSTVÍ

21

SOBOTA, 1. LEDNA, 2011, 00:03
MARIETTA, GEORGIA

Platt seděl v kuchyni v domě, který patřil jeho matce, než zemřela, na stole vedle lednice měl laptop. Znovu se pořádně napil whisky Southern Comfbrt s kolou a ledem a uchichtl se. Srabům z Net Force trvalo čtyři minuty, než objevili, co zveřejnil. Čekal, že to zvládnou rychleji, když věděli, odkud to přijde. Ale co, zase museli zkontrolovat velkou plochu. Ke zprávě připnul bzučák a hodil ji do veřejné debatní síně na síti komerční služby World OnLine, síň nesla název „Texaští gayové".

Sám ji překřtil na *Kastroly a teplouše,* podle jednoho vtipu o Texasu, který mu kdysi vyprávěl jeho děda. Jednou za čas se tam rád podíval a trochu to pročistil. Teplouše vždycky nejdřív nalákal, a pak jim dal co proto. Měl náramný virus, byl to učiněný trójský kůň, který se dal schovat do dopisu. Šlo o hodně krutý program, protože napadal elektronickou poštu, a to se oficiálně nesmí. Teplouši si otevřou dopis, přečtou si pár řádek erotického dopisu a pak *baf!*, virus jim zaneřádí počítač. Pokud nemají nejnovější protivirové programy, sežere jim to za dva dny celý harddisk.

Dobře jim tak. Nemají být teplí.

Znovu se napil whisky s kolou a zasmál se. Vybavil si, jak se malinký Jay Gridley vypotácel z náklaďáku a snažil se zjistit, proč ten řidič zastavil uprostřed dálnice. Když mu to došlo, bylo už pozdě. Cha!

Platt se na síť připojil přes bezdrátový modem, vysílal signál na vysílač a z něj na ukrytý počítač v pronajatém pokoji v San Diegu v Kalifornii. Ten počítač byl nastaven pouze pro přenos dopisů a měl se napojit na WOL, odeslat zprávu a odpojit se přesně ve 23:59:59

východního času. Po zabzučení se signál vrátí na počítač, který ho odeslal. Počítač pak smaže harddisk a paměť RAM, zlikviduje paměť modemu tak, že už to nikdo nedá dohromady, a sám se vypne. Možná za hodinu za dvě vletí do bytu skupina federálů, ale to je v pohodě; aspoň budou mít co dělat. Nález počítače v San Diegu jim ovšem nebude k ničemu. Nedozvědí se z něj nic, co by je zavedlo až k němu, čtyři a půl tisíce kilometrů daleko, rozchechtanému až běda.

Vzal sklenku, zatřásl kostkami ledu a pozvedl ji jako při přípitku. „Tak, Net Force. Šťastnej novej rok, vy kurvy!“

Dopil tmavohnědý šumivý nápoj, postavil sklenku na stůl a vypnul laptop. Informace, kterou zveřejnil, nebyla nijak důležitá, šlo o seznam pacientů léčených ze sexuálně přenosných nemocí, evidovaných za posledního půl roku na síti Centra pro kontrolu nemocnosti v Atlantě. Existoval zákon, podle kterého bylo nutno hlásit určité údaje státům, a některé z nich se objevily v databázi CKN. Na seznamu figurovalo několik zajímavých jmen - politiků, herců a hereček, několika velmi známých pracháčů a dokonce i pár významných hostů, včetně pár princů černých jak bota. Ten seznam neměl žádnou taktickou hodnotu, ale bude setsakramentsky nepříjemný vysvětlovat manželce, jak je možný, že se léčíte z triplu. Hlavně to pořádně zamává s Net Force, budou mít jistotu, že ten manifest, co spíchnul Hughes, není jen tak. Ten seznam je jen něco jako reklamní leták.

Venku se georgijskou nocí stále ozývaly výstřely z pušek a ohňostroj.

„Jo, jo. Sranda musí bejt, že jo, chlapi?“

Hughes seděl v posteli a četl nedávno vydaný životopis Nora Vidkuna Quislinga. Tento voják z povolání, jehož jméno se později stalo synonymem kolaboranta, založil na konci třicátých let dvacátého století národně socialistickou stranu, Nasjonal Samling. Ta strana moc zdatná nebyla, nikdy neměla žádnou faktickou moc, ale nedlouho po jejím vzniku rozpoutali Němci válku a při svém tažení Evropou vpadli i do Norska. Quisling se pokusil sestavit vlastní vládu, Němci ji však poměrně rychle svrhli. Jelikož ale byl představitelem domácího národního socialismu, který se jednou sešel s Hitlerem, nacisté v něm viděli jednoho ze svých. Quisling se stal kolaborantem, jemuž byly připisovány i deportace stovek Židů do táborů smrti a pokus přeměnit

školy a kostely v proněmecké organizace.

Jedna z prvních věcí, které Norové po svém osvobození provedli, bylo obklíčení a zajetí desítek známých kolaborantů. Ty čekal rychlý soud a stejně rychlá poprava.

Quisling figuroval na tomto seznamu hodně vysoko.

Autor životopisu byl přesvědčen, že díky Quislingovým činům prohráli Němci válku. Kdyby se totiž tolik nesnažil celou zemi „znacizovat“, nevzniklo by podle autora tolik odbojových skupin. Norům koluje v žilách vikingská krev a nejsou zbabělí, o čemž svědčí ona slavná příhoda s jejich králem a židovskou hvězdou: když se král dozvěděl, že Židé jsou povinni nosit na veřejnosti Davidovu hvězdu, aby bylo jasné, o koho jde, král Haakon VII. si hvězdu připnul sám a všemu svému lidu přikázal učinit totéž. Může jít sice o legendu, ale pravda by nikdy neměla bránit vzniku krásných příběhů. Norové též jsou dost chytří, aby si spočítali, kudy povane válečný vítr. Kdyby u nich doma nenastaly zlé časy, schovali by se a počkali, až se bouře přežene. Ale Quislingova politika jim hnula žlučí.

Norská hnutí odporu nikdy nepředstavovala víc než trn v patě nacistů, ale dokázala způsobit několik průmyslových sabotáží velkého rozsahu. Mezi těmito útoky vyčnívá útok proti závodu na výrobu těžké vody ve Rjukanu. Autor se domníval, že kdyby se Němcům podařilo experimenty s atomem urychlit, zkonstruovali by pravděpodobně funkční atomovou zbraň dříve než Spojené státy, a taková zbraň by zvrátila vývoj války v jejich prospěch. Kdyby několik takových střel nesených raketami V2 a odpálených z lodí daleko od amerických břehů dopadlo na americká města, nebyl by to nezanedbatelný argument.

Když člověk na tuhle teorii přistoupil, nebyla nereálná. Kilometrový kráter v centru New Yorku nebo Washingtonu by Američanům pořádně zamotal hlavu.

Jenže Němci už neměli čas. Štěpnou zbraň tedy vyvinuli Američané a uzemnili s ní Japonce. K porážce Němců nebyl atom ani třeba.

Hughes měl pocit, že tahle teorie o Quislingově přispění k ukončení války byla trochu přitažená za vlasy, ale autor nicméně připomněl platnou zkušenost ze všech dějinných výbojů: válku lze prohrát kvůli sebenepatrnějšímu detailu! Jeden člověk, který je v pravou chvíli na pravém místě, může změnit chod celého světa. Na

této myšlence byl postaven námět několika sci-fi románů: co by se prý stalo, kdyby se někdo vrátil v čase a zadusil Hitlera, když byl ještě dítě? Nebo kdyby nějaký křesťan osvobodil Krista z kříže? Nebo kdyby nějaký paleontolog náhodně zabil prvního prapředka člověka, z něhož by se pak nemohlo vyvinout lidstvo?

Motýlek, který dnes zamává svými křidélky v Kansasu, způsobí zítřejší tornádo na Floridě. Všechno souvisí se vším, tvrdí teorie.

Hughes se usmál. Ohnul roh stránky a zavřel knihu. Zhasl světlo, uložil se na svůj ortopedický polštář a díval se do tmy.

Quisling si možná neuvědomoval, že pomáhá dějinám. Rozhodně však netoužil po tom, aby si ho budoucnost pamatovala jako kolaboranta. Jenže lidé s nižšími schopnostmi nedokáží kontrolovat své osudy, natož to, co si o nich lidstvo za několik let pomyslí. Dějiny koneckonců píší vítězové.

Dějiny...

Hughesovi se odjakživa líbil příběh francouzského lékaře Josepha-Ignáce Guillotina. Několik let před Revolucí byl zvolen do Národního shromáždění, a jelikož šlo o lékaře a člověka s mírnou povahou, jeho hlavním politickým cílem bylo přání snížit bolest odsouzených při popravách. Zúčastnil se několika nezdařených poprav, kdy se katovi zpotily ruce nebo přišel opilý, a musel pak křičícího odsouzence setnout naněkolikrát. Taková věc byla pro civilizovaný lid Francie zcela nepřijatelná. Skotové, Angličané, *mon Dieu!* i ti odporní Poláci používali při popravách mechanická zařízení, ačkoliv převážně pro popravy šlechticů, kteří měli být ušetřeni nevhodného zacházení nešikovných katů. Takže tento lékař prosadil zákon, aby se popravy vykonávaly strojem, který nemůže minout, a staly se tak vůči odsouzencům humánnějšími, a to vůči všem, chudým i bohatým.

Le Docteur nejspíš nečekal, že si ho všichni zapamatují jako člověka zodpovědného za stínací přístroj zprvu zvaný *La Louisette.* A zcela určitě nechtěl ten vražedný stroj vidět. Na jeho vývoji se nijak nepodílel, ale postupem času se mu přece jen začalo říkat *la guillotine.*

Skvělá vizitka pro příbuzné. Když i pouhé vyslovení jména vyvolává lapání po dechu a nevolnost, musí to být báječné. A je to taková ironie, uvážíme-li šlechetné myšlenky páně doktorovy.

Jenže lidé jako Quisling a Guillotin neviděli do budoucnosti a neměli Hughesovu inteligenci. Za několik dní odletí do Guiney-

Bissau, sejde se s hlavním představitelem této malé země a dojednají spolu smlouvu, již jednou historici označí za nejodvážnější a nejprozíravější plán všech dob. Jestliže dějiny skutečně píší vítězové, pak on si ty své napíše sám. O tom nepochyboval ani chvilku.

SOBOTA, 1. LEDNA, 2011, 7:00
WASHINGTON, D.C.

Toni čekala v kuchyni, až se jí v překapávači dovaří káva a v obou rukou držela *kris.* Bojovníci *silatu* by podle tradice neměli přijmout použitý *kris.* Když člověk nevěděl, komu dříve patřil a k čemu byl použit, mohl se sám spojit s lidmi zemřelými z nenávisti, zbraň mohla být nasáklá krví a karmou. Ale jelikož šlo o dýku rodiny její guru, nebylo o její minulosti pochyb.

Možná má tolik kouzelné síly, aby jí pomohla s Alexem. Když Toni spala, nechávala *kris* na nočním stolku, s čepelí pro jistotu namířenou od hlavy. Byla rozhodnuta využít jakoukoliv pomoc...

Teď však měla na Alexe zlost. Ten příběh o jeho dobrodružství v poušti při útoku na teroristy se k ní postupem času dostal. On jí to samozřejmě neřekl, ale i jemu brzy došlo, že Toni o tom ví. Má pracovat jako velitel Net Force, ne jako pěšák! Jak si mohl dovolit vystavit se takovému nebezpečí?

Toni se usmála, protože z překapávače se ozval chraplavý zvuk, jako by se přístroj jejím myšlenkám posmíval.

Položila *kris* na čistou utěrku na stole a vzala si z příborníku šálek. Jo jo. Život není nikdy nuda.

SOBOTA, 1. LEDNA, 2011, 7:00
ORO, KALIFORNIE

Joanna Winthropová stála v teplém jarním slunci a čekala na vlak. Na sobě měla dlouhé šaty se žlutým vzorem, na hlavě čepec a v ruce válcovité cestovní zavazadlo z hnědé kůže. Psal se rok 1916. Byla na nádraží Oro v severní Kalifornii, na větvičkách stromů kolem vyrašily zelené lístečky, aby přivítaly návrat Persefone z podsvětí.

Joannu v dětství fascinovala legenda o tom, jak krásnou Persefone unesl pán podsvětí a jak její matka, Demeter, bohyně úrody, byla tak

zachvácena zlobou, že se otočila k lidstvu zády, načež nastala velmi krutá zima, během níž nic nerostlo.

Joanna vždy cítila určité spojenectví se ženami, které se dostaly do úzkých kvůli své kráse.

Když prý mrazy trvaly asi rok, Zeus konečně zakročil a poslal Herma požádat pána podsvětí, aby vrátil Persefone její svobodu. Pán podsvětí nad tímto požadavkem nejásal, neboť ženu, kterou unesl, aby se stala jeho ženou, svým způsobem miloval. Ale Diovu zášť člověk riskoval velmi nerad, pokud se ji vůbec odvážil riskovat, takže Persefone byla na Diovu žádost propuštěna. Demeter se radovala tak, že rozkvetly květy, vyrašila tráva a nastalo jaro. Ale ouha! Její dcera během pobytu v podsvětí pojedla semínek z granátového jablka - z nich člověku vždycky zůstane něco v zubech - takže se každý rok musela do podsvětí vracet. A Demeter to pokaždé zarmoutilo natolik, že na Zemi zavládla každý rok zima...

Byl to nádherný a fantastický příběh vysvětlující roční období. Člověk si sice říkal, že po pár tisících let už musel vztek Demeter trochu ochladnout. Ale bohové nejspíš vnímají čas jinak.

Škoda že nemá Dia, který by jí pomohl najít toho podvodníka, který zneužil její počítač. Taková pomoc by se jí hodila. Ten člověk za sebou sice zanechal stopu, ale jen nevýraznou a hustě podminovanou. Začínala mít opravdový vztek. Až ho dostane a předá federálům, doufala, že jí dovolí nakopnout ho s rozběhem mezi nohy. Když někdo zneužije váš zdánlivě bezpečný počítač k sabotáži, je to přinejmenším nepříjemné.

Jedna věc je, když vám začne vadit, že si o vás lidé myslí, že jste pohledná. Něco jiného ale je, když si lidé začnou myslet, že nezvládáte svou práci.

Ozvalo se dvojí zapískání blížící se lokomotivy, které se rozléhalo celým nádražím. Na vlak tu čekalo jen pár lidí, nikdo z nich si jí přílišně nevšímal. Měla tuhle dobu ráda. Umožňovala jí nosit oblečení, jež zcela skryje její postavu a velkou část jejího obličeje. V roce 1916, nedlouho před vstupem Spojených států do první světové války, se k sobě lidi chovali slušně a žilo se poklidnějším tempem.

Přijela lokomotiva, táhla osobní vlak se šestnácti vagóny, chrlila mračna páry, velká kola se skřípěním a pištěním brzdila u nástupiště.

Nezáleží na tom, kolik pastí za sebou ten pitomeček nechal, dostane ho buď jak buď...

22

PONDĚLÍ, 3. LEDNA, 8:02
QUANTICO, VIRGINIA

Alex Michaels se napřímil v židli a litoval, že nemůže být někde jinde. Ani by nezáleželo na tom kde, ale rozhodně ho nebavilo sedět a poslouchat monotónní promluvu jednoho Whiteova asistenta.

„Rozumíte našemu problému, že, veliteli?“

Jo, samozřejmě že rozumí. Přemohl se a dostal ze sebe co nejvstřícnější zvuk: „Hra.“

Kongres měl stále volno, ale lidé ze štábů mohli udělat hodně práce, když byli jejich šéfové pryč. Možná víc, než když tu šéfové byli a do všeho se pletli. Washington ve skutečností řídí asistenti. Bez nich by spousta senátorů a kongresmenů vůbec netušila, co se kolem nich děje. Michaels se nepřestával divit, jak mohli být někteří lidé vůbec zvoleni. Vždyť některé z nich nejspíš museli vodit i na záchod a ukazovat jim, jak funguje zip.

„Takže vás můžu napsat na schůzi výboru?“

Michaels se nad tím na chvíli zamyslel. Co kdyby řekl ne? To by byla legrace. Museli by ho předvolat. A zabránila by ostraha Net Force ve vstupu do budovy federálnímu šerifovi, kdyby jí to nařídil? Asi ano, ale dříve nebo později by Michaels stejně z budovy vyšel. A ten skvělý senátor by z Michaelsova odmítnutí dobrovolně usednout na žhavé křeslo vytřískal politický majlant. Má snad velitel Net Force co skrývat? Člověk s čistým svědomím se přece nebojí odpovědět na pár dotazů, ne?

„Bude mi potěšením promluvit na senátorově schůzi.“

„Děkuji, pane. V osm hodin ráno, pondělí desátého. Ještě vám to potvrdím elektronickou poštou.“

„Nebude to ale další z těch nekonečných jednání, viďte, Rone?“

„Ne, pane. Senátor odlétá dvanáctého na výlet - vlastně *pracovní návštěvu* - do Etiopie, takže do úterka musí být hotovo.“

Takže v horkém křesle bude sedět maximálně den dva, pokud ovšem nemají zálusk ještě na někoho jiného. Nebylo moc pravděpodobné, že by byl Michaels jediným obětním beránkem. Whiteův výbor si vždycky našel kvanta obětí, které pak drtil. Blbci jedni.

Když zavěsil, naklonil se unaveně dopředu. Nic by mu neudělalo větší radost než den volna, jel by se v tom mrazivém vzduchu projet na kole, trochu by se zpotil. Když už je v tom, co takhle týden na Tahiti? Lehnout si na pláž, nachytat paprsky, které proniknou skrz ochranný faktor, popíjet kokosové mléko, rum a pojídat tropické ovoce. Poslouchat příboj. Páni, to je představa.

Usmál se sám sobě. Na stole měl takovou hromadu věcí, kterou by nevyřídil, ani kdyby celý měsíc pracoval čtyřiadvacet hodin denně. Čím byla hromada vyšší, tím unaveněji se cítil. Jsou na tom všichni stejně? Nebo je to jen protichůdný rys lidské povahy, která člověka nutí nejvíc utrácet v okamžiku, kdy nemá ani vindru?

Ale že je to nebezpečná práce, jsi věděl, už když jsi to místo bral, ne?

No jo.

PONDĚLÍ, 3. LEDNA, 11:15
QUANTICO, VIRGINIA

John Howard seděl na vyšetřovacím lehátku u doktora Kylea na klinice na základně a díval se, jak starší muž listuje kopiemi zprávy.

Kyle zavrtěl hlavou. „Nevím, co ti mám říct, Johne. Rentgen, EEG, EKG, ultrazvuk a vůbec všechna vyšetření jsou v normě. Krevní tlak máš jako muži o polovinu mladší, reflexy máš dokonalý, nikde ti nebují nic, co by nemělo. Nemáš AIDS, žloutenku, rakovinu prostaty ani pásový opar. Hladina cholesterolu nízká, jaterní testy dobrý, hormony v normě - krevní oběh jako celek je naprosto v pořádku, jen máš možná větší pohyb bílých krvinek doleva, to může být známka nějaký virózy. Ale stejně tak se mohli splíst v laboratoři, je to tak nepatrný. Někoho takhle zdravýho jsem tady neviděl celý měsíce.“

„Proč jsem teda pořád tak unavenej?“

Kyle byl šedesátiletý plukovník s plnovousem, voják z povolání. Howard k němu chodil už léta. Kyle se usmál. „No, víš, nikdo z nás nemládne. Muž v tvým věku si musí uvědomit, že nebude pořád stačit mladým rekrutům.“

„Muž v mým věku? Ježíši, v jakým věku?“

Kyle se zasmál. „Ale no tak, jakmile je ti přes čtyřicet, musíš holt trochu zvolnit. Jasně, můžeš si kondici vylepšit stravou a cvičením, tak věku hodně utečeš, ale doby, kdys mohl až do rána pít, svádět ženy a zpívat, ráno vzít na záda plnou polní a celej den pochodovat, jsou už za tebou. To, co je pro mladý vojáky jenom rozcvičkou, je pro plukovníka, který by mohl dělat těm klukům tátu, náročný trénink.“

„Takže říkáš, že bych měl zpomalit.“

„Ne, měl. Ty zpomalíš a hotovo, jinak to nepůjde. Buď si jistý, že jsi v lepší formě než většina dvacetiletých, který mi sem přijdou. Ale je fakt, že komu je dvacet, ten bude mít nejspíš lepší nohy, rychleji se zotaví a vydrží víc než čtyřicátník ve vrcholný kondici. Netvrdím, že bys měl natrvalo usednout do houpacího křesla, olizovat si dásně a čekat na senilitu, ale musíš se s tou skutečností smířit. Jestli chodíš do tělocvičny čtyřikrát týdně, choď tam dvakrát. Jestli denně běháš šestnáct kilometrů, běhej jenom osm. Víc se rozcvičuj, protahuj se před a po každým náročným výkonu, dopřej si víc času na odpočinek. Nemáš už takovou kapacitu jako dřív, nic jinýho v tom není. I špičkový letadlo můžeš udržovat, jak chceš, ale jednoho dne se prostě kov opotřebuje a je fuk, kolikrát jsi předtím opravoval motor a hydrauliku.“

Howard se na něj díval. Přece mu doktor nečte rozsudek smrti...

Ale ano, bylo to tak. Přesně to dělá. Připomíná mu, že smrti nikdo neunikne a že je blíž, než bývala.

To jsem přesné potřeboval slyšet. Howard vydechl. „Tak jo. Díky, doktore.“

„Neber si to tak, hochu. Máš před sebou možná ještě několik dobrých let. Mám ti napsat předpis na nějaký vitamíny?“

Lednové nebe za okny bylo jasné a chladné. Howard šel do své kanceláře a přemýšlel o Kyleových slovech. No dobře, ubere trochu, uvidí, jestli to zabere. Jestli má doktor pravdu, bude mu pak lip.

Zároveň mu ale bude i hůř, protože mu bude jasné, že to není nic jednoduchého, co se dá vyléčit. Lék proti stáří ještě nikdo nevynalezl.

A Howard si dnes poprvé uvědomil, že se tomu nevyhne ani on. Z nějakého zvláštního důvodu se vždycky domníval, že jestli se dožije devadesáti let, bude až na pár vrásek vypadat a cítit se stejně jako ve dvaceti nebo třiceti.

Možná není úplně od věci, když člověk umře v boji, dokud je jeho mozek ještě bystrý a oči nejsou zastřené časem. Aspoň je to rychlé. Třeba je lepší rychle vzplát než zdlouhavě dít a rozpadat se.

PONDĚLÍ, 3. LEDNA, 11:15
WASHINGTON, D.C.

Tyrone dal životu sbohem.

Stál v obchodě CardioSports vedle měřičů krevního tlaku a regálu se stopkami a skrz sklo výlohy vyhlížel na chodbu obchodního centra. Ze svého místa před stojanem s lyžařskými bundami by ho bylo od stolů v kavárně jen těžko vidět, ačkoliv to bylo jen přes chodbu. On však dobře viděl Bellu, jak sedí u jednoho stolku.

A ne sama.

Belladonna Wrightová tam seděla s Jeffersonem Bensonem, dívala se na něj přes stolek, držela ho za ruce a usmívala se na něj.

Usmívala se na něj.

Kristeježíši!

Bylo mu zle, jako by měl zvracet, jako by mu někdo ranou do břicha vyrazil dech. Bylo mu horko, chladno a smutno, cloumal s ním vztek a mísil se s bolestným pocitem bezmocnosti. Chtělo se mu zařvat, doběhnout k Belle, rozmlátit Jeffersonu Bensonovi obličej pěstmi a kopat do něj tak dlouho, až by mu nezůstala jediná kost v těle celá. To by udělal, a pak by na něj plivl.

Ale Tyrone nechtěl pohlédnout Belladonně Wrightové do jejích prolhaných očí. Teď tedy ne.

Školu měl stejně jako ona jen odpoledne, a tak jí řekl, jestli by s ním nešla do obchoďáku. Mohli by se sejít, něco sníst a pak jít do školy.

Ne, řekla. *Dneska ne.* Prý si musí něco zařídit, takže se do obchoďáku nedostane. Uvidí se až ve škole.

Fajn. To je bezpro.

A přesto tady sedí. Sedí tu s Bensonem, drží ty jeho tlapy a směje

se na něj.

Tyrone tam stál, předstíral zájem o měřiče tepu a nemohl z té dvojice spustit oči. Bylo to, jako když vidíte v televizi, že někdo dělá nějakou hloupost, takovou hloupost, až vám je z toho nanic, chcete se dívat jinam, ale nemůžete se od toho odtrhnout, a díváte se dál.

Tyrone nechtěl vědet, že mu Bella lhala. Nechtěl ji vidět, jak se drží s Bensonem za ruce. Ale nedokázal se pohnout, nemohl otočit hlavu. Musel je sledovat. Zároveň měl pocit, že mu žaludkem běhá nějaké zvíře, má zuby a drápy a chce se z něj libovolným směrem dostat.

Nikdy by na ně nenarazil, kdyby nepřišel do obchodu se sportovními potřebami podívat se po dárku pro otce k narozeninám. Nikdy by ho ani nenapadlo, že tady Bella bude. Řekla mu, že sem nejde, a on neměl důvod myslet si opak. Opravdu ho to ani nenapadlo.

Ona mu *lhala.*

Pozoroval je, zatímco Bella vstala a Benson taky. Obešli stolek a přiblížili se k sobě. Benson se trochu sehnul.

Tyrone měl chuť řvát, bušit se pěstmi do spánků.

Došlo k tomu nejhoršímu, co si vůbec uměl představit. Benson ji políbil.

Ne, nakonec se stalo ještě něco mnohem horšího - ona jeho polibek opětovala. Tyrone uviděl, že pohybují rty, a pochopil, že jde o francouzský polibek. Benson ji pohladil na zádech a pak svou dlaní sjel na její zadek. Přitáhl ji k sobě.

Bella proti jeho ruce nijak neprotestovala.

Trvalo to snad věčně. Milion let.

Konečné toho nechali. Benson se otočil a šel jedním směrem, Bella opačným. Tyrone stál jak opařený, připadal si jako velmi stará a zašlá bronzová socha, neměl ani sílu mrknout. Bylo to jako tenkrát při seskoku padákem na Floridě, jako při letu volným pádem. Sevřel se mu žaludek a cítil ho až v krku. Navenek byl jako ochromený, ale vnitřnosti se mu vrtěly a svíjely jako klubko rozzuřených zmijí.

Co má dělat teď? Vyjít ven a zastavit ji? Říct jí, že jde náhodou kolem? A čekat, co ona odpoví? Dokázala by mu znovu zalhat?

A chtěl to vůbec zažít?

Páni, páni. Chtělo se mu umřít. Hned tady a teď. Prostě vzplanout ohněm, umřít a nemít o tomhle ani tušení, nemuset na to myslet, nemuset se s tím vyrovnávat.

Bella ho zradila. Tak to je, tak to prostě je, nedá se s tím nic dělat. Mohla by nějak omluvit, že sem zašla, možná i to, že náhodou potkala Bensona a stavila se s ním na jídlo, ale tu poslední část rozhodně nijak neomluví. Ten polibek. Tu ruku na svém zadku.

Právě v tuhle chvíli nenáviděl Jeffersona Bensona tak, že by ho zabil, jen přijít na to, jak to udělat, a pak se z toho vykroutit. A to by možná ani nebylo nutné. Jenže v Bensonovi hlavní problém nebyl. To si Tyrone uvědomoval. Hlavní problém byl v Belle. Nejvíc ho totiž bolela skutečnost, že ho Bella nechala, aby ji líbal. Že Bella chtěla, aby ji líbal. Že se jí to líbilo.

Chce někoho jiného. Tyrona ne.

A z téhle skutečnosti bylo Tyronovi nejvíc nevolno.

Co bude dělat?

Jak s tím může žít?

V tuhle chvíli neměl sebemenší tušení. Ani náhodou.

23

PONDĚLÍ, 3. LEDNA, 12:10
QUANTICO, VIRGINIA

Julio Fernandez stál v chladu na startu překážkového běhu, vedle hrazd na shyby. Ranní skupina přišla a zase odešla a odpolední přijde až po obědě. Čas od času si přišlo trať proběhnout několik civilních zaměstnanců FBI a vyšších úředníků, kteří se chtěli udržet ve formě, ale u shybů byl teď sám.

Pět minut se rozcvičoval, rozhýbával ramena a protahoval krk. Kdyby to neudělal, nejspíš by si namohl trapézové svaly, a chodit příští týden celý ztuhlý se mu moc nezamlouvalo, vzhledem k tomu, že už takhle si připadal jako mrzák.

Byly tu čtyři sady po třech tyčích, byly dřevěné, tři čtvrtě metru dlouhé, čtyři centimetry silné a zapuštěné do sloupků z lisovaného dřeva. Každá tyč byla v jiné výšce. Nejnižší asi metr devadesát nad zemí, prostřední o třicet centimetrů nad ní a nejvyšší ještě o dalších třicet centimetrů výš. Obyčejně byl schopen vyskočit a chytit se nejvyšší tyče, ale noha ho trápila víc, než dával najevo. Dokud ten sval nepřestane bolet aspoň trošku, do basketu se určitě pouštět nebude. A skákat na nejvyšší tyč taky ne. Na prostřední ale dosáhl poměrně snadno. Chytil se jí dlaněmi napřed a ruce měl od sebe asi o patnáct centimetrů víc, než je šířka ramen. V podstatě nezáleželo na tom, jak je tyč vysoko, protože když dělal shyby, vždycky přednožil, aby procvičil i břišní svaly. Byl jako gymnasté, ačkoliv by za to moc bodů nedostal. Nepropínal dost prsty na nohou.

Vysoukal se nahoru, přednožil - i to v té zraněné noze cítil - pak se přitáhl a stejně rychle se spustil až do plného visu. Jinak to nemělo smysl.

Jedna.

Pohyb opakoval, pak znovu a dostal se do tempa.

Dva... tři... čtyři...

Dělat shyby s přednoženýma nohama je náročnější, a o to mu šlo. Nesnažil se zjistit, kolikrát se přitáhne, nechtěl podvádět, spustit se jen napůl a znovu se přitáhnout. Chtěl si protáhnout svaly.

Pět... šest... sedm... osm...

Někteří lidé nedělají shyby s palcem zaháknutým pod tyčí, ale nad ní, prý aby měli větší sílu. Další zase používají pásky na zápěstí, protože si myslí, že se jim zápěstní svaly a prsty unaví dříve než svaly nad loktem, o které jde při shybech především.

Devět... deset... jedenáct...

Fernandez měl pocit, že je poměrně zbytečné mít silné bicepsy a slabá zápěstí. Paže jako superman by mu byly k ničemu, kdyby neměl silný stisk, aby je mohl využít.

Dvanáct...

Spustil se do visu, sklopil nohy a postavil se na zem. Dost dobře se zahřál. Protřepal ruce, stiskl a roztáhl prsty, několikrát zakroutil rameny, pak obrátil dlaně k sobě a chytil se tyče opačně, tentokrát přibližně na šířku ramen.

Jedna... dva... tři... čtyři...

Nejdříve pocítil horko v bicepsech, ale předloktí na sebe nenechala dlouho čekat.

Pět... šest... sedm... osm...

Začínalo to jít ztuha. Ztěžka vydechl, zhluboka se nadechl a vydechl.

Devět...

No tak, Julio, to zvládneš!

Deset...

Spustil se dolů, asi vteřinu se ještě držel tyče a až pak se pustil.

„Myslela jsem si, že ten poslední už nezvládneš," ozval se za ním ženský hlas.

Otočil se. Joanna Winthropová.

Usmál se. „Taky jsem nedoufal. Kdybych ale věděl, že se díváš, ještě jsem jich pár přidal. Nechtěl bych, aby sis myslela, že jsem slaboch."

Měla na sobě tenisky, tmavé tepláky a mikinu s kapuci a znakem Net Force na hrudi. „To by mě ani nenapadlo. Dvanáct a deset shybů?

Mít hodně dobrej den, víc jak dvanáct dohromady bych neudělala.“

„No, nechci tě znervóznit, takže shyby na jedný ruce radši vynechám.“

Usmála se. „Děkuju ti. To mi pomůže.“

„Co tě sem vlastně přivádí?“

„Moc práce v kanceláři. Čas od času musím vypadnout a pročistit si hlavu.“

„Rozumím.“

„Co noha?“

„Chceš siláckou odpověď? Nebo pravdu?“

„Obě, prosím.“

„No, ta silácká zní: 'Už je to dobrý. Taková malinká kulka přece nemůže opravdovýho mužskýho zastavit. Když jsem si tuhle oblíkal ponožky, škrábnul jsem se víc. Zrovna se chystám na překážkovou dráhu. Pak asi ještě párkrát oběhnu areál a půjdu si někam zahrát ragby.'“

„Aha. A co pravda?“

„Bolí to jak čert, a kdybych se pokusil proběhnout trať, asi bych se dostal nejdál k první překážce, klel bych jako dlaždič, pak bych se svalil a sníjel bolestí.“

Znovu se zasmála. Líbilo se mu to. Vždycky se přitom uvolnila, z obličeje jí zmizela napjatost, díky níž vypadala možná až příliš chladně a nepřístupně.

„Když ale něco takovýho přiznáš, Julio,“ řekla, „zkazíš pověst všem silákům.“

„Taky spoléhám na tvou diskrétnost,“ řekl s co nejvážnějším výrazem. „Kdyby se to dozvěděli, okamžitě bych byl označen za sraba a za víření bubnů by mě vyobcovali ze Společnosti mužných mužů.“

„Budu jako hrob.“

Oba se na sebe usmáli. „Tak co, jdeš na trať?“

„Chtěla jsem.“

„Nevadí, když tu zůstanu a podívám se?“

„Snad to přežiju.“

Začala si protahovat nohy a Julio se opřel o sloupky u shybů. A díval se na ni.

PONDĚLÍ, 3. LEDNA, 12:15
QUANTICO, VIRGINIA

Alex měl trochu zpoždění. Toni už byla oblečená a rozcvičená, zkoušela postoje *sempok* a *depok,* klesla do sedu a vzápětí se vymrštila do stoje, když Alex teprve dorazil.

„Promiň," volal cestou do šaten. „Zdržel mě telefon."

„To nevadí."

Za minutku se vrátil, na sobě měl černé tričko, černé bavlněné tepláky a bílou čelenku. Na nohou zápasnické boty, protože na žíněnku se nesmělo v botách, které zanechávají jakékoliv stopy.

Uklonili se navzájem a Toni mu řekla, ať začne cvikem *djuru.* Znal jen první z řady, ale bylo zcela jasné, že trénuje i mimo hodiny. Ještě tak jeden dva měsíce a začne s druhým *djuru.* To je rychlost. Toni trvalo čtyři měsíce, než jí guru dovolila postoupit k *djuru* číslo dvě.

Po patnácti minutách ho zastavila. Docela se zpotil, tričko měl vlhké a čelenku mokrou. Odešla ke své bundě, kterou měla složenou u zdi, a vytáhla zpod ní *kris* v pochvě.

Vrátila se k Alexovi a dýku mu ukázala. „Podívej se."

Zvedl obočí. „To je z Indonésie?"

„Ano. Jmenuje se to *kris.* Dala mi ho moje guru, když jsem byla doma na Vánoce. Patřil jejímu pradědečkovi. Jejich rodina k němu přišla před více než dvěma sty lety." Podala mu dýku.

Vytáhl ji ze dřevěné pochvy a prohlížel si čepel. „Páni. Jak se jim daří ta barva a struktura?"

„Ten tvar se jmenuje *dapor.* Tohle je *kris luk,* vzor s vlnitou čepelí. Vlnek je vždycky lichý počet. Existují i rovné typy. Čepel je vyrobena svářením a kováním různých druhů železa nebo oceli, ze kterých se pak vyrobí jeden kus. Vybrousí se, čepel se ztmaví a její struktura vynikne díky citrónové nebo pomerančové šťávě a arsenu. Vzor na povrchu se jmenuje *pamor.* Tomu, jaký má čepel *pamor* a *dapor,* se přikládá obrovský význam, stejně tak tomu, kdo a jak ho vyrobil."

„Ostraha nic neříkala, když jsi s tím šla dovnitř?"

„Řekla jsem jim, že je to těžítko. Zkus ostří."

„Není moc ostrý," řekl, když ho zkusil palcem.

„To proto, že je to především vrhací zbraň. Na domácí hádky se *kris* nepoužívá, jenom proti nepříteli nebo divokému zvířeti. Je to hlavně ceremoniální zbraň, ale v rukou toho, kdo ví, co dělá, může samozřejmě i zabít. Dlouhou dobu to byla tradiční popravčí zbraň.“

Potěžkal ji. „To je věc. Má to velkou cenu?“

„V penězích asi několik set dolarů. Ale skutečná hodnota je uvnitř zbraně samotné. *Křis* je podle mnoha Indonésanů malým chrámem. Jeho výrobcům se říká *Empu*, a podle toho, jak se *kris* vyrobí, se s ohledem na přání klienta do kování přimíchá i trocha kouzel. Spousta tradičních *krísů* má přinášet štěstí ve válce, v lásce nebo v obchodě.“

„A tenhle?“

Pokrčila rameny. ‚Ještě nevím. Kouzla se mění s každým novým držitelem.“ *Štěstí v lásce,* doufala v duchu.

„Nezapíchneš mě tím, viď?“

Usmála se. „Abych proti sobě poštvala ostrahu? Ne. Nejdřív začneme dřevěnýma. Ale chtěla jsem ti to ukázat.“

Zasunul dýku zpět do pochvy a vrátil ji Toni. „Děkuju.“

Vzala od něj *kris*, vrátila se k bundě a znovu ho schovala.

Když se vrátila k Alexovi, řekla: „No, teď si procvičíme několik způsobů použití *djuru.* Zkus mě udeřit. Sem.“ Dotkla se špičky nosu.

Vykročil a vyslal k jejímu nosu slabý úder. Toni ji snadno oběma rukama zablokovala. „To není úder! Podívej se na mou levou ruku, která pravou podpírá. Není to o moc pomalejší, a pamatuj si, že tahle ruka,“ zvedla pravou pěst, „nikdy nevyráží do boje bez téhle.“ Levou dlaň si položila na pravé předloktí. „Je to stejný jako *djuru.*“

„Můžu se na něco zeptat?“

„Jasně.“

„Proč?“

„Protože *sílat* funguje na základě struktury, a ne jenom síly. Musíš mít pod kontrolou základnu, úhel a páku, ale zároveň musíš znát tu správnou techniku, jak je použít. Podívej, ty jsi větší a silnější než já, a když udeříš hodně silně, nemusela bych včas zareagovat, kdybych se spolehla jenom na svaly. Ale když si takhle vypomůžu při bloku a mám zpevněný boky, jsem vůči tobě ve výhodě. Nezapomeň, že tenhle styl se zrodil s předpokladem, že když ho budeš potřebovat, tvůj protivník bude větší, silnější, rychlejší, zřejmě ozbrojený a nemusí být sám. Můžou být čtyři i pět. Taky můžou mít stejný zkušenosti jako ty. Třeba se ti povede přeprat člověka stejně velkýho

nebo menšího, než jsi ty, ale tři nebo čtyři, kteří jsou větší a silnější, nepřemůžeš.“

„Nebo když jsou rychlejší;“ dodal suše. „Nebo mají větší zkušenosti.“

Zasmála se. „Přesně tak. Ale rychlost a síla a dokonce zkušenosti nejsou tak důležitý jako načasování. Zeptej se mě, co je nejdůležitější věc na komedii.“

„Cože?“

„No dělej, zeptej se.“

„Dobře, co je nejdůležitější věc na...“

„Načasování!“ přerušila ho.

Usmál se. „Rozumím.“

„Neboj, dostaneš se do toho. Jde jen o cvik. Tak znovu. Dej mi ránu.“

Nakročil a znovu vymrštil pravou ruku, tentokrát důrazněji, a pomohl si levou.

Zablokovala jeho útok a ukázala mu svou obranu. „Dobře,“ řekla. Ještě jednou.“

Šlo to dobře. Ten *kris* možná opravdu nosí štěstí v lásce. To by byla krása.

24

ÚTERÝ, 11. LEDNA, 9:50
BOMBAJ, INDIE

Jay Gridley vešel do malé trafiky a rozezněly se zvonky zavěšené na pružině nade dveřmi. Když se za ním dveře zavíraly, zvonky zazvonily znovu. Tento kuřácký obchod nebyl daleko od sídla vlády, na jedné z rušných uliček směrem k Back Bay. Byl konec devadesátých let devatenáctého století, stále šlo o britskou kolonii, Bombaj byla samozřejmě indická, ale nad městem a vlastně nad celou zemí vlála anglická vlajka.

Vládla tu Brittania.

V obchodě byla tma a ve vzduchu se vznášel modrý kouř. I muž za pultem byl snědý, Ind, na sobě měl bílou košili a letní oblek, nehybný vzduch byl prosycen vůní jeho míchaného lulkového tabáku. Potáhl ze své mohutné vyřezávané dýmky a k již tak hustému mračnu přidal další obláček dýmu.

Na pultě vedle velké sklenice s lacinými doutníky ležel měsíc starý výtisk *London Times*, malá krabička sirek a kovový tácek s cedrovými vonnými tyčinkami.

Jay měl na sobě bílý lněný oblek a klobouk. Kývl na muže. „Máte i jiný noviny?“ mávl rukou na Timesy.

„Ano, pane, vzadu za humidorem,“ řekl muž angličtinou Inda, který se ji učil až v dospělosti. Při mluvení mu z úst unikal kouř.

Jay si upravil klobouk a odešel k policím nalevo od pultu, vedle skleněných dvířek vedoucích do místnosti se stálou vlhkostí, v níž se uchovávaly kvalitní tabáky a doutníky.

Podíval se na noviny. *The Strand*, *New York Times* a něco z Hong kongu v čínštině. To nehledal - aha, tady to je. *The Delhi Ledger*, malá

publikace vydávaná v angličtině zejména pro Brity, jimž se moc stýská po králi a po domově. Nebo po královně a po domově? Jistě, teď určitě vládne Viktorie, je přece viktoriánská doba. Uznal, že by měl více ovládat anglickou historii.

Listoval laciným výtiskem, a když přejížděl palcem po stránkách, rozmazával inkoust. Aspoň tenhle detail se mu povedl.

Tady je ten odkaz, jenž potřeboval ověřit. V článku se psalo o Dánech, kteří přijeli na návštěvu do Indie, ale mezi vším cestopisným žvaněním četl jméno, po němž šel: *Frihedsakse.*

Kdysi by Jaye překvapilo, že na indické informační síti našel zprávu o Dánsku, ale teď už nikoliv. Taková informace je jako prach, vznáší se ve větru a dopadá na místa, kde byste ji vůbec nečekali. Logickým začátkem pátrání po dánských teroristech by bylo Dánsko, nebo aspoň Skandinávie, a Jay se samozřejmě porozhlédl i v těchto státech, ale na nic nenarazil. Takže se začal rozhlížet i jinde, a až teď poprvé něco objevil. Čas běžel - už celý týden nenašli nic nového - a třebaže se zatím nic nedělo, nebylo nikde psáno, že to tak i zůstane.

Vzal si noviny k pultu, zaplatil a vyšel do indického odpoledne. Bylo zataženo. Co je vůbec za roční období? Období dešťů? Už asi stárne. Bývaly doby, kdy by mu takovýhle detail nemohl vůbec uniknout, i kdyby sestavoval scénář narychlo. No jo. Časy se mění. A ačkoliv člověk stále musel dbát na svůj image, splnit úkol bylo přece jen důležitější.

ÚTERÝ, 11. LEDNA, 10:15
BLACKTOWN, NOVÝ JIŽNÍ WALES, AUSTRÁLIE

Jay se převlékl z tropického oděvu do loveckého khaki oblečení, šortek a košile s krátkým rukávem, pevných vysokých bot a australského klobouku. Jeho další zastávkou byla malá knihovna v Blacktownu severozápadně od Sydney. Léto bylo v plném proudu, slunce pálilo a knihovna nebyla klimatizovaná, ačkoliv Jay pro tento scénář zvolil jako dobu současnost.

Ale nebyl to špatný přesun, zabral mu jen několik minut práce.

„Budete si přát, pane?“ zeptala se ho knihovnice. Jay australský přízvuk miloval. Naprogramoval ho pro všechny vedlejší postavy ve svých scénářích.

„Ano, madam. Hledám tenhle časopis.“ Položil před ženu na pult papírek. Nasadila si brýle a jméno si přečetla.

„Dobře. Je mezi časopisy, projdete vedle desek, doleva a asi v polovině.“

„Děkuju, madam.“

„Vy jste Američan, že?“

„Ano.“

„Ráda jsem vás poznala.“

Jay se usmál, cvrnkl se do klobouku a zamířil k časopisům. Takovýhle postup sice trval ve VR déle, ale když se nemohl pobavit, tak proč by se vůbec obtěžoval?

ÚTERÝ, 11. LEDNA, 10:30
RANGÚN, BARMA

Jay nalezl zmínku o *Frihedsakse* na síti velké dopravní společnosti. Nebylo toho moc, jen nepotvrzené zprávy o potopení tankeru s ropou. No co. Velké laviny občas vznikají z malých sněhových kuliček. Informaci si nahrál a pokračoval dál.

ÚTERÝ, 11. LEDNA, 10:40
JOHANNESBURG, JIŽNÍ AFRIKA

Na policejní stanici v Boksburgu byl prohledáván muž zadržený v souvislostí s krádeží vozu. V jeho peněžence se nenašlo nic kromě navštívenky, na jejímž rubu bylo napsáno *Frihedsakse* a vedle číslo společnosti zajišťující připojení na internet. Ta už svou činnost asi ukončila, ale to nevadilo. Nebylo složité zjistit, jestli vůbec někdy existovala.

Na kartě bylo razítko s datem přijetí do centrální kartotéky v Johannesburgu. Letmým pohledem na datum Jay zjistil, že navštívenka je v kartotéce už pět měsíců.

Jay si vizitku vzal. Usmál se. Ti teroristi nemají ponětí, s kým si zahrávají. Je to Jay Gridley, muž, který dopadl šíleného ruského programátora. Ti ubožáci nemají sebemenší naději.

ÚTERÝ, 11. LEDEN, 10:50
KÓBE, JAPONSKO

V Kóbe se někdo vloupal do farmy s hovězím dobytkem a odcizil zde mimo jiné bednu piva, které mělo být podáno dobytku. Vyšetřující policisté neměli žádnou stopu, kromě jediné: na zdi vedle zbylých deseti beden bylo klínovým písmem napsáno slovo *Frihedsakse.*

Jay si to poznamenal.

Tak to chodí, drobek tady, ještě menší drobeček tamhle. Taková je občas mravenčí práce s počítači. Postupuje to pomalu, ale velmi jistě. Když se provede pořádně, dá se narazit na věci tak malé, že samy o sobě neznamenají vůbec nic, ale když se poskládají, lze něco objevit. Jay svolává své ovečky. Až jich bude dost, postaví je do řady. A až bude mít seřazeno dostatečné množství oveček, najde odpovědi na některé otázky. A pak?

No, pak to teprve bude zábava. Kamarádi od fridexu, těšte se...

ÚTERÝ, 11. LEDNA, 11:15
MIAMI BEACH, FLORIDA

Platt se procházel po jedné z turisty zaplněných ulic nedaleko kanálu a užíval si teplot nad třicet stupňů. Lidé kolem něho byli oblečeni do všech barev duhy a ještě několika dalších, které se v přírodě volně nevyskytují. Staří, mladí, bílí, černí, domácí i místní, v Miami Beach to žije pořád, pořád se tu něco děje. Na severu, ve Washingtonu nebo v New York City může sněžit jako o závod, ale tady, v zemi odhalené kůže, je léto prakticky v jednom kuse.

Život je pohádka, když se člověk může jen tak sebrat a jít na procházku v tričku a šortkách, i když zima je vlastně v plným proudu.

Platt se jen procházel, nikam neměl namířeno, několik minut nasával teplé slunko, než se vrátí do svého pokoje a připojí se na síť.

Minula ho černá dívka v maskovacím tričku a krátkých kalhotách, Platt se při pohledu na její velký pevný zadek usmál. Pěkná žába.

Na kolečkových bruslích kolem něj projel vysoký muž v oprané fialové kombinéze a smál se. Každých pár metrů vyhodil do vzduchu hrst drobných, za ním běžely děti a mince sbíraly.

Platt zahlédl dvě staré dámy u výlohy, obě oblečené do zelené a

sytě růžové, měly široké bermudy a trička, jejich příliš opálená pleť připomínala barvou přismahlé topinky. Jediné, co na nich nebylo povislé, byly silikonové implantáty. Těm stařenám muselo být nejmíň sedmdesát osmdesát a určitě byly plastickými chirurgy našponované tak, že se jim jejich falešná ňadra vzdouvala při pouhém pousmání.

Kdyby nastala nějaká obrovská katastrofa, která by zlikvidovala většinu záznamů o civilizaci, za takových tisíc let by se nějaký vědec, který by se pustil do otvírání hrobů, hodně podivil. Otevřel by několikátou rakev a nechápal by: Proč jsou sakra u tolika koster takovýhle dva plastový pytlíčky s gelem?

Platt si na falešná ňadra nepotrpěl. Jakmile nejsou přirozený, pak je jedno, jak jsou velký. Kdyby mu šlo o něco takovýho, zašel by do obchodu a koupil by si několik tub těsnění do van. Pak by šel domů, naplnil by dvě větší misky a nechal by gel zaschnout, a mohl by se mazlit. Fuj...

Platt se znovu usmál. Procházel se, aby se nemusel hned vrátit do práce. Vzdychl. Ale už je skoro na čase.

Nedělal si sebemenší iluze o tom, jak se na síti vyzná. Rozhodně není nejhorší, ale na opravdové experty nemá. Ve VR by si s ním někteří z Net Force pohráli jako kočka s myší. Potíž je ale v tom, že podlí a chytří to chytrým vždycky natřou. Ti blázni z Net Force navíc klamou sami sebe, a to taky hodně pomáhá.

Kdysi, když poprvé vypadl z domova a vydal se na cesty, potkal jednoho podvodníka jménem James Treemore Vaughn. Říkalo se mu Jimmy Tee. Bylo mu nejmíň sedmdesát, měl bílé vlasy a vypadal jako dědeček z pohádky. Typ člověka, kterému byste svěřili manželku, dítě i peníze. Jenže Jimmy Tee uměl moc dobře klamat. Když ho Platt potkal, Jimmy Tee páchal jeden podfuk za druhým, a v dobách svý největší slávy prý asistoval při těch nejslavnějších podrazech. Hodně vydělal i utratil, takže nakonec neměl ani na nočník. Ale o lidech toho věděl víc než pluk psychiatrů, děvek a barmanů dohromady. Když si někoho vyhlídnul, dokázal ho k sobě připoutat, podrazil ho a odhodil, a ten člověk od něj odcházel s pocitem, že mu Jimmy Tee prokázal velikou laskavost.

Jednou seděli v Kansas City v baru u Billa Barlowa, protože Jimmy Tee měl slabost pro kvalitní whisky, a tehdy se od něj Platt hodně dozvěděl.

„De vo to, kámo, že dyž to provedeš dobře, tak ten, koho si

vyhlídneš, za tebe udělá všecku práci. Můžeš to na něj sice narafičit, zmlátit ho, chytit ho pod krkem a pak mu zdrhnout i s prachama, ale když ví, žes ho voblafhul, dřív nebo pozdějc to někde vyzvaní. Dobrej švindlíř ti ty peníze vobstará. A výbornej švidlíř ti je vobstará - a náš milej ani neví, že ho někdo voblařnul."

Platt na něj v úžasu zíral. „Fakticky?" Mávl na barmana, aby přišel Jimmymu dolít.

‚Jo. Víš, všude je spousta lidí, kerý sou rychlejší, chytřejší, silnější a podlejší než ty. Dyž se jim připleteš do cesty, vymlátěj z tebe duši. Jak k tobě příde silnej chlap, nemá smysl se s ním chtít prát, stačí ho jenom přesměrovat. Upoutat pozornost na něco jinýho, a pak se zdejchnout. Trik je v tom, navlíknout to tak, aby von měl pocit, že to tak vod začátku sám chce. Když tohle dovedeš, můžeš si vypisovat šeky sám."

Platt se pod horkým sluncem znovu usmál. Starej Jimmy Tee už je asi pět nebo šest let po smrti. Ale jeho slova nepadla na neúrodnou půdu.

Lidi z Net Force hledali teroristy, protože těch se báli nejvíc. Takže jim Platt s Hughesem dodali teroristy. A šlo o to, tu a tam nastražit stopy a schovat je tak, aby až čmuchalové Net Force vyběhnou na stopu, nebude jednoduchý vyčenichat ty malý králíky v jejich utajených norách. Když člověk hledá něco, o čem ví, že to tam je, a nemůže to najít, hledá ještě usilovněji.

Celá ta habaďůra s Dány byla Hughesovým výmyslem, a nebylo to hloupý. Platt začal roznášet stopy o fridexech před pěti nebo šesti měsíci, takže některý stopy byly v době umístění naprosto k ničemu se nevztahující bláboly. Net Force bude ale tu informaci zkoumat a prověřovat, ale ať se tím budou zabývat jakkoliv, přijdou jen na to, že je to reálný - aspoň do ty míry, že to několik měsíců před zveřejněním manifestu hnilo v něčích souborech.

Zbývá jim zveřejnit ještě několik stop, ale až k tomu dojde, budou datovány zpětně, aby vznikl dojem, že na svém místě leží už několik měsíců nebo let. A než se k těm stopám dostane Net Force, budou už vědět, že ty předchozí případy se po prověření ukázaly jako víceméně legitimní. Takže se ujistí, že ty pozdější věci byly v době, kdy je našli, v pořádku. Ani se nebudou namáhat to ověřovat; i kdyby to však udělali, šlo by o zpola zbytečnou práci, aspoň si to budou myslet.

Když něco vypadá jako králík, páchne to jako králík a hopká to

jako králík, tak to taky králík je, ne?

Dejte někomu pytlík s mincemi, ať jich náhodně osm nebo deset vytáhne. Když budou všechny z ryzího čtyřiadvacetikarátového zlata, pak nebude pochybovat, že v celým pytlíku není jedinej falešnej. Bude si myslet, že nikdo nikdy nemůže předpovědět, jakej vytáhne, je to přece naprostá náhoda, takže je to v suchu.

Takový lidi ale zapomínají na veškerou magii, kterou kdy viděli. Zapomínají, že existují kouzelníci, který nechávají člověka vybrat si kartu - jakoukoliv - a vědí, jaká to je, ještě než on se jí vůbec dotkne.

Ruka nemusí být rychlejší než oko - když oko neví, kam se má dívat.

Nejde o to, říkal Jimmy Tee, moc to přikrášlit. Jen člověka nasměrovat a uhnout mu z cesty. Čím je chlap chytřejší, tím dřív se oblbne. Jen se to nesmí odfláknout.

Net Force se žene po stopě dánské teroristické skupiny. Platt to věděl, protože jisté velmi nákladné a prakticky nezjistitelné odhalovací programy mu hlásily, že federálové na cestě za teroristy narazili na první z jeho nástrah. Nastražil na ně nástrahy tak skryté, že jejich odhalení dalo práci, a tak tajemné, že se v Net Force nestačí divit.

Neměli tušení, že něco může být jednoduché. Hodně lidí si myslí, že když je něco zadarmo, nemá to žádnou cenu. Ale když se musí brodit močálem a odhánět mračna komárů, co to na ně čeká v dutině třetího cypřiše vlevo? Není to snad to, kvůli čemu sem přišli?

Není. Ale o to jde.

Když honící psi zachytí pach kořisti, když si jsou jistí, že jsou na správné stopě, proč jim králíčka neukázat. Když jim uteče, poběží za ním. Nikdy ho nechytí, protože ve skutečnosti neexistuje. Je to vidina, přelud, duch.

Hoši, bude sranda sledovat, jak se za ním ženou.

Musí ovšem zajistit, aby psi neztratili o králíka zájem. Dnes odpoledne jim tedy dá nový důvod. A nebude to důvod ledajaký...

STŘEDA, 12. LEDNA, 18:15
WASHINGTON, D.C.

Tyrone Howard chtěl nejvíc ze všeho umřít.

Ležel na posteli, díval se do stropu a nemohl se pohnout kvůli tomu závaží, které na něj Bella svrhla. Přehrál si ten rozhovor v hlavě snad stokrát, ale pokaždé mu z toho vyšel tentýž výsledek. Nebylo kam manévrovat, nebyla šance nějak to vylepšit. Odhodila ho, kšá, a hotovo.

Potkal ji ve škole, nic nehrála, a ačkoliv si říkal, že nesmí za žádnou cenu říct vůbec nic, nakonec to z něj vyletělo jako z kulometu, jako by ho někdo praštil do žaludku, a tím úderem z něj vyrazil i ta slova:

„Tak co, nepotkalas nedávno někoho zajímavýho?“

Budiž jí ke cti, že nebyla hloupá a netvářila se, že neví, o čem to mluví. Takže to na něj na té chodbě, o přestávce před poslední hodinou vpálila přímo do očí.

„Třeba jo. Co je tobě do toho?“

Prásk! Další pecka do pupku. „Co je mně do toho? Ježíši, Bello, já myslel, že jsme, že ty a já, že jsme prostě...“

„Co? Manželé? Tak *attenzione* Tyrone. To nejsme. Mám tě ráda, ses chytrej, ale mám i jiný kamarády, rozumíš? Scházím se s nima, kdy chci a kde chci. Něco proti?“

Byl tak omráčený, že neměl sílu přemýšlet o odpovědi. Možná kdyby se zamyslel, kdyby měl čas zvážit, co právě řekla, byl by řekl něco jiného, ale on ten čas neměl. Takže řekl: „Jo, dost mi to vadí.“

Vytřeštila na něj oči, jako by jí vrazil pár facek. „Co? Vážně? Je to moje hra a moje pravidla, tak to je. Jestli chceš hrát, musíš hrát podle mýho.“

Načež tomu dal Tyrane korunu: „Ne. To se mi nelíbí.“

To Bellu teprve rozčílilo. Tyrone měl chvíli pocit, že mu plivne do obličeje. Nakonec řekla: „No, tak víš co, ty troubo, prostě zahoď můj telefon, jasný? Nemám čas, abych tě držela za ručičku a ukazovala ti, co je co, chlapečku.“

Otočila se a odešla. Celý svět se pohroužil do šedi. Neslyšel ostatní kolem, nic neviděl ani necítil - jen křeče v žaludku. Útroby se mu sevřely, jako by letěl volným pádem ze střechy velmi vysoké budovy. A země se blížila...

Na té posteli si to znovu přehrával, hledal nějakou skulinku, slovo, které by mělo dvojí význam, nějaké kouzelné slůvko, které zcela změní smysl jejich rozhovoru, a vyplyne z toho něco úplně opačného. Takové slůvko však stále nenacházel. Prostě tam žádné nebylo.

„Synku? Jsi v pořádku?“

Tyrone otočil hlavu ke dveřím. Stál tam jeho otec.

„Maminka o tebe má strach. Děje se něco, s čím bychom ti mohli pomoct?“

Nejdříve ho napadlo otce zahnat. *Ne, nic. Jsem jenom unavenej, to je v pohodě.* Ale srdce ho bolelo tak, že ani neměl sílu lhát.

„Bella a já jsme se rozešli,“ řekl.

Otec vešel do pokoje. Opřel se o zeď vedle Tyronova počítače. „Asi to nebyl tvůj nápad, co?“

„Ne. Nebyl.“

„Chceš si o tom promluvit?“

„Ne, ani ne.“ A pak, stejně jako když potkal Bellu, se mu z úst začala valit slova. Pověděl otci všechno, jak ji viděl v obchodním centru, jak líbala toho vypatlance, jak se potkali na chodbě. Plynulo mu to z úst jako nějaká odporná, hořká tekutina.

John Howard poslouchal svého syna, cítil úzkost a bolest, bylo mu ho líto. Kdyby mohl stát mezi svým synem a ostatním světem a přede vším ho ochránit, udělal by to, ale zároveň věděl, že to nejde. Některé věci musí člověk prožít na vlastní kůži. Některé bolesti je třeba si osahat. Pokud má být člověk zocelený a jeho ostří velmi ostré, musí projít ohněm, vychladnout a pak znovu do ohně. Jenže pohled na to, jak vlastní dítě trpí, bolí. Víc než cokoliv, co si uměl představit.

Nakonec se chlapec rozpovídal. Jeho vztek byl silný, všepohlcující, zaplňoval celý jeho vesmír. Nevěděl, jak z toho ven.

Howard nemohl říct nic, co by tuto ránu zacelilo. Zlomené srdce vyléčí jedině čas. Po první zhrzené lásce zbude jednoho dne jen malinká jizvička, ale to by Tyranovi teď moc nepomohlo. Pravda zněla *přežiješ to a půjdeš dál*, ale ani ta právě v tuhle chvíli moc velkou úlevu poskytnout nedokázala. Jenže Howard nic jiného nabídnout nemohl.

Vzdychl. „Když mi bylo šestnáct, byl jsem zamilovaný,“ řekl. „Lizbeth Tolandová chodila do stejný školy, i třídy. Byli jsme si blízký, všude jsme chodili spolu. Po skončení školy jsem jí dal svůj absolventský prsten. Chodili jsme spolu. Říkali jsme si, že půjdeme na stejnou vysokou, vezmeme se, budeme mít děti. Bylo to hodně vážný.“

Tyrone ho pozorně poslouchal.

„Neumíš si mě představit s někým jiným než s mámou, co?“

Tyrone přikývl. „Jo.“ Pak si nejspíš uvědomil, že to třeba nezní moc hezky, takže dodal: „Vlastně ne, spíš... spíš jsem o tom nikdy nepřemejšlel.“

„To je v pohodě. Já jsem si taky hrozně dlouho myslel, že mě naši museli najít na ulici nebo že mě donesl čáp - představa, že spolu spali, pro mě totiž byla naprosto neskutečná.“

Tyrone zavrtěl hlavou a Howard by přísahal, že ví, co se mu honí hlavou: Děda s babičkou že spolu spali? To je snad vtip.

„Léto po škole jsem odjel do výcvikovýho tábora důstojníků v záloze. Lizbeth a já jsme si denně psali - většinou ne přes počítač. A kdykoliv jsem se dostal k telefonu, volali jsme si. Říkala mi, jak se jí stejská, že se nemůže dočkat, až se vrátím, a já se cítil taky tak. Pak mi ale zavolal můj nejlepší kamarád. Rusty Stevens. Jeden večer byl v baru s pár kamarádama, chtěli popít trochu piva. Uviděl tam Lizbeth s někým, koho neznal, a moc dobře se prý spolu bavili.“

„To je hnusný,“ řekl Tyrone.

Howard přikývl. Byl si jist, že jeho syn teď přesně ví, jak mu bylo, když se to tehdy dozvěděl.

„Jo, taky jsem si to říkal. Zavolal jsem jí a zeptal se na to. Vysvětlila mi to velmi rozumně. Jasně, byla v baru, ale ten chlap, se kterým tam byla, byl její bratranec, přijel k nim na návštěvu a její matka jí řekla, ať ho vezme ven. Byl to příbuznej, nic to neznamená, nic spolu nedělali, byl to její bratranec.“

Howard pokrčil rameny. „Věřil jsem jí. Proč taky ne? Milovali jsme se, věřili jsme si. A já jsem chtěl slyšet, že existuje nějaký důvod jiný než ten, kterýho jsem se bál úplně nejvíc, takže jsem byl rád.“

„A co se stalo?“

„Léto pokračovalo. Rusty znovu zavolal. Zase prý viděl Lizbeth, jak někde tancuje a popíjí. Byla s někým jiným někde jinde. Rozhodl se je sledovat, když odešli. Odjeli za město, zaparkovali chlápkovo auto a uprostřed července zapotili okna.“

„Ty bláho,“ vydechl Tyrone.

„Pocit sedí, ale já jsem tenkrát použil slovo mnohem drsnější. Hodně mě to naštvalo. Zavolal jsem Lizbeth a zeptal se jí na to. Popřela to. Ten, od koho to vím, si to prej vymyslel. A bylo to. Buď mi moje holka zahýbá, nebo můj nejlepší kamarád lže.“

Tyrone zavrtěl hlavou. „Cos udělal?“

„Ověřil jsem si to. Zavolal jsem pár lidem, s kterýma Rusty říkal,

že tenkrát byl. Jeho slova mi potvrdili, přinejmenším jejich část.“

„Konečná,“ řekl Tyrone.

„Jo, ale pak se to zhoršilo.“

Tyrone zvedl překvapeně obočí. ‚Jak by se to mohlo ještě zhoršit?“

„Zavolal jsem Rustymu. Poslal jsem ho za Lizbeth, ať mi zavolá. Jestli mi bude znovu lhát, skončili jsme spolu.“

„Šel za ní?“

„Jak se to vezme. Šel za ní a řekl jí, co jí vzkazuju. Odmítla mi zavolat, ale dlouho si spolu povídali. Prý o mně řekla pár... nelichotivých slov.“

Tyrone jen zamrkal.

„Nazvala mě 'kreténem pitomým', říkal Rusty.“

„Ježíši.“

„Takže jsem Rustymu poděkoval za námahu a řekl mu, že se o to postarám. Koupil jsem si lístek na vlak a počkal jsem na dlouhej víkend v srpnu, kdy jsme měli v táboře celkem volno. Jel jsem domů. Dorazil jsem tam v pátek pozdě v noci, vzal jsem si taxíka k Lizbeth domů. Když jsem tam dojel, uviděl jsem před domem Rustyho oprejskanej chevrolet. *Asi se vrátil, aby jí znova domluvil*, říkal jsem si. Možná aby mi přece jen zavolala.

Vystoupil jsem z taxíku, šel jsem ke dveřím, a vtom jsem zaslechl zvuky z toho auta. Zastavil jsem se a podíval se dovnitř. Rusty se uvnitř objímal s Lizbeth, oba byli polonahý.“

„Píchali,“ řekl Tyrone.

Howard váhal, jestli nemá syna za jeho slovník pokárat, ale o to teď nešlo. V téhle chvíli sprosté slovo moc neznamenalo. „Tak daleko to nedošlo,“ řekl Howard. „Myslel jsem si, že tam na místě umřu. Nevěděl jsem, jestli mám vytáhnout Rustyho na ulici a zmlátit ho nebo se otočit a zmizet, než si mě všimnou.“

„Jak to dopadlo?“

„Stál jsem tam asi miliardu let a díval se, jak se líbají a objímají. Připadalo mi to neskutečný, jako zlej sen. Pak mi najednou začala být zima, jako bych zmrznul. Byl srpen, venku pořád minimálně čtyřicet stupňů, horko, dusno, a mně byla zima. Natáhl jsem ruku a zaklepal na okno u řidiče. Oba nadskočili o půl metru. Když se otočili a uviděli mě, usmál jsem se a zamával jim na rozloučenou. Pak jsem odešel. Taxík byl už pryč, tak jsem šel domů pěšky. Rusty mě dohonil o půl

bloku dál.

'Johne! Já ti to vysvětlím,' povídá.

Já jsem se na něj podíval a řekl jsem mu: 'Nevysvětlíš.' Byl jsem klidnej jako hladina rybníka za bezvětří. Na jednu stranu jsem měl chuť mu dát přes hubu, ale na druhou jsem se cítil tak zvláštně v pohodě. Jako by šlo o nějakej sen nebo vidění, jako bych tam ani nebyl. Řekl jsem mu: 'Ode dneška nejseš můj kamarád, Rusty. Už nikdy se s tebou nechci bavit.'"

„Ježíši, tati."

„Jo. Ve stejnou chvíli jsem ztratil svou holku i nejlepšího kamaráda. Tehdy jsem ještě nevěděl, že se to děje tak často, až je to někdy klišé, a stejně by mi tenkrát moc nepomohlo, kdybych to věděl. Oba byli přísežný lháři, a jeden druhýho si teda zasloužili. Mohl jsem sice dát Rustymu do zubů, ale měl jsem pocit, jak mi říkala moje máma, že boží mlýny melou. Lidi, kteří provádějí takovýhle věci, se dožijí toho, že jim to někdo oplatí. Nechtěl jsem s nima už mít nic společnýho, nechtělo se mi ani praštit Rustyho do jeho prolhanýho obličeje. Takže, Tyrone, chápu, jak ti teďka je, a jediný, co ti můžu říct, je, že se z toho jednou dostaneš. Teď je to sice nesnesitelný, ale jednoho dne už ti to tak připadat nebude."

„Jo? Ale ty si pořád pamatuješ, co se tenkrát stalo."

„Taky jsem neřekl, že to zapomeneš. Úplně to nezmizí nikdy, ale postupem času už to nebude tolik bolet. Za čas z toho zbude jen malá jizva, která bude bolet, jen když na ni hodně silně zatlačíš. Vím, že to pro tebe moc velká úleva není, ale tak to prostě je."

Bylo ticho. Howard čekal, jestli se z Tyrona ještě něco nevyklube, jestli už má odejít nebo jestli si chce chlapec ještě povídat. Nakonec Tyrone řekl: „A co se s nima stalo? S Rustym a Lizbeth. Melou boží mlýny nebo ne? Přejel je autobus?"

Howard se usmál. „Ne doslova. Vzali se hned po škole. Šli na vysokou. On je teď lékařem, ona profesorkou angličtiny, mají tři děti a podle mých příbuzných, který mi o takových věcech píší, mají úplně dokonalý manželství."

„Takže nebeská pomsta neexistuje."

„Problém je v tom, že může trvat několik generací, než na ně dojde."

„No sláva."

„Co se stalo, se stalo, Tyrone. Nejde vrátit zpátky, cos viděl a

slyšel, a i kdyby se ti povedlo hodit na Bellu a jejího nového kluka celý piano, o moc líp by ses potom necítil. Msta a klid chodí jen málokdy ruku v ruce. Navíc, kdybysme se s Lizbeth nerozešli, nebyl bych potkal tvoji matku. Myslím, že jsem na tom pořádně vydělal. To je úplně jiná liga.“ Usmál se.

Tyrone úsměv svého otce opětoval.

„Budeš chtít večeři?“

„Asi ne. Nemám moc hlad.“

„Fajn. Vyřídím to s maminkou.“

„Díky, tati. Jo, a tati? Díky za ten příběh.“

„Nemáš zač, synku.“

26

STŘEDA, 12. LEDNA, 19:00
WASHINGTON, D.C.

V garáži bylo najednou hrozně pusto.

Michaels stál u vjezdu do garáže a díval se na větší ze svých dvou vozíků s nářadím. Jeho nejnovější objev, plymouth prowler už byl pryč, prodal ho pár dní poté, co měl pocit, že konečně šlape, jak má. Vyčistil ho, sám se v něm projel jen několikrát. Ani nestáhl střechu - bylo příliš zima a vlhko, aby se tím malým kabrioletem mohl projet tak, jak by chtěl - a zanedlouho u něj začal zvonit telefon a volali mu potenciální kupci. Tak tomu bylo u většiny lidí, o nichž Michaels věděl, že restaurují auta. Někdo řekl kamarádovi, který se před někým dalším zmínil, že tenhle člověk má starší auto, které brzy dokončí, a když měl člověk opravdový zájem, nečekal na inzerát na síti, protože tou dobou už by bylo moc pozdě.

Michaels se usmál a odešel do bytu. Mohl by se podívat, co má k večeři.

V kuchyni se přehrabal mrazákem a nakonec si mohl vybrat mezi karbanátky nebo kuřecími sendviči teriyaki. Pokrčil rameny. Jestli ty karbanátky co nejdříve nesní, budou k ničemu, ale co už, měl chuť na kuře. Roztrhl plastikový obal a vložil sendviče do mikrovlnné trouby, aby rozmrzly.

Tak to prostě bylo. Jednou večer u něj zazvonil telefon a jeden člověk se spoustou peněz, který znal někoho, kdo znal někoho dalšího, se ptal na prowlera.

Michaels si spočítal, kolik ho stál vůz, kolik náhradní díly, a kolik hodin mu trvalo opravit motor, převodovku, kolik spoje a karosérie. K tomu přidal třicet procent a řekl sumu.

Onen zájemce s tou částkou souhlasil tak rychle, že Michaels zalitoval, že neřekl víc. Ale nerestauruje přece auta kvůli penězům - kdyby se však někdo rozhodl Net Force zrušit, uživil by se pravděpodobně i takhle, a to nebylo špatné pomyšlení. Hlavní je mít garáž a pár nástrojů, a ty už přece má...

Mikrovlnka začala pípat, a když se k ní natáhl, zazvonil i telefon.

„Haló?“

„Jo, dobrý den, hledám Alexe Michaelse. Toho, co dělá do aut.“

A hleďme. My o vlku... „To jsem já.“

„Jo, dobrej. Jmenuju se Greg Scates, mám vaše jméno od Todda Jacskona.“

Todd Jackson byl ten, co koupil prowlera. „Těší mě, pane Scatesi. Co pro vás můžu udělat?“

„No, víte, mám jedno starý auto a Todd si myslí, že by vás mohlo zajímat.“

„Co je to za auto?“

„Mazda MX-5, rok výroby 1995.“

Michaels zvedl obočí. MX-5, ve Státech známá spíše pod označením miata, byla malým kabrioletem pro dvě osoby, mnohem menším než prowler. Michaels si na japonské vozy moc nepotrpěl - bytelné výrobky z Detroitu se mu líbily víc - ale miata? Odjakživa si myslel, že to nemůže být špatný vůz. No tohle. Navíc v roce devadesát pět ještě měla vyklápěcí světla. Říkali jim vrata do stodoly.

„Povězte mi o něm něco.“

„Budu k vám upřímný, pane Michaelsi. Moc o něm nevím. Patřilo mýmu otci, a ten v listopadu zemřel. Koupil ho krátce potom, co jsem odešel z domu. Pár měsíců s ním jezdil, ale neměl pro to ty správný reflexy - matka se bála, že se v tom zabije - takže ho brzy odstavil.“

Zajímavé. „V jakém je stavu?“

„To vám vážně nepovím. Táta sundal kola a postavil auto na špalky v garáži - moje rodina žije ve Fredericksburgu - vypustil z něj všechny kapaliny, všechno namazal konzervačním přípravkem a nějakým mazivem, a přikryl to celý plachtou. Pneumatiky jsou v pytli v garáži. Pokud vím, nikdo s ním nehnul asi šestnáct let.“

Michaels začínal mít zájem. Každý někdy slyšel o těch skvělých autech prakticky nepoužitých, schovaných v něčí stodole a vyčkávajících na budoucí kupce. Sám nikdy nic takového nezažil, ale mezi lidmi od aut se o tom běžně vyprávělo - neobvyklý model v

naprosto dokonalém stavu, který zdědí někdo, kdo nemá tušení, jakou má vůz cenu, a prodá ho za pakatel.

Alex přešel k počítači vedle špižírny a zapnul Seznam veteránů. Ačkoliv ta miata je stará jen šestnáct let, a po technické stránce tedy nejde o veterán, bude tam. Podle průměrné délky životnosti vozů z osmdesátých let je šestnáct roků poměrně vysoký věk.

Mazda, Mazda, aha, tady je...

„A kolik byste si tak za něj představoval, pane Scatesi ?“

„Greg, prosím. Nevím. Todd mi říkal, že jestli budete mít zájem, nabídnete mi poctivou sumu.“

Michaels se podíval na monitor. Hmm. Seznam veteránů říkal, že malý kabriolet pro dvě osoby nebude levný, pokud je z roku devadesát pět a v dobrém stavu. Vůz, který stál zakonzervovaný na špalkách, bude stát ještě víc. Ale i tak by si to mohl dovolit díky tomu, co dostal za prowlera. Samozřejmě se na miatu nejdřív bude muset podívat.

„Zajímá mě to, Gregu. Rád bych se na to ale podíval. Dřív než v sobotu se ovšem do Fredericksburgu nedostanu. Vydrží to do ty doby?“

„Jasně. Je to v garáži takovou dobu, že pár dní navíc nemůže uškodit.“

Michaels přikývl. „Dobře.“

Zeptal se na cestu, domluvili se na čas a zavěsil.

Jo jo. Člověk se nestačí divit. S trochou štěstí bude mít brzy další auto. Aspoň nebude v garáži tak smutno. A mít nějaký cíl i mimo práci nikdy neškodí.

Teď teriyaki...

ČTVRTEK, 13. LEDNA, 9:00
BISSAU, GUINEA-BISSAU

Hughes v neprůstřelné limuzíně mířil z hotelu k novému prezidentskému paláci. Cesta nebyla ničím zajímavá. Ačkoliv se bývalý prezident Joao Bernarde Vieira a jeho Africká strana za nezávislost Guiney-Bissau a Kapverdských ostrovů snažili s využitím všech prostředků dotlačit místní obyvatelstvo i přes četné protesty do moderní doby, stále šlo o zemi třetího světa. I když možná spíš čtvrtého nebo pátého. Ulice mezi kancelářskými budovami lemovaly

stánky, u kterých prodávali a nakupovali polonazí domorodci. Nedaleko hlavních ulic se nacházela otevřená kanalizace, a prašných ulic tu bylo víc než dlážděných. Narazit na veřejný telefonní automat bylo spíše vzácností.

Hlavní ekonomickou aktivitu představovalo zemědělství a rybolov - devadesát procent z půldruhého milionu obyvatel pracovalo na farmách nebo lodích, případně zpracovávalo zemědělské plodiny nebo ryby. Vyvážely se zejména kešu oříšky, arašídy a palmová jádra, objem dovozu však čtyřikrát převyšoval vývoz. Hlavními nezemědělskými produkty byly nealkoholické nápoje a pivo. Národní dluh byl vysoký, těžba přírodních zdrojů minimální, Guinea-Bissau se tedy ocitla mezi nejchudšími zeměmi světa. Většinou se tu jedla rýže, a to jen v malých množstvích, ale kdo ji měl, byl za šťastlivce. Jen málokdo se tu dožil věku nad padesát let. Gramotnost populace se pohybovala kolem čtyřiceti procent, a většinou šlo o muže. Ženám zde byl luxus vzdělání upírán - možná každá čtvrtá svedla přečíst víc než jen své vlastní jméno.

Neexistovala tu železnice, jen tisíce kilometrů špatně udržovaných silnic, jediné letiště s kapacitou pro příjem mezinárodních letů. Použít místní pesos místo toaletního papíru vyšlo levněji, než si ho koupit. Levou rukou se tu lidé raději moc nezdravili...

Mít na výběr, nikdo civilizovaný by si Guineu-Bissau za svůj domov dobrovolně nezvolil. Pokud by ovšem nebyl na vrcholu potravinového řetězce. Na samém vrcholu.

Aspoň bylo zrovna období sucha. Za dešťů se tu nedá chodit, jen brodit.

Hughes se pohodlně opřel a pozoroval pestrobarevné hloučky ubožáků podél silnice otáčející se za limuzínou. Mířil na schůzku s prezidentem Fernandem Domingosem, nikterak inteligentním člověkem, který ke svému úřadu přišel víceméně náhodou. Domingos měl tolik rozumu, aby dokázal rozeznat dobrý obchod. El Presidente procestoval celý svět, strávil hodně času v Johannesburgu, Londýně a Paříži a zvykl si na pohodlí a požitky v jeho zemi takřka nemožné. Potřeboval na ně mnohem víc peněz, než mohl momentálně ukrást. Mezi tyto věci patřila dobrá vína, pohledné ženy a nákladné večírky v monackém kasinu.

Pokud vše vyjde podle plánu, Hughes udělá Domingose bohatším, než si kdy uměl vůbec představit, bude moci své touhy ukájet v

mnohem příjemnějším prostředí, než jsou zaprášené ulice Guiney-Bissau. Domingos na oplátku umožní Hughesovi spravovat - ve všech praktických ohledech - celou zemi.

I taková díra může mít nevyčíslitelnou hodnotu - nebo ji v těch pravých rukou získá. Politický azyl má cenu celého jmění. Nezanedbatelné je i to, co se ukrývá pod zemí. Ano, Guinea-Bissau má ve správných rukách vysokou hodnotu.

V jeho rukách.

„Palác je přímo před námi, pane," řekl řidič. Byl to vysoký běloch s britským přízvukem. Na sedadle vedle něj ležel samopal a Hughes věděl, že v plášti ukrývá silnou pistoli, a podle dalších zpráv byl ten člověk prý velmi zdatný při práci s oběma zbraněmi. Dříve pracoval pro britskou armádu, prezident si jej najal, aby jeho hosty dopravil celé až na místo schůzky. Pravděpodobnost, že člověka zabijí místní, nebyla moc vysoká, ale sousední státy jako Senegal a Guinea vždy proti Guiney-Bissau něco měly, posílaly své podlé armády přes špatně vytyčené hranice, kde pak loupily a znásilňovaly; určité nebezpečí teroristického útoku hrozilo ještě od sabotérů.

Jelikož Hughes tu oficiálně neměl co dělat, nemělo by smysl vystavovat se příliš na odiv - třeba při přestřelce s nějakým zpoceným a pomateným špionem. Americký velvyslanec v této zemi však naštěstí dlužil Hughesovi několik služeb, a ačkoliv Hughes ho ještě neměl úplně v kapse, pan velvyslanec byl přinejmenším podezřelý. Velvyslancem se nemůže stát někdo, kdo neví, odkud vítr fouká, a nepřizpůsobí se tomu.

Hughes se podíval k paláci. Hlavní budova byla velká, výstavná, třípodlažní, postavená z nějakého narůžovělého kamene s glazovanými modrými taškami na střeše. Stylem připomínala nezdařenou napodobeninu španělských nebo středozemních vil. Celý pozemek měl rozlohu deseti akrů, jeho součástí byla desítka dalších budov, kolem dokola se táhla čtyři a půl metru vysoká zeď na vrchu zřejmě posetá střepy skla.

Hughes zavrtěl hlavou. Takové okázalé utrácení odpovídalo tomu, co viděl po celém světě. Čím ubožejší země, v o to větším blahobytu žijí horní vrstvy. Bohatí bohatnou a chudí chudnou. Jak překvapivé.

Limuzína zastavila před velkou, automaticky otevíranou bránou. K vozu přišla dvojice strážců se samopaly a prohlédla si cestující. Brit na ně kývl, bylo jasné, že ho znají, ale přesto jim podal svůj průkaz.

Stráže ten průkaz zkontrolovaly a mávly na třetího strážce u malého přístřešku za branou. Brána se otevřela směrem ven, a limuzína mohla projet.

Příjezdová cesta se různě vlnila a stáčela v několika ostrých zatáčkách ohraničených jezírky nebo hromadami hlíny pokrytými trávou. Platt už Hughesovi vysvětlil účel. Když se vám podaří projet s autem plným výbušnin dovnitř, nerozjedete se tak rychle, abyste projeli až do domu, a tam nálože odpálili.

Prezident byl ve své zemi oblíben - ale asi ne úplně všemi.

Limuzína nakonec dorazila ke vchodu hlavní budovy.

U vysokých, vyřezávaných dveří stál prezident Fernandes Domingos, dvojice bodyguardů a prsatá, štíhlá blondýna v bílé halence, krátké černé sukni a lodičkách s vysokými podpatky. Velmi pohledná. Že by Domingosova milenka?

Řidič otevřel dvířka a Hughes vystoupil z limuzíny. Usmál se na Domingose, a ten se též rozzářil.

„A, Thomasi! Jak rád vás zase vidím!“ Domingos mluvil dobrou angličtinou s jihoafrickým přízvukem, neboť svá univerzitní studia absolvoval v Jižní Africe. Během nich však vynikal zejména v souložení, hazardu a pití.

Potřásli si rukou. Prezident byl malý a zavalitý, na nose a tvářích měl pavučiny vlásečnic, viditelné i přes jeho tmavou pleť. Ty popraskané cévy byly nejspíš daní za nemírné popíjení. Bylo mu padesát, vypadal jako po flámu, připomínal stárnoucího lva salonů, který touží po nějakém elixíru mládí, ale bohužel žádný nemá. Jeho předkové pocházeli z Portugalska, ale občas si asi zašli i mezi domorodce, protože Domingos měl tmavší pleť než většina Evropanů a zbytky jeho řídnoucích, barvených vlasů byly velmi vlnité. Ostatní jeho rysy však rozhodně negroidní nebyly, bez ohledu na Plattovo rasistické žvanění.

„Pane prezidente, je mi velkou ctí.“

Domingos mávl rukou. „Ne, ne, tohle ne, jsme přátelé! Račte dál, do mého skromného domu. A rád bych vám představil slečnu Monique Louisovou, která se před nedávném vrátila z Paříže. Jsem si jist, že si budete rozumět!“

Hughes se na blondýnu podíval, ona se líně usmála, její vyzývavé oči si ho prohlížely. „Bonjour,“ řekla. „Moc mě těší, že vás poznávám.“

Aha...

Pokud se opravdu výrazně nemýlil, pan prezident mu obstaral... společnici. Hmm. Pohledná je. A Domingos měl jistě v téhle oblasti dostatek zkušeností, aby vybral opravdovou odbornici. A proč ne? Jednání mohou být dost náročná, a Hughes se po jejich skončení může pěkně uvolnit - ale až po nich.

Vysoké dveře byly vyřezávané s reliéfem domorodců s pyšnými tvářemi a mladými těly, většinou nahými, byla to taková galerie kmenové Afriky. Plattovi se to muselo náramně líbit. Hughes si uměl živě představit, jak nad tím ten šílenec kroutí znechuceně hlavou. S výjimkou těch nahých černošek, samozřejmě.

Dveře se potichu otevřely, každé křídlo otevřel jeden černoch oblečený celý v bílém - boty, kalhoty, košile i sako. Monique vzala Hughese za ruku, usmála se na něj a následovali prezidenta do paláce. Bodyguardi za nimi zaujali své pozice.

Hughesovi blesklo hlavou, že tohle nebude nezajímavé.

27

PÁTEK, 14. LEDNA, 6:00
NEW YORK CITY

Mac's byla jedna ze starých posiloven na Manhattanu, Platt se tu potil při dřepech s činkou na zádech. Nehrála zde žádná hudba, nebyly tu žádné posilovači stroje z chrómu a červené koženky, ani praštěné virtuální chodníky, jen železné tyče, závaží, lavice a další tyče a betonová podlaha s několika gumovými podložkami. Na zdech zrcadla, dobré osvětlení, ale nic víc. Nechodilo se sem prohlížet se, ale potit se a trápit tělo.

Činku měl zavěšenou, takže na něj nemohla spadnout a rozdrtit mu zadek, ale to mu neubíralo na námaze. Stehna ho pálila, jako by stál po pás v roztavené lávě. Měl na ramenou dvě stě kilo, a po první sadě bylo každé další opakování utrpením. Dřepy nesnášel úplně nejvíc, po několika sadách se skoro nemohl pohnout. Několikrát už se po dřepech pozvracel, bolelo ho to tak, že se bez pomoci nemohl ani postavit, ale tak už to chodí. Když chce člověk být silný, musí zvedat těžká závaží, jinak to nejde. Ty sušinky, co dělají dřepy s pětadvacetikilovou činkou, byly Plattovi pro smích. Sem ale nechodí. Mac by je vypráskal.

Promiňte, pane, kde tu máte chodníky s měřiči srdeční činnosti?

No, to vyjdete ze dveří a pak pár kilometrů tímhle směrem, skrčku. Ptejte se po lázních pro sušinky, tam akorát zapadnete.

Platt šel do dřepu, nohy se škvařily ve vlastní šťávě. Zadkem se skoro dotkl kotníků.

Zvedal se, nohy mu vibrovaly, třásly se, klepaly, žilami a tepnami se prohánělý plameny ohně, celé kosti mu hořely.

Hoši!

Ještě třikrát, a mohl - tedy skoro - činku zavěsit. Vzal si ručník, setřel si pot z obličeje a krku a přešel k fontánce s vodou. Kolem sebe slyšel nárazy železa, jak se muži lopotili s velkou zátěží. Bylo tu sice i několik žen, samé kulturistky na práškách, takže vypadaly jako muži. Takové ženské Platta neoslovovaly. Rád se podíval na ženu s pěknou postavou, ale ne na mužatku vyhnanou steroidy. U té měl spoustu pocitů, jen ne chuť na ni.

No co, už to stačilo. Teď sprchu, a pak do Queensu k počítači. Federálové se můžou těšit na další překvapení, jež jim obstará indexový gang. Tentokrát to bude nějaký překvapení.

Platt se nahlas zasmál. Neuměl si představit, že by život mohl být ještě lepší.

PÁTEK, 14. LEDNA, 8:00
AMBARČIK, SIBIŘ

Jay Gridley se opřel do prudkého větru, přicházejícího z východní Sibiře, byl to vítr tak silný a studený, že by v něm nedostatečně oblečený člověk zmrzl během několika vteřin. Vítr měl takovou sílu, že skály podél pobřeží byly zcela holé, ačkoliv za poslední dva měsíce napadly nejméně tři metry sněhu. Vítr sníh odvál, jako by to byl prášek. Mezi místními se vyprávějí legendy o tom, jaká bývá zdejší zima. Na Aljašce nebo v Kanadě se prý lidé chvástají tím, že když chrstnou do vzduchu vařící vodu, na zem spadne led. Na Sibiři ale prý voda zmrzne ještě v hrnci. A někdy i když je hrnec ještě na ohni, *da?*

Bylo to velmi nepravděpodobné místo pro pátrání po stopách dánské teroristické organizace, možná ještě podivnější než všechny ostatní, ale Jay před sebou viděl díru v ledu, kde se nadechují tuleni, a jeden z těchto „tuleňů“ byl balíkem informací, který Jay potřeboval. Jay byl proti mrazu chráněn - měl elektricky vyhřívané spodky, ponožky, čepici a rukavice - na tom další čtyři vrstvy - polypropylén, hedvábí, vlna a kožešina - obličejová maska a silné boty. I přesto však cítil, jak chlad útočí na masku na obličeji, zarývá se do sebenepatrnějších škvírek mezi švy. Tento scénář se tomu, co místní zažívají, podobal co nejvíc, a Jay nechápal, jak to mohou vydržet. Zdejší domy byly všechny silně izolované, s trojitými dveřmi a okny,

mezi izolovanými zdmi zůstal prázdný prostor, ale i tak bylo možné skladovat v nevytopené zadní místnosti potraviny beze strachu, že se přes zimu zkazí.

Brr.

Zaslechl kvílení sirény, znělo hlasitě a neodbytně. Co to sakra je? Odkud ten zvuk vychází? Otočil se zády k větru a v dálce uviděl věž.

Uvědomil si, že ta siréna je z reálného světa, z jeho počítače. Ó je. Něco zlého - práh naléhavosti byl nastaven hodně vysoko, aby sirénu spustil jen skutečně vážný problém. V budově vypukl požár, došlo k poruše systému, auto rozvážející pizzu píchlo...

Měl by to co nejdřív zjistit.

Odpojil se tedy z VR.

PÁTEK, 14. LEDNA, 8:05
QUANTICO, VIRGINIA

Toni se probírala elektronickou poštou, když se jí náhle zhroutil počítač. Jednu chvíli pročítala zprávu ze zásobovacího oddělení, že Net Force překročila měsíční spotřebu telefonních a vircesových baterií, a okamžik nato obrazovka zhasla.

Hergot. Porucha počítače, to zrovna potřebuje.

Po vteřině či dvou se obrazovka znovu rozsvítila, ale dopis ze zásobovacího byl pryč a místo něj se objevil obrázek mužské ruky. Všechny prsty byly skrčené a přidržované palcem - jen prostředník se hrdě pnul vzhůru. Obraz se pomalu otáčel, nebylo pochyb, o jaké gesto jde.

Toni zaslechla smích své sekretářky. „Co je?“ zavolala na ni.

„Počítač mě posílá do háje,“ zavolala zpátky sekretářka.

Toni okamžitě dostala strach, že ten obrázek není omezen pouze na dva počítače.

Zanedlouho zjistila, že se nemýlila.

Panebože. Někdo se naboural do počítačového systému Net Force a pěkně si z nich vystřelil.

Bylo to zlé.

Toni se sešla s Jayem Gridleyem cestou do konferenční místnosti. Joanna Winthropová je předběhla o půl vteřiny. Alex už tam byl. Ani nečekal, až usednou, a hned začal.

„Co se to sakra stalo?“

„Frihedsakse,“ řekli Jay a Joanna zároveň. Podívali se na sebe a pak oba začali mluvit.

„Našla jsem...“

„Vlezli sem...“

„Moment,“ zarazila je Toni, než to stihl Alex. „Jayi?“

„Dostali se sem skrz podsystém na osobním oddělení FBI. Je to přímá linka používaná pro resumé a žádosti o zaměstnání. Teoreticky by měla být propojená s bezpečnými systémy jenom při každým stažení nebo vyvolání, ale praxe je taková, že někdo linku otevře pro nadřízený, aby se podívali po nových zaměstnancích, a nechá ji otevřenou, aby nemusel čekat pět minut pokaždý, když se chce napojit a poslat soubor. Někdo se napojil na tuhle linku a přes ni pronikl do našeho střediskovýho počítače.“

Toni si všimla, že Joanna chce taky něco říct. „Poručíku?“

„Naše oběžné protivirové programy zachytily ten program prakticky ihned. Nedošlo k žádnému poškození hardwaru nebo softwaru. Obraz byl zřejmě v nějakém souboru, který se k nám měl dostat, otevřít obraz a umístit ho na náš systém jako součást PVS - Pohotovostního varovného systému. Pokud můžu - tedy, pokud můžeme s Jayem říct - nikomu se neztratila žádná data a virus nenapáchal větší škodu.“

„Provádíme kompletní diagnózu,“ dodal Jay, „ale můžu zaručit, že žádnou další nákazu neobjevíme. Tohle nic není, jednoduchej zabalenej soubor, něco takovýho, co by udělal kdejakej kluk, jen aby ukázal, že na to má. Poslal nás do háje. To je toho. Jinak se nic vážnýho nestalo.“

Alex zavrtěl hlavou. „To se pleteš, Jayi. Tohle je útok jako hrom.“ Jay se zamračil, ale Toni z výrazu tváře Winthropové pochopila, že Joanna tomu rozumí.

„Net Force má chránit národní počítačový systémy,“ řekla Toni. „Jestli se tahle skupina dostane do našeho zdánlivě bezpečného systému, jak potom vypadáme? Jakou důvěru to vzbudí u našich klientů, jejichž systémy máme chránit?“

„Ale nezáleží přece na tom, že se sem dostali,“ řekl Jay. „Nic tu nemohli udělat! Naše programy to zachytily během pár vteřin. Otevřel se obraz, kterej už jsme mezi našima programama stejně měli. Jenom se objevil a svítil z obrazovek. Neměl nejmenší šanci napáchat větší

škodu. Vrátili jsme se on-line, než si toho většina lidí vůbec všimla. Byl to jen záblesk, nic se nestalo, jsme tu v bezpečí.“

„Tady nejde o programy,“ řekl Alex. „Jde o politiku. Nezáleží na tom, že ti teroristi nenadělali žádnou škodu, ale na tom, že se dostali dovnitř. Ačkoliv ty i já víme svoje, lidi, kteří počítačům nerozumějí, dostanou strach. Řeknou si, jo, v Net Force sice tvrděj, že o nic nejde, ale jestli o nic nejde, jak to, že se k nim vůbec dostali?“

Jay zavrtěl hlavou. „Ale... ale...“

„Toni, zkus zjistit škody,“ řekl Alex. Jayovi s Joannou pak řekl: „Vrhněte se na to, zkuste se podívat po nějakých stopách. Mám zvláštní pocit, že jestli to co nejdříve nezarazíme, pěkně se nám to vymstí. Do toho.“

Když Jay s Joannou odešli, Toni zůstala s Alexem sama.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Jo, samozřejmě, jsem. To tohle všechno.“ Mávl rukou, aby bylo jasné, že myslí Net Force a všechny zdejší potíže.

Toni ale viděla, že v pořádku není. Od té doby, co se vrátil z Vánoc, byl napjatější než houslová struna. Nejprve si myslela, že je to kvůli tomu malému dobrodružství v poušti, o kterém jí nechtěl říct. Ale to nebylo něco, co by jej trápilo, rozhodně ne do takové míry. Dopadlo to pro něj přece vítězně, zajal teroristu a počínal si velmi obratně. Vyšel z toho přinejmenším jako hrdina. Muži tuto vlastnost u jiných mužů obdivují.

Neptala se ho na návštěvu u dcery a bývalé manželky, když o tom sám nezačal, ale Toni měla podezření, že se ta návštěva nejspíš nevyvedla. Zdálo se, že ta žena řídí Alexův život i po rozvodu, a Toni ji za to nenáviděla. Ta žena musí být navíc úplně hloupá, jak jinak by od sebe Alexe mohla vyhodit?

Toni se však na to vzhledem k přísně pracovnímu vztahu, jaký s Alexem měli, nemohla zeptat. Mohla mu poskytnout jen příležitost, aby jí o tom sám řekl. Když nebude chtít, nemůže ho nutit.

„No nic,“ řekla. „Víš, kde mě najdeš. Pokusím se to ukrýt tak, aby na to nikdo nenarazil.“

Zvedla se k odchodu.

„Toni?“

„Hmm?“

„Zítra se pojedu podívat na další auto - pokud do ty doby nenastane konec světa. Je to sice starý auto, ale chtěl bych ho koupit.

Jde o malou miatu, je v jedný garáži ve Fredericksburgu, to je na I-95 několik kilometrů odsud.“

„Aha.“

„No, a vzhledem k tomu, že se v autech vyznáš, jsem si říkal, víš, jestli bys třeba... jestli bys nejela se mnou a nepodívala se na to se mnou?“

Toni byla úplně paf. Slyšela dobře? Mozek jí vypověděl službu, jako by dostala pohlavek za nějakou hloupost. Chvíli nebyla schopna přemýšlet, promluvit ani se nadechnout. Pak se ozval hlas jejího nitra:

No holka! Zve tě na rande! Zvolni, nespěchej, nevystraš ho!

Nadechla se. „Jo, ráda. Miata, říkáš? Jeden brácha miatu měl.“

„Jo,“ vyhrkl. „Vzpomínám si, žes mi o tom vyprávěla, takže by mi tvoje rada mohla hodně pomoct. Rozumíš.“

Chtěla se usmát, ale zarazila svůj obličej ve stadiu zdvořilého zájmu. Byl jako čtrnáctiletý kluk, který zve holku na první rande - viděla mu to na očích, slyšela to z jeho hlasu. Byl nervózní. Bál se, aby ho neodbyla.

Jako by to bylo vůbec možné.

Skutečnost, že si není jistý, ho dělala ještě roztomilejším.

„Víš, chtěl bych vyjet brzy ráno,“ řekl. „Co kdybych se pro tebe stavil v sedm?“

„Jo, to půjde.“

„A kde vlastně bydlíš? Nikdy jsem u tebe nebyl.“

Řekla mu svou adresu a kudy se k ní jede, stále plna zvědavosti.

Neukvapuj se se závěry, děvče. Jenom tě pozval jet se s ním podívat na starý auto, ne na víkend do Paříže.

Sklapni, zarazila ten hlas.

„Vezmi si spíš nějaký starý oblečení,“ řekl. „Mohla by ses umazat, až ve starý garáži polezeme kolem toho auta. Vezmu s sebou nějaký nářadí. Snad se mi povede to auto zprovoznit. Pokud ti nevadí čekat, než se mi to povede.“

„Naprosto ne,“ řekla.

Dlouhou dobu - minimálně několik tisíciletí - jen stála a dívala se na něj, bylo jí tak, že měla chuť poskakovat a křičet. Pak se konečně odtrhla. „No nic,“ řekla. „Jdu něco dělat.“

Jakmile za sebou zavřela dveře, a Alex ji tedy nemohl vidět, už se úsměvu neubránila. Je to tady!

Když bylo Alexovi třináct, půjčili mu k projížďce Tyler Texas

Tornádo - tehdy nejrychlejší vůz na světě. Nikdy nezapomněl na ten beztížný stav, na zvláštní pocit v žaludku, když auto přejelo první kopeček a nechalo ho napospas gravitaci. Nebýt bezpečnostní tyče, byl by z vozu vyletěl.

Přibližně tak se cítil teď, jako by právě minul první hrbolek s TTT. V žaludku ho šimralo, srdce mu bušilo nejméně dvakrát tak rychle než obvykle, v ústech měl sucho a zrychleně dýchal.

Ježíši Kriste. Cos to udělal? Tys pravě pozval Toni Fiorettaovou, svou zástupkyni, na rande?

Ne, ne, kdepak! Žádný rande! Jet se podívat na auto. V autech se vyzná, vždyť tenkrát přišla k němu domů a viděla prowlera, vyzná se v motorech, v hydraulice a všem! Vyrůstala mezi samýma klukama, který se pořád hrabali v autech!

Aha. Jasně. Nesnaž se mě oblbnout, kámo. Já si vzpomínám, jak ses jí díval na zadek, když jsi telefonem telefonoval dceři. A pamatuju si i tu lekci silatu. Když jste byli do sebe zamotaní při jednom z těch zápasnických chmatů. Jaký to byl pocit, mít ji těsné u sebe, než tě shodila na zem.

Uvědomoval si to. Uvědomoval si, že dělá hloupost. Toni pro něho pracuje a on pochopil, že jí není úplně lhostejný, ale tohle je nebezpečný terén. Toni je chytrá, schopná, dobře vypadá, a proč ne, bylo by příjemné dostat se k sobě blíž než při *silatu.* Na jeho představách není přece nic špatného - jen jim po rozchodu s Megan nenechával moc prostoru. Ale poslední návštěva doma, celá ta scéna s Megan a jejím novým přítelem, to byl zřejmě poslední hřebík do rakve. Jejich vztah dokonal, nikdy se už nedají dohromady. Když se potom uklidnil a všechno si promyslel, uvědomil si, že k ženě, která mu provedla něco takového, se už ani vrátit nechce. Megan měla v sobě něco z potvory, a ačkoliv se tenhle rys moc často neprojevoval, když na to přišlo, byla hodně podlá. Nechtěl žít s někým, kdo by na něj co chvíli plival síru. Tak se nedá žít, když člověk musí být ve střehu i v noci.

Už dlouho žil jako mnich. Celou svou duší se vložil do práce na autě, běhal nebo jezdil na kole, aby se unavil, a zároveň neměl pocit, že je hřích trávit čas ve společnosti pohledné ženy.

Dál to přece dojít nemusí. Nebude riskovat, že ztratí Toni jako přítelkyni a spolupracovnici jen proto, aby jejich vztah tlačil k nějakému románku. Nebude sahat, kam nemá, nebude si svlékat

kalhoty, všechno zůstane platonické.

No jasně. Tak proto jsi ji poprosil, aby s tebou jela do Fredericksburgu? Abys jí ukázal, jaký jsi platonik?

Mlč už, okřikl ten hlas. *Nic se nestalo a taky se nestane. Jsme přátelé, a basta.* Jeho vnitřní hlas se mu smál celou cestu zpátky do kanceláře.

28

PÁTEK, 14. LEDNA, 8:20
QUANTICO, VIRGINIA

Joanna Winthropová minula na chodbě Toni Fiorellaovou a byla *si* jistá, že se ve svých závěrech nemýlí:

Slečna Toni má spadeno na šéfa.

Nebylo těžké to poznat vzhledem k tomu, že Fiorellaová rozkvetla jako orchidej pokaždé, když byla v Michaelsově blízkosti. On si toho zřejmě nevšímal, to není žádné překvapení. Muži bývají - mimo jiné - i v tomhle ohledu zabednění. Ale i tak, je to docela pohledný muž, a nutno uznat, že i Winthropová už v téhle oblasti dostala několik zajímavých nápadů. Tedy aspoň předtím, než si začala vymýšlet záminky, aby se mohla setkat s Juliem Fernandezem. Michaels je fajn, ale Julio? Julio je poklad.

Vlastně by se jí mohlo podařit udělat si zítra chvíli volna a trochu mu pomoci s počítači. Pořád se chtěl učit a jí bylo stále příjemnější být mu nablízku. Ten člověk zřejmě neví, co je domýšlivost, aspoň pokud jde o ženy. Stále ji překvapoval tím, co a jak říkal.

Usmála se. Ať si Toni šéfa nechá. Možná se k sobě hodí víc. Winthropová se přistihla, že v poslední době si nezvykle oblíbila španělskou kuchyni...

PÁTEK, 14. LEDNA, 5:45
POUŠŤ NA VÝCHODĚ OREGONU

Kolem stanu byla pořád tma a zima, ale aspoň nezačalo znovu sněžit.

Johnu Howardovi nebylo sice v tom mumiovém spacím pytli jako

v pokojíčku, ale zima mu nebyla, a díky obličejové masce mu nezmrzl nos. Nechtělo se mu vstávat ze spacáku, ale potřeboval čurat, takže se tomu nemohl vyhnout. Slunce sice jen tak nevyjde, ale nebude nutné hledat vhodné místo - je tu úplně sám. Jak říkal jeho dědeček, je tak daleko, že slunce vychází někde mezi ním a městem...

Původně plánoval, že svůj každoroční víkend v přírodě stráví ve státě Washington po spojeném cvičení Net Force a armády na severozápadě, ale objevil se nějaký problém ve skladu biochemických zbraní v Umatille. Zřejmě došlo k úniku nervového plynu z raket. Nebyl to únik nijak obrovský, řádově šlo o mikroskopické množství, bylo to pod kontrolou a nikdo nebyl ohrožen. Jenže armáda se snažila celou záležitost před novináři utajit, a jak to tak bývá, tato snaha zcela selhala. Výsledkem bylo, že civilní obyvatelstvo v okolí skladiště se začalo strachovat, zda se do města nezanese jedovatý mrak a nezabije každého muže, ženu, dítě i psa. Všichni byli raději odesláni na návštěvu k příbuzným mimo město, takže Net Force a armáda své společné cvičení zrušily. Armáda měla pocit, že by nevypadalo dobře, kdyby se v okolí prohánělY skupiny lidí v bojovém oblečení, v plné aktivitě a předstírali nějakou bojovou činnost. To by lidi vystrašilo ještě víc, nikdo z nich by ani na vteřinku neuvěřil, že jde skutečně pouze o cvičení a souhru náhod. Howard ale nechtěl svůj výlet zrušit, takže se rozhodl pro Oregon. Rozdíly terénu mezi východním Oregonem a východním Washingtonem nebyly příliš obrovské.

Vysoukal se ze spacího pytle v dlouhých spodkách, kalhotách, ponožkách a teplé vlněné košili. Z bot vytáhl náhradní ponožky, které tam nacpal proti škorpionům a pavoukům - přestože byla zima, nebyl to špatný zvyk. Boty nejprve pro jistotu prohlédl, a pak si je obul. Brr, to byla zima. Vzal si bundu a čepici a vylezl ze stanu.

Ranní nebe bylo naprosto jasné, hvězdy připomínaly výrazné a ostré zářivé body. Bylo vidět i Mléčnou dráhu a velké množství souhvězdí, které člověk ve městě nemá šanci vidět. Velmi krásné nebe.

Vstal, ušel několik metrů po cestě, kudy šel včera večer, a podepsal se do závěje vedle nějakého zřejmě zmrzlého a neradostně vypadajícího keře.

Když se vrátil do stanu, zapálil svíčku a sestavil malý propanový vařič. Jeho stan byl v nejvyšším bodě tak vysoký, aby se v něm dalo sedět. Jeho stěny byly vyrobeny z dvojvrstvého goretexu, díky němuž

zůstával sníh venku a většina vlhka zevnitř unikala ven, takže se člověk neprobudil s obličejem zmáčeným od kondenzovaných par kapajících shora. Kdysi by nasbíral dříví a uvařil by si vodu na kávu a jídlo na malém ohníčku venku, ale současná filozofie využívání země volala po „bezzásahovém“ stanování. To znamená žádné kácení stromků ani keřů, žádné okopávání prostoru kolem stanu, žádné otevřené ohně a pouze minimální latríny - a i ty musely být před odchodem z tábořiště zakryté a zajištěné.

V hrnku začal rozehřívat sníh a usmál se. Zúčastnil se několika výletů, kde bylo toto pravidlo „bezzásahovosti“ tak striktní, že bylo nutné posbírat vlastní exkrementy a odnést je s sebou. To způsobilo několik drsných vtípků: *Hej, seržante, nechal jsem vám k snídani pár máčených ruliček. Vážné? No, to je sranda, protože já mám pro vás taky trochu čokoládovýho pudingu, desátníku...* Bylo k nevíře, z čeho všeho si vojáci dovedou dělat legraci. Venkovní teplota se pohybovala kolem dvanáctí stupňů pod nulou, země byla zmrzlá na kost, takže kopat hlouběji než pod sníh stejně nešlo. Howard však s sebou měl ekologický toaletní papír, který se rozloží, jakmile zvlhne, a jakékoliv stopy po výkalech budou do jara tytam. A dřív než na jaře si tady nikdo hrát nebude...

Dnes měl před sebou jen krátký pochod, ne víc než patnáct kilometrů. Ale na sněžnicích a s batohem na zádech to nebude jen tak. Pro případ že by se ztratil, s sebou měl GPS, ale chtěl se pokusit najít si další tábořiště tradičním způsobem, s kompasem a podle krajinných rysů. Nebylo to samozřejmě tak jednoduché jako GPS, u kterého stačí stisknout pár knoflíků, a přístroj vám řekne, kde právě jste a jak se dostanete tam, kam chcete. Jenže baterie se mohou vybít a družice může přestat fungovat. Kompas je mnohem jistější, když člověk ví, jak využít magnetický pól. Kdyby ztratil i kompas, existují ještě hvězdy a slunce. A když je zataženo, zbývá ještě orientace naslepo, ale ta už byla poněkud nejistá.

Vlastně už je to dlouho, co se naposledy ztratil. Smysl pro orientaci měl dobrý.

V šest ráno vzal virces a naťukal svůj ranní ohlašovací kód. Taky by si mohl pomoci vircesem, mohl si přivolat pomoc, kdyby ji potřeboval. Kdyby se něco stalo a nemohl zavolat, Net Force nebo jiní záchranáři by ho díky tomu malému přístroji našli, uvnitř byl vysílač s kvalitní baterií. Howard přece není hrdinou nějakého fantastického

románu, miliony kilometrů od jakékoliv civilizace. Nicméně je zima a on se nalézá sám uprostřed pustiny, všude kolem leží půl metru čerstvého sněhu. Kdyby se mu něco stalo, pomoc by se k němu jen tak nedostala.

Svým pobytem zde opravdu riskoval. A o to samozřejmě šlo. Tak se člověk může dozvědět, co v něm vlastně je, jestli obstojí ve zkoušce se skutečným nebezpečím. VR tak daleko nedosahuje, ať je sebeopravdovější. Ve VR má člověk vždycky jistotu, že nezemře. Ale ve skutečnosti se může všechno pokazit, a pak je nutné přežít jen s využitím vlastního rozumu a zkušeností. Tenhle třídenní výlet není nijak velká věc. Jednou přežil v přírodě o samotě několik týdnů, navíc v terénu od pouště po džungli. To vědomí mu dávalo jistotu, že když uprostřed pustiny spadne letadlo, dokáže přežít, než přijde pomoc. Pokud ovšem někdo bude ochoten jít ho hledat...

Jak se vám podařilo vylézt na tu vysokou horu, člověče?

No, víte, pane, stála mi v cestě...

Voda se začala vařit a Howard zalovil v batohu pro balíček mražené a vysušené kávy.

Kdysi slyšel vyprávět o mniších, kteří žili vysoko v horách kdesi v Orientu. Měli tam prý menší stánek, a když se u nich zastavili horolezci, prodávali jim kávu. Káva byla k maní za dvě ceny: šálek za dva dolary nebo za dvě stě dolarů. Když se někdo zeptal, jaký je mezi nimi rozdíl, odpověď zněla: „Sto osmdesát osm dolarů.“ Nápoj, voda i šálky byly naprosto stejné, ale vždy se našli lidé, kteří byli ochotní dát za šálek víc. A přísahali by, že je chutnější.

Howard to chápal. To, co se chystal pít, nebyl nápoj stejné kategorie jako čerstvě pražená a namletá nejkvalitnější zrnka cezená přes zlatý filtr a podávaná v jemném čínském porcelánu zkušeným a pozorným číšníkem, ale první šálek kávy na podobném výletě byl vždycky lepší než nejlepší káva v restauraci. Bez výjimky.

PÁTEK, 14. LEDNA, 23:00
BISSAU, GUINEA-BIBSAU

Hughes se otočil ve velké masážní posteli a sledoval, jak Monique odchází po vysokém bílém koberci do koupelny. Na její nahý zadek byl krásný pohled, nespouštěl z ní oči, dokud nezmizela v koupelně a

potichu za sebou nezavřela dveře. Usmál se. Barva jejích vlasů nebyla o nic přirozenější než její falešná ňadra, ale ani jedna z těchto věcí jí neubíraly na zručnosti milenky. Po třech důvěrnějších setkáních s ní - včera večer, rychle v poledne a dnes večer - byl Hughes zcela vyčerpaný, unavený a uvolněnější než za celá léta. Zkušená milenka je jednou z výhod bohatství, a Hughes si pohrával s myšlenkou zaměstnat Monique na plný úvazek. Teď si ji mohl dovolit, a zanedlouho si bude moci dovolit tisíce jí podobných.

Ale raději ne. Dokud nedosáhne svého hlavního cíle, měl by se vyhnout dalším závazkům. A to platí i o tak zábavném závazku, jako je Monique.

Podíval se na hodinky. Těsně po jedenácté. Kolik je v D.C.? Tady je o čtyři hodiny víc? Nebo o pět?

To je jedno. Platt je tam, nadšeně přilévá oleje do několika ohňů a připravuje konečnou fázi projektu. Hughes tomu šílenci nevolal od svého příjezdu, a v tuhle chvíli to ani nebylo nutné.

Rozhovory s Domingosem dopadly dobře, ještě lépe než sám čekal. Hlavní důvod, proč ten člověk neuzavřel obchod rovnou s Plattem, byl v penězích. Domingos chtěl víc. Hughes celou dobu čekal, že pan prezident předchozí částku zvýší, a překvapilo ho tedy, že to neudělal dříve. Rozhodně nešlo o žádný nečekaný výmol na cestě, jen přišel později, než se čekalo. Aby vyjednávání proběhlo jaksepatří, Hughes smlouval, ošíval se, cítil se uraženě, lehce protestoval proti jakékoliv opravě v původní smlouvě. Když se Domingos domníval, že je schopný jako celá četa arabských koňských handlířů, nechal se Hughes uvláčet a přesvědčit. Přihodil dalších třicet milionů, takže pan prezident měl dostat rovných sto milionů amerických dolarů. Nebo ekvivalent ve francouzských francích, japonských jenech nebo britských librách. Nebo i dinárech, rupiích, rublech nebo guinejsko-bissauských pesos.

Prezident usoudil, že mu dolary vyhovují.

Hughes se znovu usmál, když se otevřely dveře do koupelny a Monique přešla po koberci k němu. Zepředu je ten pohled ještě hezčí, říkal si a díval se na její obarvené ochlupení vyholené do tvaru srdce. I prsní implantáty jí zřejmě voperoval nějaký odborník, protože celek vypadal - i na omak - poměrně opravdově.

Ačkoliv byl hodně vyčerpaný, pocítil neurčité chvění v klíně.

„A, ty jsi vzhůru.“

„Ne všude.“

„Ale to se mi určitě podaří napravit, oui?“

Usmál se. Jestli ho někdo dokáže povzbudit, pak Monique zcela určitě.

„Nechám se překvapit,“ řekl.

29

SOBOTA, 15. LEDNA, 7:25
DÁLNICE HENRY G. SHIRLEY
(I-3S5, NEDALEKO INDIÁN SPRINGS, VIRGINIA)

„Chceš se stavit někde na kafe?“ zeptal se Alex a ukázal na čerpací stanici vpravo.

„Ne, to je dobrý,“ řekla Toni. „Už jsem měla dva hrnky.“

Bylo chladno, ale jasno a provoz klidný. V dodávce bylo mírně přetopeno.

Trochu nervózně se na ni usmál.

„Jo, já taky,“ řekl.

Toni měla pocit, že Alex by byl raději, kdyby k tomu nedošlo - kdyby jí vůbec neřekl, ať se s ním jede podívat na tu miatu. Jeli služebním autem, které měl Alex k dispozici, šlo o ekologický velkoprostorový vůz na plyn a elektřinu. A každý, kdo ho kdy řídil, věděl, že jde o bezbarvý a naprosto neoduševnělý vůz. Byl bystrý a pohyblivý jako želva se zlomenou nohou. Maximální rychlost byla sto třicet - to z kopce s větrem v zádech a přímluvou v nebesích. Navíc trvalo, než té rychlosti dosáhl. Mohl ujet asi tři sta padesát kilometrů - kdy se vyčerpaly zásoby obou pohonných jednotek. Pak musel člověk zastavit a buď se připojit do zástrčky, nebo sehnat novou láhev vodíku. Alex měl tento vůz každý měsíc k dispozici pro své vlastní účely, ale využíval tohoto privilegia jen zřídka. Pochopitelné. Po celé Net Force se vtipkovalo, že když se člověk posadí na skateboard a bude se rukama odrážet od země, dostane se do cíle rychleji než s tímhle autem - a nebude ho tolik bolet zadek.

Alex měl v kufru sadu nářadí, baterii do auta, několik plechovek oleje a další plechovky s brzdovou a převodovkovou kapalinou.

„Mluvil jsi dneska ráno s Jayem?“ zeptala se Toni.

„Kolem šestý jsem si poslechl jeho vzkaz s aktualizací.“

Toni tu kódovanou zprávu četla také, ale aby jen nemlčeli, předstírala, že ne. „Něco novýho?“

„Ne. Nic dobrýho ani zlýho. Nepodařilo se nám dopadnout teroristy, ačkoliv máme spoustu stop. Nedošlo k žádnýmu útoku na další systémy - aspoň pokud víme. Ale čekám, že to přijde. Ti chlápci se na nás chystají hodit pořádnej šutr, cítím, že se to blíží.“

Podíval se na ni. „Je mi trochu trapně, že jsem si vzal ten den volna.“

„V kanceláři stejně nic nevyřešíš.“

„Já vím, ale i tak...“

V levém pruhu se kolem nich prohnala velká dodávka. Musela jet nejméně sto padesát, sto šedesát. Když projela, náraz větru za ní rozhoupal jejich vůz.

„Kde jsou policajti, když je člověk potřebuje?“ řekla Toni.

Alex se trochu usmál.

„Utajila jsem to proniknutí do systému, jak se dalo, ale jakmile se to někdo dozví, budeme muset přiznat barvu. Pro jistotu.“

Podíval se na ni a pak zpátky na silnici. „Vsadím celej svůj plat proti plesnivý koblize, že senátor White to bude v pondělí vědět - pokud to neví už dneska.“

„Víš, co mu řekneš, až se tě na to zeptá?“

„Jasně. Pravdu. Ta se pamatuje nejlíp.“ Znovu se usmál. „Předhodím mu všechny Jayovy argumenty, ale nebude to k ničemu. Nejradši by se nás zbavil a dělal, že jsme nikdy neexistovali. Důvod se vždycky najde.“

„Mohli bychom někoho obětovat,“ řekla napůl z legrace. „Někoho v dost vysoký funkci, kdo by padl.“

Alex se na ni podíval. „Napadá tě někdo?“

No dobře, když s tím začali. Zhluboka se nadechla a spustila. „No, víš, říkala jsem si, že třeba já...“

„Ne,“ skočil jí do řeči. „Na to zapomeň. To nechci ani slyšet. Nikdo nepoletí přes palubu, a ty už vůbec ne!“

Rozhodnost, s jakou to řekl, ji překvapila. Nevěděla co dál.

„Idioti jako White se najdou všude,“ řekl. „Vždycky nám za sáněma poběží nějakej vlk a půjde po naší krvi. Zvládneme to, ale nikoho z našich lidí vyhazovat nebudeme, jasný?“

„Dobře.“

Trochu se usmál, aby rozhovor zlehčil. „Navíc, kdyby se ti něco stalo, ani bych nenašel dveře do centrály.“

Hm, to je kompliment. Nepouštěj se toho. Zkus...

Zaslechla sirénu, podívala se do venkovního zpětného zrcátka a uviděla, jak se k nim blíží policejní vůz. Čím byl blíž, tím hlasitěji sirénu slyšeli. Řidič měl určitě plyn až na podlaze, úplně letěl.

Alex sjel z pravého do širšího odstavného pruhu a zpomalil.

Do obličeje jim zablikal maják a vůz virginské policie proletěl kolem nich.

„Nejspíš jede za tou dodávkou,“ řekl Alex. „To jsou věci. Spravedlnost existuje.“

Přikývla. Sedí s Alexem v autě a jedou někam, co nemá s jejich prací nic společného. Spravedlnost možná existuje.

Nebo ta dýka, kterou dostala od guru, má skutečně nějakou kouzelnou moc. Usmála se.

„Co je?“

„Nic, jen mě něco napadlo,“ řekla.

SOBOTA, 15. LEDNA, 7:45
QUANTICO, VIRGINIA

Joanna dnes do práce nemusela, ale přesto mířila k centrále Net Force. Ještě se jí nepodařilo dopadnout toho parchanta, který z jejího počítače poslal tu zprávu pro milici, ačkoliv si uvědomovala, že to zřejmě provedl na dálku, ne osobně. Nic překvapivého. Ta poslední událost s obrazem ji naštvala ještě víc, ačkoliv k tomu už její počítač zneužit nebyl. Byl to políček celé Net Force, jasná výzva, kterou si Joanna brala osobně. Rozhodla se prohlédnout síť a ty blázny najít.

Takové tedy byly její plány. Když ale vcházela dovnitř, všimla si Julia Fernandeze v mikině, jak se belhá od překážkové dráhy.

Hleďme. Posledních pár dní ho nemohla sehnat, posílali si jen vzkazy, a teď ho tu má osobně. Pozdrav neuškodí. Možná zabije dvě mouchy jednou ranou.

Uviděl ji, usmál se a kývl. „Ahoj.“

„Ahoj. Máš dnes službu?“

„Nemám. Právě jsem skončil ranní rozcvičku a chystal jsem se do

sprchy, než půjdu domů.“

„Já mám v plánu trochu se podívat na síť,“ řekla a mávla k budově centrály. „Nechceš jít se mnou? Ukázala bych ti některý zajímavější rysyVR.“

„To bych rád. Ale přesto bych měl asi nejdřív do sprch. Nejsem zrovna nejčerstvější.“

Nasála vzduch nosem. „Nijak hrozně nesmrdíš. Myslím, že přežiju, když s tebou budu v jedný místnosti. Pojď se mnou.“

„Rozkaz.“

Oba se usmáli.

Joanně opravdu nevadil muž, který voněl jako muž, měla to radši než vody po holení a deodoranty s vůní ovoce. Na trošce potu není nic špatného. Nejspíš na ni útočí feromony...

SOBOTA, 15. LEDNA, 9:00
WASHINGTON, D.C.

Tyrone si uvědomil, že ležet v posteli a hypnotizovat strop lze jen do té chvíle, než to začne být nuda. Neskutečná nuda.

Už tisíckrát si přehrál, co řekl on, co řekla ona, i každičký detail toho, co se mezi nimi stalo. Nic se na tom nezmění. Bylo to jako velká skála - bez ohledu na to, kolikrát do toho bude člověk rýpat nehtem, pořád to bude skála.

Vzdychl, skulil se z postele a zamířil do koupelny. Zamával prsty před ovládačem televizní sestavy, čímž se spustil standardně nastavený kanál, zprávy. Tatínek naprogramoval domácí televizi na zprávy, neboť byl přesvědčen, že nikomu neuškodí, když se na ně čas od času podívá. Tyrone se chystal to standardní nastavení změnit - taková věc je hračka, když je člověk aspoň průměrně inteligentní - ale ještě se k tomu nedostal.

Místní zpravodajská stanice hrála všemi barvami. Zrovna hovořili o dopravě. Nejdříve skutečná doprava na silnicích a na dálnicích, pak cesty virtuální, které části sítě jsou čisté, které zanesené, které pod-servery jsou spadlé nebo poškozené.

Došel do koupelny a na půl ucha poslouchal zprávy.

Táta je na svém výletě. Máma snídá se svými přítelkyněmi - říkají si Bohyně - a nevrátí se dřív než v jedenáct. Takže má celý dům pro

sebe. Ležením v posteli nic nevyřeší, mohl by aspoň něco dělat.

Cítil pokušení připojit se na síť a dohnat, co zameškal. Za posledních pár měsíců se tomu moc nevěnoval, všechen čas mu zabrala Bella, Bella, Bella. Když se zpětně zamyslel, nic jiného vlastně nedělal. Když nebyl s ní, tak o ní aspoň snil, přemýšlel, nebo o ní mluvil.

V záblesku jasného rozumu si Tyrone uvědomil, že musel být v poslední době příšerně nudný. Pořád jen Bella tohleto a Bella tamhleto a jeho kamarádi ho určitě zvolili Králem otravů a hlupců hned v prvním hlasování. Aspoň Jimmy Joe si od něj zaslouží velkou omluvu. Vybavoval si, jak mu na ten program řekl „Je to jenom hra“, nezapomněl ani na zděšený výraz v očích svého přítele.

Páni, to je nestandardní chyba toku dat. Blb na desátou.

Ale dobře. To bývalo, teď je jiná doba.

Přesto mu myšlenka na VR nějak neseděla. Měl potřebu něco dělat, ale ne s počítačem.

Tak co? Co má na výběr jinýho?

V duchu se usmál. Je to dost na hlavu, když jediné dvě věci v životě jsou počítače a prolhaná holka, která už navíc patří minulosti.

Mohl by jít do obchodního centra. Ne, zrušil tuto možnost, Bella je tam v jednom kuse. Mohl by se jít projít, jenže jejich čtvrť je zajímavá asi jako pytel pilin. Mohl by zkusit najít v televizi nějaký film...

Ne, ne, potřebuje něco dělat, nesedět jenom na zadku a nasávat data, ať už je to VR, film nebo něco jiného. Ale co se dá dělat v chladném slunném dni?

„A teď místní události,“ drmolil hlas z televize. „Členové studentského pochodového orchestru Kennedyho školy dnes umývají auta, aby si přivydělali na nové uniformy. Akce proběhne v sobotu v Lincolnově nákupním centru od poledne do čtyř.“ *Jo, to je ono, mytí aut, to je něco, to je paráda!*

Hlas pokračoval. „Dětská knihovna dnes přivítá Wendy Herouminovou, která zde bude číst úryvky ze své nejnovější knihy Růžový tučňák.“

Jo, jo, knížka, pro děti! No to je úplně vzrušující! „A v sobotu v osm hodin ráno začíná v lonesdaleském parku šestý ročník každoročního bumerangového turnaje, který bude pokračovat až do neděle pěti hodin odpoledne.“

Tyrone si myl ruce, když zaslechl tu poslední zprávu. Bumerangový turnaj? Co to je? To házou s těma klackama? *Hej, slepče, tvá jednotka je prázdná, co takhle tam zajít a podívat se?*

Usmál se. Tak jo. Proč ne. To by šlo. Ten nový park je jen několik bloků odsud, takže ani nebude muset jet autobusem. Může tam dojít pěšky a podívat se. Jedno bylo jisté, tam na Bellu nenarazí. Ani na nikoho, koho zná.

Co by ne? Nikdy bumerang neviděl, jen ve VR, a i tam šlo jen o pozadí. Proč ne?

Uprostřed fotbalového hřiště stál vysoký urostlý chlap. Zaklonil se, v pravé ruce držel oranžový bumerang vykrojenou stranou dopředu, jeden konec trčel vzhůru, a pak tu věc vrhl takovou silou, že skoro přepadl a dotkl se země.

Bumerang rotoval, stoupal asi padesát metrů přímo, pak se začal stáčet doleva. Stále stoupal, ale přetočil se tak, že byl plochou stranou k zemi, točil se a obkroužil muže ve výšce deseti metrů nad ním, zamířil za něj, pak se znovu objevil před ním, udělal kolem něj dokonalý kruh, trochu se vznesl a vzápětí klesl k muži. Ten točící se oranžový bumerang se k chlápkovi vrátil, on měl ruce u hrudníku asi deset centimetrů od sebe, dlaně otočené k sobě. Když hrozilo, že ho bumerang udeří do hrudi, přiblížil dlaně k sobě a předmět zastavil.

Neudělal ani krok, vůbec nemusel, bumerang se mu vrátil přímo do ruky.

Lítá to úplně skvěle!

Tohle musím mít!

Tyrone se díval asi hodinu. Bylo to fantastické, viděl, že lidé dělají s těmi bumerangy neuvěřitelné věci. Bumerangy klesaly, kroužily, někteří dokázali mít ve vzduchu pořád dva nebo tři, běhali, chytali je, smáli se, vráželi do sebe, bylo to skvělé.

Nejvíc se mu asi líbil bumerang bojový, jak ohlásila žena komentující turnaj. Na rozdíl od sportovních modelů se tenhle nevracel. Muž, který ho vrhl, byl vysoký a hubený. Sám se celý zkroutil, dal do vrhu veškerou sílu, tak to aspoň Tyronovi připadalo, a ten bumerang, prakticky rovný a přibližně dvakrát větší než modely sportovní, plachtil kupředu jako šíp možná metr a půl nad zemí, letěl, letěl, letěl a vypadalo to, že se nikdy nezastaví.

Pánové!

Když konečně dopadl, Tyrone nevěřil, že mohl letět tak daleko. Dvě stě dvacet metrů jakoby nic. Zdálo se, že má v sobě zabudovaný nějaký motorek.

Pak byla přestávka. Tyrone zamířil ke stolkům vyhrazeným pro prodej. Bylo tam nejméně dvacet různých modelů, lišily se úhly, velikostí i barvou. Naprosto se nedokázal orientovat.

„Seš novej?“ zeptal se muž za stolkem. Jeho přízvuk byl tak silný, že by se o něj dalo opřít. Australan.

„Jo,“ odpověděl Tyrone. „Ale chtěl bych se to naučit.“

„Fajn. Kolik bys chtěl investovat?“

Tyrone vytáhl z kapsy kreditní kartu a zjistil si zůstatek. S Bellou utratil spoustu peněz, ale na účtu měl asi padesátku.

Řekl sumu muži za stolkem. Za co jinýho by to měl utratit?

„Ty jo, za ty peníze můžeš mít skoro šecko tady na tom stole. Ale než se do toho dostaneš, měl bys asi začít s pevnějším modelem.“ Australan vzal světlehnědý bumerang na jednom konci bíle natřený. Podal ho Tyranovi.

„Drží se to za bílej konec, když je člověk pravák, jo, přesně tak, jako když zatínáš pěst, palec pěkně venku, správně. Když chceš vrhnout, musíš přímo před sebe, trochu to ještě rozrotuješ zápěstím. Musíš počítat i se směrem větru, ale v ceně je i letáček s návodem, tam se dovíš šecko, co potřebuješ.“

Tyrone si bumerang prohlížel. Byl z překližky s plochou spodní hranou, koncovky byly zahnuté. Hlavní vnitřní okraj byl tupý a venkovní hrana zúžená, takže bumerang měl venkovní stranu silnější a vnitřní slabší. Tyrone odhadoval, že na délku měří asi metr, na tloušťku kolem centimetru. Zahnutí odhadoval na pětačtyřicet nebo padesát stupňů. Otočil ho. Ve střední části plochy byl laserem vypálený obrázek černocha chystajícího se vrhnout bumerang a vedle něj slova „Gunda-warra Boomerangs - Kangaroo - Vyrobeno ve Wedderburnu, Victoria, Austrálie“.

„Než se to naučíš vrhat, párkrát se pořádně zareje do země. Překližkový modely se držej ve vzduchu lip než modely z masivního dřeva. A jsou levnější. Tenhle tě příde na dvacet babek.“

Tyrone bumerang potěžkal. Uvědomil si, že celou dobu, co je tady, si na Bellu ani nevzpomněl. A i předtím jen krátce.

„V ceně je členství v Mezinárodní bumerangový asociaci. Máme skvělou webovou stránku.“

Tyrone se usmál. „Vezmu si ho.“

30

SOBOTA, 15. LEDNA, 11:55
VÝCHODNÍ OREGON

Howard si našel slunné místo na oběd. Relativně rovný sněhový úsek byl na východní straně chráněn před větrem několika stromy a keři, ale na porostu ležela silná vrstva sněhu. Na několika menších stromech bylo tolik sněhu, že se skláněly k zemi a některé větve dosahovaly až na zem.

Nebyla už taková zima, ale počasí se stále nedalo nazvat teplým, byl asi jeden nebo dva stupně nad nulou. Ze stromů opadávaly těžké závěje sněhu a s hlasitým plesknutím dopadaly na zasněženou zem.

Howard se rozhodl vařit mimo převislé větve. Sněžnicemi udusal sníh vedle velkého plochého kamene. Vircesem se ohlásil, že je stále naživu, pak shodil ze zad batoh a postavil vařič na kámen. Do hrnku dal několik hrstí sněhu a začal sníh rozpouštět, aby si mohl uvařit sušené a mražené kuře se zeleninou.

Než se voda zahřála, podíval se po okolí a v poměrně mělkém sněhu vydupával o trochu širší cestičku. Díval se, jestli nenarazí na stopy malých zvířat nebo jestli tudy před nedávnem neprošly nějaké lidské bytosti. Nenašel nic, co by naznačovalo přítomnost lidí nebo zvířat, ve sněhu byly pouze jeho stopy.

Na sněhu viděl jen své vlastní stopy, tak daleko od domova. Rád si připadal jako pán všeho, nač se podívá.

Zakroutil rameny, protáhl si krk, udělal pár dřepů a dotkl se prstů na noze, aby uvolnil nohy. Od poslední přestávky uplynuly dvě hodiny a po takové době chůze ve sněžnicích se člověk cítí pořádně utahaný. Bez ohledu na věk...

Voda v hrnku začala bublat. Vracel se k vařiči pod větvemi

stromů. Zvedl oči a všiml si, že se z vysoké větve utrhla závěj sněhu a padá přímo na něj.

„Ale ne, to ne!“ Zasmál se a uskočil stranou. Závěj ho minula o půl metru, ale zamotal se a chtěl se jednou rukou opřít o strom. To byla chyba, protože svou vahou kmen trochu rozkýval, a s ním i obrovský nános sněhu. Znovu se zasmál, oběhl kmen a měl radost, že se mu podařilo té ledové sprše uniknout.

Radost mu nevydržela dlouho.

Strom zbavený nánosu sněhu se vymrštil vzhůru jako pružina a narazil do vedlejšího stromu.

Ten se přelomil ve výšce tří metrů nad zemí. Jako když se zlomí tužka – *křup!*

Sníh nebyl sice příliš hluboký, ale ideální pro běh také ne.

Howard tak tak stihl zvednout ruce nad hlavu, než na něho spadl zlomený kmen.

SOBOTA, 15. LEDNA, 15:05
FREDERICKSBURG, VIRGINIA

Michaels znovu řekl zpod kapoty miaty: „No, zkus to ještě jednou.“

„Jasně,“ řekla Toni za volantem a otočila klíčkem v zapalování. Motor zakašlal hlubším hlasem než předtím.

„Přidej trochu plynu, sešlápni pedál!“

Přidala plyn a po vteřině motor chytil.

„Konečně!“ řekla Toni i Alex zároveň.

Byli v garáži sami. Greg Scates, bývalý majitel vozu, se na ně čas od času přišel podívat. Alex se na miatu zběžně podíval, a pak, když viděl tachometr, zvolal: „Ježíši, ona má najeto jenom dvanáct set kilometrů!“

V tu chvíli nabídl Gregovi sumu. Grega překvapilo, kolik mu Alex nabízí, čekal mnohem méně.

Alex převedl dohodnutou částku ze své kreditní karty na Gregův účet a rozloučili se.

Alex zavřel kapotu, otřel si ruce do červeného hadru a usmál se na Toni.

Pracovali na autě už několik hodin. Našli pneumatiky, v

plastikových pytlích byly ve výborném stavu, nahustili je malým kompresorem napájeným z jejich auta a nasadili je na kola. Dolili benzín, olej, vodu, převodovkovou i brzdovou kapalinu a další maziva, vyměnili baterii a upravili vstřikovač paliva. Alex ještě zkontroloval elektrický rozvod, otřel z různých částí ochranný nátěr, sem tam přitáhl matku, a auto konečně předlo.

Alex Toni řekl, že by si moc přál řídit tenhle vůz domů, ačkoliv technická kontrola byla dávno prošlá. „Za tu pokutu mi to stojí," dodal.

Setřel si mastnotu z rukou, otevřel dvířka u řidiče a podíval se na Toni. „Bude potřebovat novou střechu," řekl. „A nový pásy, pár drátů a další maličkosti. Lak je v dost dobrým stavu, ačkoliv křiklavě červená barva není mým favoritem. Ale to se dá změnit."

Toni se na něj usmála. I ona se trochu zašpinila, když mu pomáhala nasazovat kola a podávala mu nářadí. Byl jako malý kluk, úplně bez sebe a na všechno ukazoval. „Podívej na tohle! Jo, a tohle!" Úplně se ponořil do práce a jako by zapomněl na všechny roky zodpovědné práce. Těšilo ji, že ho takhle vidí. Tak uvolněného. V takové pohodě.

„Tak ji trochu protáhneme," řekl.

Toni se chystala vystoupit.

„Ne, zůstaň sedět, řiď ty. Umíš to s manuální převodovkou?"

„Jasně."

Doutíral si ruce, obešel vůz k sedadlu spolucestujícího a nastoupil. Dveře do garáže už byly otevřené a odpolední slunce se na ně smálo. Toni zařadila zpátečku a opatrně vycouvala na silnici, otočila volantem a chystala se zařadit jedničku.

„Počkej chvilku," řekl Alex. Otočil se dozadu, zachytil zip u zadního okýnka a rozepnul jej. Slabé zadní okýnko z plastů stlačil za stabilizační rám, natáhl ruku před Toni a odepnul střešní řemínek u ní a pak i na své straně. Jednou rukou střechu smotal za sebe.

„*Voilá!*" zvolal. „Kabriolet! Není ti doufám moc zima?"

„Ani trochu," zavrtěla hlavou.

„Tak fajn. Podíváme se, jak jezdí."

Toni pustila spojku - byla trochu zatuhlá a skřípala - a miata poskočila vpřed. Krátká řadicí páka umožňovala rychlé a snadné řazení, takže netrvalo dlouho, a po čtyřproudové dálnici uháněli devadesátkou. Byl to mrštný vůz, s přesným řízením, projíždění

prudkých zatáček byla přímo slast. Zatáčku s maximální rychlostí padesát projeli osmdesátkou bez jediného problému.

Je tišší, než jsem čekala," řekla Toni. „A není tu ani moc vítr."

„Zrychli na sto dvacet, ať vidíme."

Provoz byl řídký, takže Toni trochu přidala.

Ve sto dvaceti vítr trochu zeslábl a hluk jakbysmet. Řekla to Alexovi.

„Jo, při sto dvaceti je tišší než v osmdesáti. Bylo to součástí původního designu. To je skvělý, ne?" usmíval se při pohledu na silnici před nimi.

Po dalších pár kilometrech Toni zastavila u supermarketu.

„Něco se děje?" zeptal se.

„Ne. Teď ty. Klepeš se na volant od chvíle, co jsme vyjeli."

Znovu se zasmál. To se jí moc líbilo. Vyskočil z auta, přeběhl na druhou stranu a Toni si zatím přesedla.

Když dosedl, podíval se nejdříve do venkovního zrcátka na své straně a pak do vnitřního. Potom se podíval do zrcátka vpravo. „Je trochu vyhnutý," řekl.

Toni už je chtěla upravit.

„Nech ho, zvládnu to sám," zarazil ji. Jedna z výhod takhle malýho auta. Sleduj." Naklonil se a upravil zrcátko. „Vidíš? To u toho pomalýho křápu nejde."

Natáhl se před ni, jednou rukou rovnal zrcátko a díval se na Toni jen z několika centimetrů.

Cítila ho, jeho pot, vodu po holení, byl tak blízko, zadní stranou paže se téměř dotýkal jejích ňader, ústa měli tak blízko, jen se políbit.

Bez dalšího přemýšlení to udělala. O vlásek se naklonila, dotkla se svými rty jeho a políbila ho.

Ty ses musela zbláznit, Toni!

Tělem jí projel náhlý záchvěv paniky. Ale ne! Co to jenom provedla?

Ucukla a chtěla polibek přerušit.

Alex odtáhl ruku od zrcátka, položil ji Toni na krk a přitáhl ji k sobě. Otevřel ústa a jejich jazyky se našly.

A pak že Bůh neexistuje, blesklo Toni hlavou.

SOBOTA, 15. LEDNA, 12:15
VÝCHODNÍ OREGON

Nedalo se to říct jinak. Howard byl v pasti.

Měl štěstí, že ten silný kmen byl hustě porostlý větvemi, které pád zpomalily, a nerozmačkal tedy Howarda napadrť. Spadl ale zezadu na jeho levé lýtko, a přišpendlil ho obličejem k zemi. Howardovi se podařilo odstranit několik větví ze zad, takže teď seděl zády ke kmeni.

Levou nohu měl v pasti, pravou sice volnou, ale nataženou přímo před sebe.

Nebyla to nejpohodlnější pozice jeho života. V levé noze necítil žádnou bolest. Bylo to dobře? Nebo ne?

Pořád se mu dařilo hýbat levou nohou, cítil prsty, a to ho těšilo. Lýtková ani holenní kost ani nemusejí být zlomené, to však nebylo nejdůležitější.

Horší bylo, že virces měl pečlivě připnutý na pásku na batohu, kousek od vařiče. Bylo to jen tři metry odsud, ale vzhledem k nastalé situaci se to rovnalo deseti milionům kilometrů. Nemohl se ani hnout.

Snažil se kmen zvednout a odvalit, ale nedařilo se mu to. Na noze mu ležela patnáctimetrová kláda, a zřejmě i v mnohem lepší pozici by se mu nepodařilo s kmenem pohnout jen pomocí svých svalů. Strom na jeho lýtku byl silný přibližně jako telegrafní sloup.

Nebyla to dobrá situace.

Seděl uprostřed pustiny přišpendlený k zasněžené zemi jako brouk ve vitríně a veškeré elektronické přístroje byly mimo jeho dosah. Sice byl na toto počasí oblečený, ale až přijde noc, bude pořádná zima, a spát s obličejem u země při několika stupních pod nulou by nebylo to nejzdravější.

Pokud se po čtyřiadvacet hodin neohlásí, zavolají mu, a když se neozve, vyrazí hledat virces i jeho, ale v tu dobu už z něj může být rampouch. Navíc ho začnou hledat nejdříve zítra v poledne.

Kdepak, vzato kolem a kolem situace vůbec není příznivá.

Zhluboka se nadechl, vydechl a díval se, jak mu od úst stoupá pára. Není moc teplo. Vlastně měl pocit, že je o deset stupňů méně než před několika minutami.

„No tak, Johne," řekl nahlas. „Probereme si to. Máš tu nějaké dobré zprávy?"

V kapse u bundy měl zapalovač. Kromě zelených jehliček bylo na větvích i hodně uschlých, sice všechny studené a vlhké, ale byl si jist, že oheň by se mu podařilo rozdělat. Takže by snad nezmrzl. Dokonce by se mu mohlo podařit kmen přepálit. Snížit jeho váhu natolik, aby mohl zbytek odvalit z nohy.

Nebo by tím založil menší požár, ve kterém by se kvalitně propekl.

Hmm. To až pokud nevyjde nic jiného.

Co dál?

Má s sebou svůj nůž. Sáhl si rukou na pravý bok, nahmatal rukojeť - to byla úleva - a vytáhl nůž z pochvy.

Nůž byl jedenáct palců dlouhý, pět z toho tvořila čepel. Byl špičatý, čepel měla na tloušťku tři osminy palce, měl umělohmotnou ergonomickou rukojeť, která byla chráněna mosazným kováním. Šlo o kvalitní zbraň, schopnou zabít jediným vrhnutím, pokud to člověk uměl, ale nebyla určená k přeřezávání tak silného kmene. Nicméně ho měl a věděl, že kdyby vydržel dost dlouho otočený, mohlo by se mu podařit kmen přeříznout. Asi by to nebylo hned, ale stejně nikam nespěchá...

Vzhledem k těm dvěma možnostem se cítil mnohem lépe.

Vlastně třem - taky by si mohl uříznout nohu pod kolenem, ne?

Usmál se.

„No nic, a co další možnosti, Johne? Co takhle rozřezat bundu na proužky, udělat laso a pokusit se batoh přitáhnout? Jsou to jen tři metry, třeba by se ti to povedlo a měl bys u sebe svůj virces."

Jo, to by teprve byla legrace. Na starýho Howarda spadnul strom a on musel zavolat pomoc. Jen škoda, že bez bundy zmrznul dřív, než se podařilo sehnat helikoptéru, která by pro něj doletěla...

To asi ne. Zařadit těsně před tu možnost s ohněm.

Podíval se na svou uvězněnou nohu. Počkat. Další možnost, manévr ZTÚJ.

Neboli Zkus To Úplně Jinak.

Když se nedá problém vyřešit předním vchodem, proč nezkusit zadní vrátka? Když je nepřítel příliš silný, aby ho bylo možno porazit v přímém útoku, může se podařit útok z boku.

Howard se podíval na nohu a usmál se. Kmen odhrnul velkou část sněhové pokrývky na zemi. Howard tipoval, že je buď těsně nad zemí, nebo přímo na ní, ale i zmrzlá zem není tak tvrdá jako dřevo, ne? Tím

spíš, že na ní leží teplá noha a ještě ji rozehřívá.

Bude muset vyhrabat žlábek pod holení, tak hluboký, aby mohl nohu prostrčit. Když se lýtko dostane pod úroveň země, bude strom ležet už jen na okraji díry, a on bude moci svou nohu vytáhnout, ne?

Zkus to úplně jinak.

Dávalo to smysl. Rozhodně to bylo rozumnější, než si hrát s nožem na Sandokana nebo se nechat uškvařit.

Zasmál se. „Tak hrabej, kámo. Když se ti to povede, nikdo se ani nedoví, co se stalo."

Trochu si přesedl a vedle uvězněné nohy odhrabal sníh až na zem. Nebyla od krve. To bylo dobře.

Vrchní vrstvu tvořil převážně písek, kamenitá půda pod ním byla zmrzlá, ale trvalo mu to jen asi hodinu a podařilo se mu vyprostit. Nakonec se nejvíc obával o svůj hrnek, který postavil na vařič, aby si ohřál oběd. Bál se, aby se voda nevypařila, ale stihl k vařiči doběhnout včas a hodil hrnek do sněhu.

Kotník neměl ani vymknutý, sníh pod kmenem ztlumil náraz natolik, že neměl ani roztržené kalhoty. Chodidlo ho sice bolelo, ale ne tolik, aby nemohl chodit. Howard jedl pozdní oběd a měl ze sebe velkou radost.

No jo, tak stárne. Holt se naučí bojovat rozumem, nikoliv silou. Stárnutí může být otrava, ale co už člověku zbývá jiného? Umřít? Ne.

Aha, Johne, ty ses dal na filozofování?

Jo.

Nic nedodá člověku větší pocit jistoty než vlastní úspěch. Možná je to jen iluze, ale v tu chvíli to byla iluze rozhodně příjemná. Ne že ne.

31

SOBOTA, 15. LEDNA, 15:20
FREDERICKSBURG, VIRGINIA

Projelo kolem nich auto, řidič zatroubil a usmál se, ale Alexovi to bylo jedno. Vášeň, o níž si myslel, že vyhasla, když se rozešli s Megan, z něho zdaleka nevyprchala. Toni byla tak milá. Její rty byly horké a jemné, tiskla ho k sobě rukama, její ňadra na jeho hrudi...

Michaelsův virces začal hrát úryvek z *Les Preludes*, který Alex naprogramoval pro ohlašování naléhavých hovorů.

Hergot!

Přerušil polibek a odtáhl se. Nahmatal virces.

„Teda," řekla Toni. Byla celá červená a ztěžka oddychovala.

„Jo. Nezapomeň to, jo?"

Stiskl ikonku na displeji a ohlásil se. „Michaels."

„Veliteli, tady Jay Gridley. Promiň, že ruším, ale všechno je v háji."

„Cože?"

„Hoši z indexu právě zničili americkej bankovní internetovej systém. Doufám, že máš u sebe nějaký hotový peníze, protože dneska už si žádný nevybereš."

„Kurva!"

„Jo, šéfe. To je tady pro všechny klíčový slovo. Chlapi z banky mají pěnu u huby, po celý síti se jako stádo rozzuřenejch bejků řítí dominovej efekt. Každej postavil kolem svý adresy ohromný zátarasy a celá severoamerická síť je v pěkným zmatku."

„Jaký jsou škody?"

„Lejeme na to studenou vodu, ale vypadá to jako gigantickej lesní požár. Je tu horko, smrad a špína a horší se to každou minutou.

Budeme muset odpojit některý hlavní systémy a zavřít několik částí federální sítě.“

„Udělejte, co můžete, povolejte na to všechny, koho máme. Jedeme - jedu tam,“ řekl Michaels. „Konec.“

Michaels se otočil k Toni. „Promiň.“

Zavrtěla hlavou. „Doufám, že myslíš ten telefon.“

„Jo, jasně. Ale... to...“ Mávl dlaní tam a zpátky mezi nimi. „To asi není nejrozumnější.“

„Já vím.“

„Jsem tvůj šéf. Takováhle věc může způsobit spoustu problémů.“

„Jaká věc?“

Upřeně se na ni zadíval. „Ježíši, Toni, víš přece, o čem mluvím. Milostný vztahy v kanceláři. Když nadřízení spí s podřízenými.“

Usmála se tak radostně, že to Alex nikdy předtím neviděl. „Ty blázínku,“ řekla.

„Co je?“

„Ty se mnou chceš spát?“

„Jo, samozřejmě, ale za těchhle podmínek...“

„Odstoupím,“ řekla.

„Cože?“

Jestli spolu budeme spát, podám rezignaci.“

„Toni...“

„Myslím to vážně. Kdyby to měl být problém pro tebe jako mýho nadřízenýho, pak se to dá vyřešit. Pracuju pro tebe hrozně ráda, Alexi, ale jinou práci najdu taky. Osobní vztah s tebou je pro mě právě teď mnohem důležitější než pracovní.“

Překvapeně zamrkal. „Ty bys odešla z práce jen proto, abys se mnou mohla spát?“

„Ihned.“

„Proč? Nejsem nijak dokonalej.“

„Moc se podceňuješ. To myslím vážně.“

Zavrtěl hlavou. „Ježíši. No, musíme se vrátit do centrály a poradit si s tou katastrofou. Co kdybychom si o tomhle promluvili potom?“

„Stačí říct. Chceš se vrátit pro služební auto?“

„Ne, necháme ho tam. Někoho pro něj pošlu.“

Nastartoval.

Sakra práce. A pak že jenom kape.

SOBOTA, 15. LEDNA, 15:25
HANA, MAUI, HAVAJ

Winthropová byla připojena na síť a ukazovala Juliovi některé záludností práce s VR a sítí. Nechala ho zvolit program, a on se rozhodl pro pláž na ostrově Maui nedaleko města Hana. Podoby měli vlastní a v plavkách se bosi procházeli po písčité pláži. Slyšeli příboj a křik racků. Nad nimi se vznášel jemný vánek, moře je hřálo do chodidel a slunce je hladilo po nahé kůži.

„Tak co ty na to?“ zeptal se Julio.

„No, na starýho vojáka to není špatný. Proč sis vybral právě tohle?“

„Jednou jsem tady byl ve skutečnosti. Mám na to hodně dobrý vzpomínky. A krom toho jsem tě chtěl vidět v plavkách.“

„To říkáš určitě všem ženám.“

„To si piš. Ale mé úmysly jsou počestné. Taky jsem mohl zvolit nudistickou pláž.“

Zasmála se.

Když obešli velký balvan u písečného výběžku, Winthropová si všimla něčeho zvláštního. Měla pocit, že voda ustupuje, vytrácí se a je čím dál mělčí. Mizela tak rychle, že na dně zůstávaly ryby. Na písku se kroutil mořský úhoř a snažil se dohnat ustupující vodu.

„To je hezký,“ řekla. „Co to znamená?“

Zavrtěl hlavou. „Nemám tušení. Já to nedělám.“

Voda stále ustupovala a Winthropová se zadívala na otevřené moře.

„Aha,“ pronesla.

„Co je?“

„Teď mi to došlo. Vidíš?“

Julio přimhouřil oči. „To vypadá na pořádnou vlnu.“

„Jo, je to pořádná vlna, a až bude ještě blíž, bude ještě větší. Je to *tsunami*.“

„Přílivová vlna?“

„Jde jenom o metaforu. Nemá to s přílivem nic společnýho. Tsunami většinou způsobí zemětřesení nebo sopečná aktivita. Někdy i větší meteorit po dopadnutí do oceánu - nebo když si někdo hraje s atomovkama.“

„A co dělá tsunami v mým scénáři?“

„Tos mě dostal, ale vypadá to na pěkný pozdvižení. Na síti se děje něco velkýho. Pro dnešek musím lekci zkrátit, vypadneme z tohohle scénáře, musím se podívat, co se děje ve skutečnosti.“

„Rozkaz. Ty jsi tu odborník.“

„Počkej...“

SOBOTA, 15. LEDNA, 15:30
QUANTICO, VIRGINIA

Fernandez se znovu objevil v počítačové místnosti na židli vedle Joanny. Mávala rukama před počítačem, vyvolávala rychle se střídající změti obrazů a čísel. A přitom klela jako starý námořník.

„Do háje! Jak se to sakra mohlo stát?“

Znovu zamávala rukou a pak zuřivě bušila do klávesnice před sebou.

Fernandez mlčel, uvědomoval si, že není nejlepší doba rušit ji hloupými otázkami.

Ale ať se děje cokoliv, nevypadá to dobře.

„Ne, ne, ne, ty potvoro! Necpi se tam, zničíš ten... hergot, hergot! Zastav se!“

Do místnosti vběhl Jay Gridley a podle jeho rozrušení se dalo usuzovat, že už ví, co se děje.

„Winthropová, vidíte to?“

„Jo. Ježíšikriste!“

Gridley si přitáhl židli k dalšímu počítači. „Je to úplně v pytli. Právě vypadly pojistky na federální síti jedna.“

„Musíme sem dostat pár programátorů, Jayi...“

„Už se stalo. Šéf už je na cestě a stejně tak všichni, kdo nám tady můžou pomoct.“

„Volal jste i Fiorellaový?“

Podíval se na ni od holoprojektoru před sebou. „Ani to nebylo nutný, když jsem zjistil polohu jejího vircesu. Ležel půl metru od šéfovýho. Je s ním.“ Zacvičil obočím. „To jsou věci, co?“

„Nic novýho pod sluncem,“ řekla Joanna. „Měl byste dávat větší pozor na RS kolem sebe, Gridley.“

„Jděte se bodnout, Winthropová.“

„Až naprší a uschne.“

„Už aby to bylo.“

Fernandez si připadal jako páté kolo u vozu. Nevěděl, co se děje, ani se nechtěl vyptávat, tušil jen, že situace není růžová.

„Přístupová pojistka právě zavřela dvojku,“ řekla Joanna.

„Koukám,“ řekl Gridley. „Možná bysme mohli přesměrovat... do hajzlu! Teď je pryč i trojka. To je nákaza jako blbec!“

„Virus?“ zeptal se Fernandez.

„Virus ne, spíš rovnou mor,“ odpověděl Gridley. „Někdo obešel naše nejlepší antivirový programy a rozhodil pár virovejch bomb. Viry z nich se rozmnožujou a prohánějí se federálním finančním systémem jako voda požární hadicí. Jedinej způsob, jak je zastavit, je zavřít všechno, co už nakazili, a vyčistit systémy jeden po druhým.“

„Sakra,“ řekla Joanna. „Sakra, sakra, sakra!“ Zaklonila se a sledovala, jak se na obrazovce objevuje spousta pro Fernandeze nesrozumitelných řetězců.

„Teda, jedno ti řeknu,“ řekl Fernandez, „s tebou si chlapi moc neužijou.“

„Vydrž, vydrž,“ naléhala Joanna. „Něco mám.“

„Můžeš to zastavit?“ zeptal se Julio.

„Ne, to ne. Ale třeba se mi povede najít, odkud to vyšlo. Ježíši, to snad není možný, že by ten člověk byl tak blbej. Jayi?“

„Vidím to, vidím to! Je to pod zámkem! Jak jste to udělala, Winthropová?“

„Našla jsem na svým počítači ducha s odkazem na místo, odkud se sem naboural. K ničemu se to nevztahovalo, rychle to zmizelo, ale jen tak pro jistotu jsem to zkusila vyhledat.“

„Co to znamená?“ zeptal se Fernandez i přes své předsevzetí, že nebude klást hloupé otázky.

„To znamená, že ačkoliv se jeho signál nedostane do našich záznamů, můžeme ho vystopovat. Pokud si ovšem pospíšíme a pokud to není hluchej signál.“

„Dobrá práce, Winthropová!“ jásal Gridley. „Chcete ho najít?“

„Moc ráda bych ho nakopala do zadku osobně, a neříká se mi to snadno, ale myslím, že v tom jste lepší vy. Na něj, Gridley.“

Jay se usmál. „Víte, na bílou holku nejste tak špatná. No nic, já padám.“

Když Toni s Alexem dorazili, byl v počítačovém středisku pořádný zmatek. Jay, Joanna a polovina stálých programátorů seděli u počítačů a pracovali. Julio Fernandez stál u dveří a sledoval je.

„Dobrý den, Julio," pozdravila Toni. „Jak to vypadá?"

„Neptáte se toho pravýho. Pochytím tak každý desátý dvacátý slovo. Není to nic hezkýho. Podle Gridleye jde o nějakou virovou bombu."

„A do háje," řekli Toni s Alexem zároveň.

Joanně a Gridleyovi se zřejmě podařilo vystopovat toho, kdo to zavinil. Gridley se za ním nějak pustil. Ale to jsem z velký části nepochopil."

„Díky, seržante," řekla Toni.

„Není zač, veliteli."

Alex přešel k Joanně, a když Toni vyrazila ke své kanceláři, aby zjistila škody, zastavil ji Fernandezův úsměv. „Ušlo mi něco legračního?" zeptala se. „Taky se chci zasmát."

„Ne, madam, nic legračního."

„Tak čemu se smějete?"

„No, víte, jen jsem se tak zamyslel."

„Nad čím?"

„Nad vámi a velitelem."

Toni cítila, jak rudne. „Nade mnou a velitelem?"

„Ano, madam."

Panebože, copak je to poznat? Vždyť ještě k ničemu nedošlo!

„A co vás k tomu vedlo, seržante?"

„Nic, madam. Jenom že jste zřejmě náhodou dorazili oba tak rychle."

„Lhaní vám moc nejde, Julio."

„To je pravda, madam. Asi bych měl víc trénovat."

„Už musím jít," řekla.

Odběhla chodbou. On to ví. Ale jak? Jak to může vědět? Že by z toho, jak se Alex přeřekl, když místo „jedu" řekl „jedeme"? To ne, navíc ani s Fernandezem nemluvil. Mluvil přece s Jayem.

No co. Na to teď není čas. Teď ta krize.

Hezky jedno po druhém, děvenko, jedno po druhém...

32

SOBOTA, 15. LEDNA, 15:40
MARIETTA, GEORGIA

Platt měl z toho posledního pozdvižení na síti velmi dobrý pocit. Je k nevíře, co člověk může udělat, když má pár tajných kódů a hesel, jež mu opatřil někdo s přístupem k členovi Senátu. Může třeba zničit hlavní segment celého elektronického bankovního systému Spojených států. *Šup!* a je to. Ti ubohoučcí federálové pobíhali kolem jako kuřata s useknutýma hlavičkama, celý zfamfrnělí z toho, že se jim nedaří zabránit zhroucení peněžních systémů. Nešlo to zastavit, pokud ovšem několik z těch systémů nezavřou, a o to právě šlo. Protože to, co padne, jsou překážky, které brání síťovým kovbojům v přepadení banky. Jakmile ty budou pryč, bude všechno hodně zajímavý...

Byl zrovna v koupelně, když zaslechl alarm. Nejdříve ho napadlo, že jde o detektor kouře, ale vzápětí mu došlo, že signál vychází z počítače na kuchyňském stole.

„Co to sakra...?“

Okamžitě běžel do kuchyně.

No jistě, malinký reproduktor notebooku se mohl zbláznit.

Platt tam vteřinu jen stál a sledoval pípající počítač. Nemělo k tomu vůbec dojít, jen v případě nějaké poruchy softwaru, ale přesto se někomu podařilo proniknout jeho primárním vstupním signálem. Jediný způsob, jak k tomu mohlo dojít, bylo zachytit ho na satelitu před odrazem, a k tomu zase nemohlo dojít jinak, než že někdo si na signál počkal a věděl přesně, na co čeká.

To není možné. Žádné velké stopy za sebou nezanechal.

Neváhal. Zadal potvrzovací kód. Možná je to jen porucha softwaru, nějaký rušivý impulz, který pak spustil ten alarm...

A doprdele! Žádná porucha to není!

Vystopovali jeho signál. A pokud vědí, kde je, velice rychle se dozvědí, co je zač, a nebudou váhat ani vteřinu a vydají se si s ním popovídat.

Platt vypnul počítač. Bude muset okamžitě zmizet!

Jak k tomu mohlo dojít? Co sakra ty potvory z Net Force vědí, a on ne? Že by nějaká nová technologie? Houby!

To počká, příteli. Teď je potřeba šlápnout na plyn a vyrazit, jinak budeš mít čas o tom popřemýšlet v base!

SOBOTA, 15. LEDNA, 21:15
BISSAU, GUINEA-BISSAU

Hughes se přes stůl usmál na Domingose a obřadně pozvedl svou sklenku vína. Seděli sami ve slavnostní jídelně, právě před sebou měli třetí chod a další čtyři teprve přijdou. Do místnosti by se pohodlně vešla celá stovka stolovníků, takže to vypadalo podivně, když seděli sami dva na koncích velkého oválného stolu a vedle nich stálo dalších šest stolů prázdných.

Pak přišla na řadu ryba, nějaký zdejší úlovek, takže přešli na bílé víno, pinot gris z Austrálie, ročník 2003. Hughes nikdy nic lepšího nepil. Domingos byl na svůj sklep a svého kuchaře náležitě pyšný, a měl proč.

Hughes obojí pochválil.

„Jste příliš laskav," řekl prezident, ale očividně ho to těšilo.

Popíjeli víno a pozorovali, jak číšníci odnášejí jejich talíře a prostírají k dalšímu chodu.

„Všechno tedy jde dobře, že?" zeptal se prezident.

Hughes se podíval na hodinky. „V této chvíli, Excelence, dolaďují mí agenti vše potřebné. Za několik dní můžeme přistoupit k převodům. Neočekávám naprosto žádné potíže."

„Skvěle!" zvedl Domingos svou sklenku. „Na budoucnost!"

„Na tu si připiji opravdu rád."

Hughes se usmál. Právě teď jeho agent Platt pociťuje nečekané horko. Platt je samozřejmě užitečný, ale nikoliv jediný člověk, kterého Hughes zaměstnává. A ačkoliv Hughes nepochyboval, že onen trik, který na jižana připravil, nevyústí v jeho zadržení - Platt byl příliš

mazaný, aby se nechal tak snadno chytit - určitě to toho blázna přinutí sednout si a zamyslet se. Nijak si nepřál, aby Platt skončil ve vazbě, kde by mohl vyžvanit všechno, co o této dohodě ví. Ale chtěl ho vyvést z míry, znervóznit ho, aby přišel ke svému zaměstnavateli pro uklidnění.

Když si někdo myslí, že k němu natahujete ruku, abyste mu pomohli zpod převisu, ne vždy si všimne, že máte ve druhé ruce nůž.

Platta se lze zbavit - prostě bude muset odejít - a jeho poslání se již chýlí ke konci... už jenom chvilku.

Na tácu jim přinesli obrovskou rybu, snad desetikilového okouna, pečeného vcelku. Vonělo to skvěle.

„Tu vůni způsobuje restované francouzské oříškové máslo," řekl Domingos. „Jistě rozumíte, proč si s sebou chci vzít Bertila do Paříže, že?"

Hughes se usmál. Brát s sebou do Paříže šéfkuchaře může vypadat jako nošení dříví do lesa, ale pokud to Domingos tak chce, jistě si to bude moci dovolit...

SOBOTA, 15. LEDNA, 16:30
WASHINGTON, D.C.

Když si Tyrone koupil bumerang, několik hodin si s ním ještě v parku hrál. Bylo to trochu složitější, než se zprvu zdálo, ale po několika minutách se s tím naučil zacházet tak, že nemusel pobíhat a předmět honit. Tedy už ne tolik. Několikrát se k němu bumerang vrátil tak blízko, že nemusel udělat víc než krok, aby ho chytil.

Nikdy nebyl na pohyb nijak zvlášť nadaný, ale do tohohle se nejspíš nebude problém dostat.

Když ho bolela ruka a už se chystal k odchodu, uvědomil si spoustu věcí ohledně toho, jak člověk stojí vůči větru, a jak směr větru vůbec zjistit. Všiml si, že ostatní lidé s bumerangy vždycky utrhnou trs uschlé trávy, pustí ho na zem a dívají se, jakým směrem padá. Rovněž si mamě uvědomil, jak moc je potřeba pracovat zápěstím. To je vážně legrace.

Zazvonil mu telefon. Tyrone si ho odepnul od opasku. „Haló?"

„Ahoj, synku. Jak se máš?"

„Tati? Já myslel, že jsi někde v závějích nebo kde."

„Taky jo. Sedmdesát kilometrů kolem dokola ani noha.“

„Jsi v pořádku? Většinou jen tak nevoláš.“

„Jo, jsem v pořádku.“

Bylo ticho, a Tyrone cítil, že jeho otec chce ještě něco říct, takže čekal.

„No, vlastně jsem měl dneska trochu zábavu. Slibuješ, že to neřekneš mámě?“

Hmm. Co to může znamenat? „Jasně, tati. Co se stalo?“

„Spadnul na mě strom.“

„Strom? A jsi v pořádku?“

„Jo, jo, nic se mi nestalo. Jeden kmen se zlomil pod tíhou sněhu. Měl jsem kliku, ale napadlo mě, že bych ti možná měl zavolat. Jak se máš?“

„Ježíši, táti, na tebe strom spadne, a ty se staráš o mě?“

„Tátové bývají takoví.“

„No, já se mám fajn. Právě jsem si koupil bumerang.“

„Vážně? Bojovej nebo sportovní?“

Tyrone cítil, jak se mu překvapením zvedlo obočí. „Ty se vyznáš v bumerangách?“

„Trochu. Jsou to lovecký nebo bojový zbraně, podle druhu. Nechtěl bych s tím dostat do hlavy, a to ani s žádným z těch ptačích.“

„Ptačích?“

„To jsou sportovní modely, dřív se používaly na ptáky. Když s tím něco zasáhneš, už se nevrátí, ale expert může sundat ptáka v letu z dálky čtyřiceti padesáti metrů a v pravým úhlu od místa, kde stojí. Když jsem byl mladší, hráli jsme si s nima na základně. Už ani nevím, kde ho mám. Asi někde na půdě u dědy.“

To jsou věci. Jeho táta zřejmě ví o všem něco. A má svůj bumerang. To jsou věci.

„No, já jsem si koupil sportovní model. Nedaleko od domu je turnaj, tak jsem se tam zašel podívat a jeden koupil.“

„Paráda. Až se vrátím, tak mě to budeš muset znova naučit. Už jsem z toho asi vypadl.“

‚Jo, to by bylo super.“

„Rád jsem tě slyšel, hochu. Ještě zavolám mamince, abych ji pozdravil. Tyrone? To o tom stromě zůstane jenom mezi náma, jo?“

„Jasně. Dej na sebe pozor, táti. Dík, žes zavolal.“

Když zavěsil, usmál se. Jeho otec zavolal nejdřív jemu, a pak

teprve zavolá mamince. Svěřil se mu s tajemstvím, s důvěrností. A když byl mladší, hrál si s bumerangem.

Ty bláho. Jedno překvapení za druhým.

SOBOTA, 15. LEDNA, 18:30
QUANTICO, VIRGINIA

Michaels byl u sebe v kanceláří a přemýšlel o dvanácti různých problémech, když jeden z nich vstoupil do místnosti.

„Alexi?“

„Copak, Toni?“

„FBI a georgijská policie dorazily na tu adresu u Marietty. Jde o starý rodinný dům patřící rodině Plattových. Otec je už třicet let po smrti, matka zemřela a dům odkázala synovi.“

Položila mu na stůl desky se zprávou včetně fotografie. „To je on, ten syn.“

Michaels si fotku prohlédl. Chlapec na obrázku byl vysoký a svalnatý, měl na sobě bílé tričko a džíny a vypadal asi na šestnáct. „Není trochu moc mladej?“

„Jinou fotku jsme nenašli. Je z doby před asi patnácti šestnácti lety. Tomu Plattovi bude teď něco přes třicet. Můžeme ji nechat náležitě upravit, právě prohledáváme naše kartotéky, jestli ho někde nenajdeme. Podle sousedů v domě bydlí, ale hodně cestuje.“

„Nezdá se ti to celkem skok? Od dánských teroristů po cvoka v Georgii?“

„Můžu si sednout?“

„Ježíš, ani se neptej. Sedni si!“

Sedla si a usmála se na něj.

Alex měl pocit, že mu touha spaluje žaludek. Nebo oblast poblíž.

„Přemýšlela jsem o tom,“ řekla. „Připadá mi zvláštní, že o *Frihedsakse* nikdo neslyšel dřív, než tohle začalo.“

„Jak to myslíš? Jay vyhrabal kvanta odkazů na tuhle skupinu z doby ještě před tím manifestem, táhne se to několik let zpátky.“

„No, není to úplně přesný. Řekla jsem Jayovi, ať se podívá znovu. Stoprocentně můžeme potvrdit útržky tady, útržky tamhle, maximální stáří šest měsíců. Co bylo předtím, je podle Jaye 'poněkud nejednoznačné'.“

Michaels se zaklonil a přemýšlel. „K čemu by to ale bylo?“

„To je otázka do pranice.“

„Co ty myslíš?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím to jistě. Ale řekněme, čistě hypoteticky, že ti teroristé z Dánska před půl rokem vůbec neexistovali. Proč by se potom obtěžovali zveřejnit informace, podle nichž jsou mnohem starší? Co by je k tomu vedlo? Rozumíš, jestli existují půl roku, co na tom komu záleží? Jde jim snad o prestiž? O potvrzení? Chtějí mít nějaký rodokmen nebo co?“

Michaels přikývl. „Dobrý postřeh. Proč by se obtěžovali?“

„Možná se neobtěžovali,“ řekla. „Možná to udělal někdo jiný.“

Alexovi se rozsvítilo v hlavě, několik jasných paprsků ozářilo temnou oblohu jeho mysli. „No bodejť. Jasně, už rozumím. Možná žádná skupina s názvem *Frihedsakse* neexistuje. Možná ale někdo chce, abychom hledali právě neexistující teroristickou skupinu. Nechají za sebou jen tolik stop, abychom měli pocit, že něco nacházíme, aby náš zájem neochabl, a my se zatím točíme dokolečka a nikam to nevede. Možná tu žádní teroristi vůbec nejsou.“

„Je to jenom teorie,“ řekla Toni.

Zavrtěl hlavou, náhle rozzloben sám na sebe. „Ale měli jsme to prověřit dřív. Nehledali jsme jiný terč, protože nám někdo ukázal tuhletu boudu. Bylo to moc jednoduchý.“

„Když ale připustíme,“ podotkla Toni, „že nejde o teroristy, o koho tedy jde? A co chce? Nějak se mi nechce uvěřit, že nějakej pomatenec, kterej nemá ani maturitu a bydlí v nějakým malým městě v Georgii, dokáže tohle všechno.“

„Zkusíme na chvíli *Frihedsakse* odložit. Zkontroluj, který systémy jsou zasažený a kdo na tom může vydělat.“

Vstala. „Promluvím s Jayem a Joannou.“

„Dobře.“

Zamířila k odchodu. Nemohl ji nechat odejít a nic dalšího neříct. „Toni?“

„No?“ otočila se.

„Víš, to v ty miatě...“

„Chceš zapomenout, že k tomu došlo, Alexi? Já na to totiž zapomenout nemůžu, ale mohla bych to aspoň zkusit předstírat, jestli ti jde o tohle...“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Nechci na to zapomenout. Jestli tohle

přežijeme, nejspíš bychom si měli lehnout - teda, měli bychom si sednout a promluvit si o tom.“

Ježíši, Michaelsi! To bylo hodně nepřesvědčivý! Nemůžu uvěřit, žes to opravdu řekl! Ty troubo!

Z Tónina úsměvu však Alex pochopil, že jí ono přeřeknutí nejen neuniklo, ale že se jím ani v nejmenším necítí uražena.

Tudy ne, Michaelsi, tudy ne. Do vlastních řad se nestřílí. Jeho otec mu říkal, ať nikdy nespí s ženama v uniformě. Je to vždycky omyl.

Když se ale díval na Toni, nepřipadalo mu to jako omyl. Byla inteligentní, krásná a tak tělesně zdatná, že by z něj vymlátila duši, kdyby se jí jen zachtělo. Z nějakého důvodu ho kombinace těchto rysů velmi oslovovala. A ona ho přece políbila první, ne?

Jo, jasně, svedla tě, a když se s ní nevyspíš, naseká ti na zadek, ne? Aha. Na tohle ti nikdo neskočí.

Michaels sledoval, jak Toni odchází. Zavrtěl hlavou a zhluboka vydechl. To počká. Teď musí vyřešit mnohem důležitější problémy.

Zazvonil telefon. „Ano?“

„Na trojce máte vaši bývalou manželku,“ oznámila mu jeho sekretářka.

Michaels se zasmál. No jistěže.

„Ať nechá vzkaz,“ řekl.

33

SOBOTA, 15. LEDNA, 23:45
KANSAS CITY, KANSAS

„Tamhle jsou," řekla Winthropová.

„Krysy?" divil se Jay, „to jste musela vybrat krysy?"

„Vy byste raději roztomilá štěňátka nebo koťátka? Nechcete mi o sobě něco říct, Gridley?"

Jay zavrtěl hlavou a zvedl svou dvanáctkovou pušku k rameni. Šlo o typ Mossberg s rozšířeným zásobníkem schopným pojmout deset nábojů. Na hlavni byl světlomet a laserová mířidla. Dalších deset nábojů uložil do krabičky připevněné k pažbě elastickou páskou.

Winthropová stála vedle něj v té spoře osvícené chodbě a také zvedla svou pušku, jihoafrickou dvanáctku s velkým kruhovým zásobníkem na mnohem větší počet nábojů. I ona měla na zbrani baterku a laserová mířidla.

Hnědé krysy velké asi jako kokršpaněl a s tlamami plnými dlouhých žlutých zubů proudily zatarasenou chodbou, ale pak si uvědomily, že tudy se ven nedostanou. Hledaly únikovou cestu, ale jedinou možnou jim blokovali Gridley s Winthropovou.

Nebylo těžké uhodnout, kudy se vydají.

„Už jdou!" křikl Gridley.

Přiblížila se k nim asi dvacítka krys, vypadalo to jako chlupatý příliv.

Winthropová vystřelila první, než Jay stiskl spoušť, vypálila dvě rány.

Po čtvrtém výstřelu se velké krysy změnily v krvavou změť poletujících chlupů. Pět, osm, dvanáct zvířat zůstalo ležet. Ostatní pokračovaly dál.

„Vlevo!“ křikla Winthropová. Otočila se s puškou a vypálila dalších několik nábojů. Jednu z krys zasáhla kulka s takovou razancí, že se odkutálela jako fotbalový míč.

Jay si všiml dvou krys, které se ho snažily oběhnout zleva, vystřelil, jednu trefil, znovu nabil, vystřelil, minul...

Winthropová zasáhla tu, kterou Jay minul, pak vypálila ještě dvakrát, a padly další dvě.

Jay zamířil na poslední, která se ještě hýbala, červenou tečku laseru umístil té potvoře mezi oči a vypálil...

Vydechl. Střílet po morem nakažených krysách byla rozhodně větší zábava než vyhledávat kódové řetězce viru. Krysy v RS představovaly kruhové podprogramy s únikovými kódy likvidující paměťový prostor v kansaské pobočce národní banky. Město bylo evakuováno - respektive počítače byly odpojeny ze sítě - aby likvidátoři mohli vstoupit a nákazu zničit. Většinou to neproběhlo bez potíží, ale jinak to nešlo.

Tady to nebylo tak zlé. Ale několik dalších bankovních systémů bylo zasaženo tak, že bylo nutné je zavřít úplně. A to se nelíbilo nikomu.

Winthropová doplnila zásobník z pouzdra u pasu. Jay musel i přes své dřívější pohrdání poručíkem Winthropovou připustit, že jí to hodně sluší. Když tu tak stála a pálila z té velké pušky, kolem ní se vznášela oblaka střelného prachu... Na pohledné ženě se samopalem v ruce je něco sexy.

Psycholog by z toho možná za měsíc úporné práce něco vykoumal, říkal si Jay. Ještě že na ně moc nedá. Byl by v jednom kuse bez peněz.

Winthropová zapnula vysílačku. „Vyčistili jsme chodbu za bankou,“ řekla. „Přesunujeme se na chodbu u toho thajskýho restaurantu na jihu.“

Jay se usmál. „To jste do toho přihodila kvůli mně?“

„Vypadáte, že byste se měl v thajský kuchyni poměrně vyznat.“

„Taky že vyznám. Máte ráda arašídovou omáčku? Možná bych mohl udělat kvalitní krysí *satay*.“

„O tom nepochybuju. Pojďte.“

„Jak rozkazujete, paní,“ řekl Jay. „Měla jste si oblíct něco koženýho. Pasovalo by to k tý pušce.“

Když přecházeli ulici k thajskému podniku, řekla: „Jo,

mimochodem, dobrá práce s tím Plattem.“

„Šmarjá, paninko, to byla hračka.“

„To je zastaralý.“

„Jasně, hned napravím. Tenhle scénář je ze současnosti, tak co třeba 'Bezpro, samice'?“

„To je lepší.“

„Nikdy bych ho nenašel, kdybyste nevyčenichala toho ducha... Nějak se mi nechce věřit, že udělal takovou blbinu.“

„I ti nejchytřejší občas něco zblbnou,“ řekla. Já mám radši kliku než chytrost, hlavně když to vyjde.“

„Amen. Doufám, že federálové toho smrada chytnou.“

„Krysy jsou před námi.“

„Nabít a zamířit, madam. Chcete tentokrát levou nebo pravou stranu?“

„Levou. Z ty vaší pušky odlítávají prázdný nábojnice doprava mně do obličeje.“

„To je, co? Klasickej Frankenstein, Winthropová.“

Usmála se.

„Frankenstein“ byly scénáře VR, fungující na principu „co sis nadrobil, za to nes následky“. Jakýkoliv problém ve vlastním scénáři padal jen na autorovu zodpovědnost.

„Fajn, příště ho děláte vy.“

„Klidně. Máte ráda hady?“

„Když jsem byla malá, tak jsme na ně chodili,“ řekla. „Chytali jsme je dlouhou rozeklanou větví, strkali do džínových tašek a prodávali v obchodech pro chovatele. Hadi jsou úplně dokonalý.“

Hergot, pomyslel si Jay. *Taková škoda.* No co. Musí přece existovat něco, co nemá ráda. Vzhledem k tomu, jak byl federální bankovní systém poškozen, ještě nějakou chvíli se s úklidem nezastaví. A do té doby určitě objeví něco, co se jí hnusí...

NEDĚLE, 16. LEDNA, 1:15
ATLANTA, GEORGIA

Platt věděl, že Hughes nebude mít z časného budíčku radost, v té divočině za mořem je teď určitě šest nebo sedm ráno, ale chtěl ho chytit, dokud nebude mít moc práce. Neměl mu volat kromě

naléhavých případů, a s ohledem na to, že utekl, už to možná naléhavé není, ale co, zavolá mu i tak.

Mrzelo ho, že musel opustit dům po mamince, ale už se stalo. Nesmí se tam vrátit.

S jednorázovým utajovačem hovorů v ruce se zastavil u telefonního automatu u recepce hotelu Stonewall Jackson Memoriál nedaleko College Parku těsně u dálnice 1-285. Hughes nechal ten hovor přesměrovat armádním utajovačem hovorů, takže nikdo se nic nedozví. Platt se těšil, až tohle bude za ním, a bude moci odjet. Atlanta je sice velké město, ale trochu příliš blízko Marietty. Až vyjde slunce, chtěl být tisíce kilometrů daleko, takže si bude muset pospíšit. Na letišti už čekalo letadlo, a jakmile bude ve vzduchu, hodně se mu uleví.

„Co je?“ řekl Hughes.

Probudil ho, o tom nebylo pochyb.

„Dobrýtro, šéfe. Došlo tady k něčemu, o čem byste měl vědět.“

„Vydržte chvíli.“

Hughes se odmlčel a Platt se usmál. V šest ráno je Hughes určitě v posteli, a pokud hovor přerušil, nejspíš v ní není sám. Platt by se vsadil, že Hughes někoho poslal do koupelny.

„No tak co je?“

„Je mi líto, jestli jsem vám něco přerušil,“ řekl Platt, ač mu to nebylo líto ani v nejmenším.

„O to se nestarejte. Co se děje?“

„Federálové nejsou tak blbý, jak se zdá. Vystopovali signál až do domu k mojí mámě.“

„Cože? Jak se to mohlo stát?“

„Nemám tušení. Možná mají nějakou technickou novinku, o který nevím. Ani tak nezáleží na tom jak, ale že se jim to vůbec povedlo. Musel jsem se zdekovat hodně rychle.“

„Ale nedostal jste se do žádných potíží?“

„No, jo i ne. Neviděli mě, než tam dojeli, byl jsem už dávno pryč, ale ten dům byl napsanej na my pravý jméno. Budu si muset trochu změnit totožnost.“

„Je to složité?“

„Ani ne. Mám v záloze asi pět dalších dokladů.“

„A co ta druhá záležitost?“

„Á, ta druhá záležitost. Ta proběhla jako po másle. Náš chlapec v

bance v - kde to bylo? V Minnesotě? V Iowě? - by měl dokončit svůj úkol. Očekávám, že zavolá zítra kolem poledního. Teda vlastně dneska.“

„Dobře, dobře. Potřebujete něco?“

„Budu muset šáhnout do měšce,“ řekl Platt. „Trochu mi dochází hotovost.“

„Fajn, vezměte si, kolik potřebujete. A pokud se objeví jakékoliv potíže s vašimi doklady, ozvěte se, něco vymyslím, abyste se mohl dostat ze země.“

Platt se usmál. „No, děkuju, šéfe, moc si toho vážím. Je fajn vědět, že existuje někdo, na koho se dá v dnešním krutým světě spolehnout. Zavolám vám, až náš člověk v bance splní svůj úkol.“

„Dobře. Tak zatím.“

Platt zavěsil, sundal z mluvítka utajovač a strčil si ho do kapsy. Někde cestou ho hodí do vody. Hmm. Hughes nebyl moc rozčílený, když se dozvěděl, že federálové Platta vyčmuchali. Není to nervák, to ne. Možná je až příliš v klidu. Platt mu důvěřoval, jen pokud ho měl na dosah a mohl ho jednou rukou chytit. A ačkoliv byl poměrně velký, nebylo to mnoho.

Jakmile kluk v bance provede svůj úkol, Hughes se bude aspoň na nějakou dobu topit v penězích. Zlého psa možná nebude potřebovat tolik jako předtím. Nebo si třeba myslí, že se tohohle psa zbaví a pořídí si nového.

V takových chvílích je potřeba dávat pozor, to už se Platt naučil. Lidi se starají v první řadě o sebe, v poslední taky o sebe a mezitím jakbysmet. Hughes i Platt se zanedlouho svými zájmy zcela rozejdou. A v takovou chvíli to může být nebezpečné. Jenže máma Plattová nevychovala žádný voly.

Platt odešel do svého pokoje. Chtěl si vzít ještě pár věcí, než odjede na letiště.

NEDĚLE, 16. LEDNA, 1:45
QUANTICO, VIRGINIA

Velitel Michaels svolal všechny na krátkou schůzi do konferenční místnosti. Winthropová se rozhlédla kolem sebe. Kromě ní tu byl Michaels, Fiorellaová, Gridley a v chodbě za dveřmi Julio, který tu

zůstal, ačkoliv nemohl s ničím pomoci. Usmál se na ni, když vcházela do místnosti, a to jí trochu zvedlo náladu. Byla unavená - všichni byli unavení - ve VR strávili snad celé měsíce a snažili se opravit poškozené systémy. Federální programátoři jim sice pomáhali, ale jelikož šlo o obrovskou nákazu, bylo třeba vyčistit spoustu míst, což si vyžádalo několik náročných kroků. Bylo to hodně vyčerpávající, ale postupovali vpřed. Většina zbývajících škod se odstraní během následujících dvou dní. Největší problémy vyplynou z toho, že systémy byly dlouho mimo provoz a na spoustě míst mohlo dojít ke ztrátám peněz.

A ještě tu byla celá ta věc s *Frihedsakse.* Nebo spíš nebyla, jak se to vezme. Ti teroristi byli totiž jen návnadou. Gridley byl vzteky bez sebe, jelikož je objevil on, ale úplně klidně se to mohlo stát i jí. Z návnady vycházela jen taková vůně, aby to vypadalo, že má smysl se za tím vydat. Kdyby Fiorellaová nenavrhla jiné možnosti, mohli nad tím strávit hodně dlouhou dobu. Fiorellaová možná není nejlepší programátorka, ale má dobrý úsudek, a ten zase chybí spoustě technicky zaměřených lidí.

„Federální bankovní systémy jsou stále ohroženy, ale všechny bezpečnostní programy už jsou aktualizovány a změněny, takže se starými hesly se dovnitř už nikdo nedostane," řekl Michaels.

„Dostal ty starý," řekl Gridley. „Jak víme, že nedostane i tyhle?"

Winthropová měla stejnou obavu.

„Programátoři v bance používají nový označený systém. Takže až se někdo proboural dovnitř, budeme vědět, odkud to vyšlo."

Gridley přikývl. Jo, chvíli to bude fungovat, ale v delším časovým horizontu si nějakej koumes poradí i s tímhle."

„V delším časovým horizontu už budeme pod drnem, Jayi," řekl Michaels.

Pár z nich se usmálo.

„No nic, jak to vypadá s tím Plattem, Joanno?"

Podívala se na svůj notebook a vyvolala jeden soubor. „Probrali jsme všechno, co se dalo. Platta vyhodili ze střední školy, sotva začal. Dostal se do několika problémů ještě jako mladistvý - krádež auta, napadení, opilost v nezletilosti, krádeže v obchodě, samý drobnosti. Nikdy nepobýval ani v polepšovně ani ve vězení.

Pak se na čtyři roky ztratil. Zatkli ho ve Phoenixu v Arizoně, když mu bylo dvacet, zřejmě se mu nevyvedl nějakej trik, takže

napadenýho zmlátil. Propustili ho na kauci, a on zmizel.

Pak se s ním setkáváme při zadržení za napadení a zbití v New Orleansu ve věku čtyřiadvaceti let. Zřejmě zcela bezdůvodně napadl na ulici člověka a zmlátil ho do bezvědomí. Toho zadržení ve Phoenixu si nikdo nevšiml, pustili ho na kauci, a on se u soudu nikdy neobjevil.

V roce 2006 ho zadrželi za výtržnictví v opilosti v Trentonu, New Jersey. Vešel do baru a rozpoutal rvačku. Čtyři muži skončili v nemocnici. Jakousi nevysvětlitelnou záhadou došlo k tomu, že události z Phoenixu a New Orleansu se neobjevily v jeho záznamech, potřetí byl propuštěn na kauci...“

„Nech mě hádat,“ řekl Michaels. „Odjel z města.“

„Solidní odhad,“ přikývla Winthropová.

„Poslední, co na něj víme, je tři roky starý zadržení v Miami Beach. Další ublížení na těle. Napadl dva muže u stánku s hotdogy, znovu bez jakékoliv zjevné příčiny. Když dorazila policie, vzali ho do vazby, ale když ho vedli z auta do věznice, uprchl. Oba policisti utrpěli zranění, která si vyžádala hospitalizaci.“

Winthropová zvedla oči od obrazovky. „To je všechno, co o panu Plattovi máme. Nemá žádné záznamy o půjčkách, žádný majetek kromě toho domu u Marietty, žádný řidičák ani zápočtový list. Nikdy neplatil sociální pojištění ani daně, nikdy nezažádal o pas. Alespoň ne pod jménem Platt. Je to další z těch lidí, kteří nemají ani elektronické, ani papírové záznamy.“

„Obyčejný chuligán,“ řekla Fiorellaová. „Těžko bude tím chytrákem, co vymyslel ta počítačová vloupání.“

„Nemají ty jeho zločiny něco společnýho?“ zeptal se Michaels.

Winthropová přikývla. „Popisy obětí. Zajímavý jsou dvě věci. Všech deset lidí, který napadl, včetně těch dvou policajtů v Miami, byli Afroameričani. Jejich průměrná váha přesahovala sto pět kilogramů. Ten člověk, kterýho napadl v New Orleans, byl zadák v družstvu Saints - ten měl skoro sto padesát.“

„Ty brďo,“ vydechl Gridley. „Ten chlap je rasista. Bije jenom černochy.“

„*Velký* černochy,“ řekla Fiorellaová. „Nevíme, jestli má za sebou nějaký výcvik bojových umění?“

„Nic,“ zavrtěla Winthropová hlavou.

„No, to je kouzelný, ne?“ řekl Gridley. „Je to lamželezo, ze

kterýho se najednou stal počítačovej expert. Nějak se mu podařilo schrastit všechny možný tajný hesla a vstupní rutiny, a pak se s nima vloupal do nejdokonalejších systémů v zemi. A má tolik rozumu, že nám hodí pod nohy velikýho uleželýho herinka, načež my se celou tu dobu honíme za dánskýma teroristama. Souhlasím s Toni. To nehraje.“

Michaels přikývl a promnul si oči. „No dobře. Má tedy pomocníka. Jestli Platta najdeme, poprosíme ho, aby nám řekl, kdo to je. Co podnikáme, abychom ho našli?“

„Prozkoumáváme elektronický záznamy ze všech půjčoven aut, letišť, autobusovejch a vlakovejch nádraží v okruhu sto padesáti kilometrů od jeho domu a hledáme svobodný muže, který se tam v tu dobu vyskytli. FBI má jeho fotku a popis a prozkoumává hotely, motely a činžáky v okolí.“

„To znamená i v celý Atlantě,“ odtušila Fiorellaová. „Hodně zdaru.“

„Možná není tak hloupej, aby vystupoval pořád pod jménem Platt, ale jeho obličeje si třeba někdo všimne,“ řekl Gridley.

„Taky už samozřejmě může bejt za polárním kruhem v Kanadě,“ dodala Winthropová.

„No nic, dáme si všichni pauzu,“ zívl Michaels. „Běžte domů, vyspěte se a zítra ráno se sem co nejdřív vraťte. Jo, Jayi - to neznamená, že se natáhneš do spacáku na pohovce v kanceláři a dvě hodinky si zdřímneš. Jestli si neodpočineš, budeš pro nás spíš problém než pomoc.“

„Jasně, šéfe.“

„Všem vám děkuju. Odvedli jste všichni dobrou práci.“

Michaels vstal. Schůze skončila.

Julio se v chodbě opíral o zeď, aby ulehčil své zraněné noze. „Tak zpátky do zákopů?“ zeptal se Joanny.

„Ne. Šéf chce, abychom šli domů a vyspali se.“

„To nezní špatně.“

„Jo, nezní, ale jsem moc nervózní, abych dokázala usnout. Nejspíš budu vzhůru až do rána.“ Podívala se na něj a slabě se usmála. „Neznáš něco, co by mi pomohlo na nespavost, Julio?“

I on se usmál. „Ano, madam, myslím, že znám jisté cviky, jež lze využít. Aspoň mě uspí vždycky naprosto spolehlivě.“

„Tak dobře. Pojď se mnou. Ukážeš mi to u mě doma.“

Narovnal se, postavil se do pozoru a pak zasalutoval. „Rozkaz. Cokoliv si poručík přeje.“

„Cokoliv? To je nějakého chvástání na zničeného starého seržanta.“

„Mám skryté schopnosti.“

„No, uvidíme.“

Odešli chodbou k východu.

34

NEDĚLE, 16. LEDNA, 6:00
ST. LOUIS, MISSOURI

Plattovi zazvonil telefon, ozvala se evropská policejní siréna, *pí-pó, pípo,* tón, který nastavil, aby poznal, že volá člověk z banky.

„Jo?“

„Je to hotovo,“ řekl bankéř. Peterson se jmenoval. Jamal Peterson. A nebyl ani z Minnesoty, ani z Iowy, nýbrž z Jižní Dakoty. Platt to věděl, ale rád se před Hughesem dělal hloupějším. Člověk nikdy neví, kdy se to může hodit.

Kamarád Jamal ukradl několik stovek tisíc ve svém zaměstnání na území Dakoty, a proto teď pracoval pro Platta s Hughesem. Federálové dostali ty peníze zpátky, ale to byly v podstatě jen drobné. O ty nešlo. Šlo o to, že když člověk chtěl pořádný bankovní podvod, Peterson byl ten pravý, na koho se obrátit.

„Nějaký potíže?“

„Ne. Když jste mě tam pustili, měl jsem dvě hodiny. Podminoval jsem to, zvednul mosty na přístupových cestách a na celou dobu jsem znehybnil stopaře. Vzal jsem to z více než pěti set velkých vládních a podnikových účtů, ani na jednom nejde o částku nijak neúměrně vysokou. Až si toho všimnou a zachvátí je panika, budou už převody dávno hotové. I když proniknou do účtů na Kajmanských ostrovech a ve Švýcarsku - což je nemožné - nikdy se nedostanou k účtu v Denpasar Trustu v Bali, pokud někdo nepřijde s hodně tučným úplatkem. V tu dobu už budou elektronické přesuny dávno minulostí, pokud se náš vedoucí neopozdí s výběrem.“

„Kolik jste sebral?“ zeptal se Platt.

Okamžik bylo ticho. „Sto osmdesát milionů, jak bylo

domluveno.“ Platt zavrtěl hlavou a usmál se na Jamala, který ho ale nemohl vidět. Ten parchant lže, jako když tiskne. Dohodli se na sto čtyřiceti pro Hughese, dvacet pro Jamala a zbylých dvacet pro Platta. Ale byl by vsadil svou dvacítku proti ohnutému nikláku, že Peterson si nahrabal ještě o trochu víc. A možná ne o trochu. A to bylo hloupé. Kolik může člověk potřebovat?

Vtip byl v tom, že Peterson nebyl opravdový zločinec. Neměl na to buňky. Neuvědomoval si rozsah potíží vyplývajících z krádeží velkých částek peněz.

Když totiž člověk ukradne hodně peněz, nemusí se bát jen policejních psů, pak už se musí bát i vlků.

„Dobře,“ řekl Platt. „Přesuňte se tam, kam jsem vám říkal. Zítra se s vámi spojím.“

Platt zavěsil. Chudák bankéř. Už teď je s ním amen. Platt zvedl telefon, aby se ujistil, že mu Peterson řekl aspoň částečně pravdu, a přemýšlel o bankéřově neveselé budoucnosti.

Když se kdysi potloukal s Jimmym Tee, stařec mu vyprávěl příběh o loupeži ve městě, kde bydlel. Strážce, který v té bance pracoval dvacet let - každý ho měl rád a důvěřoval mu - vzal jednoho rána ředitele banky, svázal ho a odešel se čtyřmi miliony v neoznačených bankovkách po dvaceti a padesáti dolarech. Jednoduše zmizel. Nebo se to aspoň zdálo.

Problém byl ale v tom, že ten chlápek se neuměl držet při zemi. Policie ho našla o tři měsíce později, ale to už byl po smrti. Někdo se vloupal do jeho nového domu v Cancunu a podřízl mu hrdlo. Po ukradených penězích nebyla ani stopa.

Profík, říkal Jimmy Tee, si zařídí novou totožnost měsíce nebo i celý roky dopředu. Zajistí si *zázemí*, potkává se se svýma sousedama a má pak dobrej důvod jednoho dne se tam objevit a usadit natrvalo. Jako by odešel předčasně do důchodu a opustil svoji práci, o kterou se nemusí nikdo ze sousedů zajímat. Dělá to proto, aby se vyhnul nepříjemnostem, až se ho budou místní poldové ptát na otázky typu: „A starostu Brookse si pamatujete? Nebo jak se tenkrát člověk z radnice nechal chytit s děvkou? Víte, o kom mluvím, že? Jakpak se jmenoval?“

Není vhodné, aby se nějaká taková stopa objevila, takže je třeba se o to postarat s předstihem.

A taky je třeba zjistit způsob, jak všechnu tu hotovost řádně

proprat. Nejde vysypat na stůl několik set tisíc v padesátkách a koupit si dům. Koupit i auto za hotové je podezřelé. Určitě nejde odnést to do banky, rozhodně ne najednou. Všechno nad deset tisíc se hlásí na berňák. A těm je pak jedno, odkud ty peníze máte, hlavně když platíte daně.

Proprat peníze lze několika způsoby, ale většinou jde o takové aktivity, o kterých slušní lidé ani nepřemýšlejí.

Důležité je být krytý. Poldové, když vás chytí, vás jenom zavřou, ale jakmile se objevíte na ulici se čtyřmi miliony v kapse, máte v patách celou smečku gangsterů. Vlků. A ti vás, když na vás přijdou, oberou naprosto o všecko, možná i o holý život. Když vás chytí a strčí vám hlaveň do ucha, vzdáte se. A když se jim nebude chtít vás zabít a odejdou, nemůžete proti tomu udělat vůbec nic. Kam byste si šli stěžovat, že vás okradli? Na policii? Promiňte, strážníku, ale ten zlý člověk mi ukradl peníze, které jsem sebral v bance. To tak.

Ne, s velkým obnosem je potřeba udělat to takhle: vzít peníze a založit nějaký menší podnik nebo žít životem důchodce. Koupit si několik let staré auto, bydlet v pěkném domě jako všichni příslušníci střední třídy. Nesmíte ale posílat vánoční pozdravy bývalé manželce. Nelze jít na pohřeb vlastní matky. Je vyloučeno zavolat synovci a blahopřát mu k přijetí na vysokou. Zpřetrháte všechna pouta se svou minulostí a nikdy se nesmíte ohlížet.

Když máte chuť si zahrát, vsadit na koníčky nebo se vyválet v kanafasu s dámou na jeden večer, musíte to udělat nenápadně. Nevyrazíte tedy do Las Vegas ani na pobřeží a nezačnete sázet stovky na karty nebo ruletu. Nepronajmete si apartmá u Trumpa ani v Hard Rock hotelu, nenajmete si zástup společnic, nebudete si objednávat francouzský šampus po bednách, protože policajti nejsou hloupí a vlci jakbysmet. Když člověk moc vystrčí hlavu, někdo si toho všimne a může dostat chuť mu ji uříznout.

Chudák Jamal na tohle neměl dost rozumu. Jasně, dokázal proniknout do banky a vzápětí se vyplížit s několika stamiliony dolarů v kapse, ale pro ulici neměl Jamal žádné nadání.

Takže i kdyby ho Platt neudal policii - což měl v úmyslu - někdo by si Jamala hodně rychle našel. A ten trouba nemá nikoho, kdo by mu zachránil jeho ubohou kůži, až ho poldové chytnou. Člověk, kterého znal pod jménem Platt, se už jmenuje jinak. Ani neví, pro koho s Plattem pracovali, jen že mělo jít o nějakého bohatého

obchodníka.

Takže bance se část ukradených milionů rychle vrátí, jakmile Petersona dopadnou. Hughes si pak se svými sto čtyřiceti bude u těch křováků dělat, co bude chtít. A Platt?

To bylo jednoduché. Platt si koupí pořádnou posilovnu na Havaji, v místě, které si vyhlídl už před několika lety. Šlo o velkou posilovnu, bylo v ní všechno možné vybavení - činky, stroje, prostě všechno. Čas od času se tu zastavili nejlepší kulturisti světa, na focení sem jezdily cvičitelky aerobiku a modelky, bylo tu nepočítaně turistů, takže to nemohlo prodělat. Podnik měl dobré vedení, takže Platt by se nemusel o nic starat. Najal by si dům nebo byt, chodil by do posilovny, kdy by se mu zachtělo, možná by zkusil osobní výcvik a byl by v pohodě. Podnebí je tam skvělé, člověk nemusí mít topení ani klimatizaci, pohyboval by se jen mezi lidmi, které má rád - mezi silnými, zdravými lidmi ve formě. Za milion nebo dva by to bylo jeho, a pak by mu zbyla ještě spousta peněz na každodenní potřebu i na noční radovánky. Člověk o moc víc nepotřebuje. Kdyby se podnik potácel, měl by dost prostředků, aby jeho chod podpořil. Než utratí osmnáct milionů, to potrvá...

Hughes má sice velké plány, chce se stát pánem světa, ale proč? Spát se dá jen v jedné posteli, řídit se dá jen jedno auto, sníst za den taky nejde víc než určité množství jídla. Hrát si na světovládce Platta nikdy nelákalo. Dokázal sice čas od času rozpoutat peklo, někoho nakopat, ale to bylo jen proti jednotlivcům, jen osobní. Rozhodovat o něčí budoucnosti z druhého konce světa? Ani náhodou.

Za pár týdnů se bude na horkém slunci usmívat na opálené turisty a stane se z něj vážený podnikatel. Lepší to být nemůže.

Takže chudák Jamal nelhal, k převodu opravdu došlo. Je na čase trochu bankéři přitopit. Stačilo jen vytočit číslo a zavěsit, a další člověk zavolá federálům a dodá jim na podnosu bankovního lupiče.

Adios, Jamal.

A ještě jeden telefonát:

„Ano?“

„Je to hotový, šéfe.“

Skoro bylo na tu dálku slyšet, jak Hughesovi vylétly koutky vzhůru. „Dobře. Všechno ostatní v pořádku?“

„Bez potíží. Držte se, uvidíme se hodně brzo.“

Když Platt zrušil spojení, zapnul svůj přenosný počítač a odeslal

ještě jeden krátký signál na internet. Vzal si z příběhů Jimmyho Tee ponaučení, a na úspěch byl tedy připraven. Ale byl připraven i na neúspěch. Nedůvěřoval Net Force, nedůvěřoval prezidentovi v té vyprahlé zemi plné negrů, a už vůbec nevěřil panu Hughesovi. Takže si pro jistotu zařídil dvoje zadní vrátka - protože člověk nikdy neví, kdy se mu může drobná pojistka hodit.

NEDĚLE, 16. LEDNA, 7:00
QUANTICO, VIRGINIA

Fernandez se nahý otočil na posteli a přemýšlel o svém štěstí.

Joanna, rovněž nahá, vedle něho ospale zamrkala. „Kolik je?“

„Asi sedm. Zeptej se mě, jestli mě to trápí.“

Zvedl přikrývku a prohlížel si ji.

„Co to děláš?“ zeptala se.

„Dívám se na tebe. Vím, že to neslyšíš ráda, ale jsi překrásná.“

„Občas mi to nevadí. Záleží na tom, kdo a kdy to říká.“ Usmála se na něj. „Ty máš na sobě trochu moc jizev, Julio, aby se o tobě dalo říct, že jsi překrásný, ale nestěžuju si.“

Natáhl ruku a pohladil ji po tváři. „Víš, nic tak krásnýho jako včera v noci jsem ještě nezažil.“

„To určitě říkáš všem ženským.“

„Ne. Jen tobě, Jo.“

Posadila se, přikrývka z ní spadla a odhalila její ňadra. Natáhla ruce a objala ho. „Děkuju. Taky si nepamatuju, že bych někdy zažila něco lepšího.“

„Říkal jsem, že mám skrytý schopnosti.“

„Chceš se jít osprchovat?“

„Ne, teď se mi chce jenom tady s tebou ležet a čekat, až pro nás přijdou a odvedou nás do domova důchodců. Ale myslím, že moc libě nevoním, takže mi sprcha jen prospěje.“

„Tak jdi první. Až budeš chtít, abych přišla za tebou, houkni.“

„Už houkám.“

„Ne, nejdřív to tam vyhřej. K čemu je milenec, když mi ani sprchu nevyhřeje?“

„Takhle jsem o tom nepřemýšlel,“ řekl. Vyklouzl zpod peřiny a zamířil ke koupelně.

„Julio?“

Zastavil se. „No?“

„Otočil by ses, prosím?“

Usmál se a otočil se o tři sta šedesát stupňů se zvednutýma rukama. „Asi takhle?“

„Jo. Dobrý, uspěl jsi. Pusť vodu, prosím tě.“

„Rozkaz. Už běžím.“

35

NEDĚLE, 16. LEDNA, 7:40
QUANTICO, VIRGINIA

Jay Gridley byl pořádně unavený, podařilo se mu usnout asi jenom na hodinu, ale navzdory únavě se cítil dobře. Bez ohledu na to, co mu Michaels nařídil, se utábořil na pohovce ve své kanceláři, pak vstal a znovu vyrazil na síť. Platt byl klíčem celého toho případu, a ačkoliv zmizel a pod tímhle jménem za sebou nezanechal žádnou stopu, není ani zdaleka takový chytrák, jak si myslí. Jen málo lidí v dějinách bylo opravdu tak chytrých, jak si sami mysleli, a Platt udělal jednu obrovskou chybu. Pustil se do boje s Net Force.

Existuje několik základních omylů, jimž se člověk radši vyhne. Nečurá proti větru, nechodí do podniku, který se jmenuje „U Maminky“, a nepokouší se vyzrát na Samotáře Jaye Gridleye. To je hloupost.

MARIETTA, GEORGIA

Uvnitř telegrafní kanceláře to bylo cítit zatuchlinou a dýmkovým tabákem. Z litinových kamen na uhlí a z ocelového komína uprostřed místnosti sálal žár, díky němuž se dařilo udržovat největší nápor chladu za dveřmi, i přesto však bylo uvnitř stále poměrně chladno. Za pultem seděl malý muž a potahoval z dlouhé dýmky. Měl na sobě vlněný kabát a na nose brýle s drátěnými obroučkami.

„Dobrý ráno, pane. Čím posloužím?“

Jay se usmál a cvrnkl se do klobouku na pozdrav. „Dobré ráno, pane.“

Gridley měl na sobě uniformu kapitána Konfederace ušitou z

jemného šedého sukna, nikoliv z tmavohnědé látky jako většina řadových vojáků. Spousta důstojníků Konfederace si nechala šít uniformy na vlastní návrh u svých osobních krejčích, takže jen málo důstojnických uniforem bylo stejných. Jelikož válka Severu proti Jihu byla teprve na počátku, psal se rok 1862, Jih ještě nebyl na kolenou, naopak porazil Sever v několika významných bitvách. Nejprve u Manassasu, kde Yankeeové dostali pořádně na frak. Rebelům se přestalo dařit až po bitvě u Perryville, ale právě teď si mnoho lidí mnulo ruce nad tím, jaké jsou šance Jihu občanskou válku vyhrát.

„Jsem kapitán Jay Gridley, pracovník ve štábu generála Leeho, a vy máte možnost vykonat velkou službu pro váš stát a Konfederaci. Hledáme špicla, který donášel Yankeeům, jižana jménem Platt. Máme důvodné podezření, že mohl posílat šifrované zprávy telegrafem svým pánům na Severu."

„No, to je mi novina!" zvolal telegrafista. „Je to možný?"

„Ano, je. Samozřejmě nečekáme, že by tyhle ohavnosti prováděl pod svým jménem, ale možná že ano. Mohl byste se podívat do vašich záznamů, pane?"

„Udělám to s velikou radostí, pane."

Ti jižané jsou celkem úslužní.

Muž minutu listoval kupou zažloutlých listů a pak zavrtěl hlavou. „Je mi líto, pane kapitán, nemůžu najít nic, co by bylo poslaný nebo přijatý na jméno Platt."

„To mě nepřekvapuje, pane. Raději vám ale toho zrádce popíšu, a ukážu vám jeho portrét. Mohl se třeba představit jinak."

Jay Platta zhruba popsal a ještě muži ukázal perokresbu, kterou vytáhl ze svého kabátu.

Telegrafista si kresbu prohlédl. „S lítostí musím prohlásit, že toho muže nepoznávám, ani jak jste ho popsal, ani z tohohle obrázku. Ale počkejte, prosím, chviličku..."

Muž se zvedl a odešel k zadnímu oknu, zamřížovanému a zavřenému proti zimě. Zvedl okno a zakřičel: „Buforde! Polož to koště a poběž sem!"

Za chvíli se v místnosti objevil vysoký hubený chlapec kolem třinácti let, oblečený do vlněných kalhot s koženými kšandami, šedé košile a odřených hnědých bot. „Ano, pane?"

„Tohle je kapitán Gridley ze štábu generála Leeho. Chce se tě na něco zeptat." Pak se otočil na Jaye: „Buford občas dohlíží na kancelář,

když jsem na obědě. Na kluka jeho věku se v tom dost vyzná. Škoda že až mu bude čtrnáct, odvedou ho.“

Jayovi se chtělo zavrtět hlavou. Do války ale skutečně odcházeli hoši velmi mladí.

Mnozí z nich se už nevrátili. Válka je taková hloupost.

Jay zopakoval popis a ukázal chlapci obraz.

„Ale jasně, pane kapitáne, poznávám ho. Vysokej pán, ale nepředstavil se jako Platt, pane. Vzpomínám si, že říkal, že se jmenuje Rogers, pane,“ podíval se na telegrafistu a pak na Jaye. „Myslím, že to bylo včera, pane.“

Jaye zaujalo cosi v chlapcově tváři, ale nevěděl, co to znamená. „A tenhle Rogers přišel poslat nebo přijmout nějakou zprávu?“

Chlapec zaváhal. „Asi, asi ano, pane. Jistě to nevím. Včera večer tady byl fofr, pane.“

Telegrafista se zatím díval do hromady včerejších telegramů. „Tady nic od žádnýho Rogerse nevidím, chlapče, ani pro něj. Schoval sis kopii, viď?“

Hoch si olízl rty, které mu najednou oschly. „Nepamatuju si pane. Ale jestli dostal nebo poslal zprávu, tak určitě.“

„Tady nic není.“

Jay se na chlapce upřeně podíval. „Buforde, máš rád svou vlast, že?“

„Ano, pane, mám!“

„Tak řekni radši pravdu. Stalo se něco neobvyklého, viď?“

Hoch vypadal, že se každou chvíli rozpláče. Jeho tvář se zkrabatila a oči se mu zalily slzami.

„P... p... pane, pan Rogers poslal zprávu a... a dal mi niklák, abych mu dal kopii. Vzal si ji s sebou. Vy mě zavřete?“

„Cože? Jaks to mohl udělat, Buforde? To je vážnej přestupek!“

Jay zvedl ruku, aby telegrafistu umlčel. „Nejde mi o ten niklák ani o to, čeho ses dopustil, synku. Můžeš to napravit, když mi zodpovíš ještě jednu otázku. Pamatuješ si, komu pan Rogers ten telegram posílal? Nějaké jméno? Nebo stanici?“

„A— ano, pane. Pamatuju si tu stanici.“

Jay se usmál. *Ha! A mám tě, Platte!*

NEDĚLE, 16. LEDNA, 8:05
QUANTICO, VIRGINIA

Jay se vřítil k Michaelsovi do kanceláře, mával papíry a křičel: „Šéfe! Mám ho, mám ho!“

„Zvolní, Jayi. Koho máš?“

„Platta. Pro koho pracuje! Nebudeš tomu věřit!“ Hodil Michaelsovi papíry.

„Víš, má dost rozumu jen na to, aby nepoužíval svoje jméno, ale nenapadlo ho změnit si vzhled. Prohlídnul jsem všechny nový telefony v Georgii - dočasný linky, mobilní telefony, nový přípoje - a porovnal jsem je s Plattovou totožností. Odhadoval jsem, že jakmile se zbavil jména Platt a zdrhnul, bude chtít nový spojení pod novým jménem. Vyřadil jsem ženský jména a firmy, pak jsem zkontroloval všechny napojení na telefonní obchody a připojovací služby v Georgii. Chvíli to trvalo, ale několik jmen se z toho vylouplo, a když jsem se za nima pustil, našel jsem ho na záběru bezpečnostní kamery v obchodě s mobilama!“

Michaels ho poslouchal jen napůl ucha. Na seznamu, který mu Jay hodil, viděl několik čísel. Jedno bylo červeně zakroužkováno a stejnou barvou bylo u něj napsáno: Thomas Hughes.

Zdálo se mu povědomé, Michaels jen nevěděl proč. To jméno zná. Jenže odkud?

„Takže jsem si zjistil to nový číslo a prozkoumával jsem hovory...“

„Jayi,“ přerušil ho Michaels. „Přeskoč to. Kdo je tenhle Hughes?“

Jay se usmál a narovnal se. „Vedoucí štábu jednoho senátora.“

Michaels si to spojil. Jasně. „Whitea? Tenhle člověk vede štáb Roberta Whitea?“

„Ano, šéfe. A není zvláštní, že náš počítačovej bandita volá právě Hughesovi? Co myslíš, že by tihle dva mohli mít společnýho?“

„Ježíši,“ řekl Michaels.

NEDĚLE, 16. LEDNA, 8:55
QUANTICO, VIRGINIA

Toni se s Alexem a Jayem setkala v konferenční místnosti. Pila už

čtvrtou kávu, ale stále se úplně neprobudila. Moc dobře nespala, což zavinila neodbytná myšlenka, která však s prací moc nesouvisela. Stále si přehrávala ten dlouhý vášnivý polibek v miatě. Už minimálně stokrát. Alex ji chce, o tom nebylo pochyb. Otázkou bylo, zda se svým citům poddá? Nebo je potlačí a bude se k ní chovat přezíravě?

„Toni, cos zjistila?“

„Promluvit s Hughesem bude teď poněkud složitější, protože je na nějaké cestě s panem senátorem.“

„V Africe?“ zeptal se Michaels. „V Etiopii?“

Podívala se na něj. „Jak to víš?“

„Od člověka z jeho štábu, který mě objednával na schůzi výboru.“

Zavrtěla hlavou. „No, nechali jsme to zkontrolovat, a ačkoliv pan senátor pořádá turné a účastní se konferencí, Hughes s ním není. Víme, že tam dojel, během letu a chvíli po přistání hovořil s lidmi od novin, ale od té doby ho nikdo neviděl.“

„No, máme tady jeho soukromý číslo, ne?“ nadhodil Jay. „Je jedno, kde přesně na černým kontinentě je. Jestli má s sebou virces, nebude mimo signál.“

„Jde ale o to, Jayi,“ řekl Alex, „že si s ním nechceme popovídat přes virces. Něco takového je lepší řešit osobně.“

„Myslíš, že by mohl utýct, kdyby věděl, že po něm jdeme?“

„Podle toho, co víme teď, je to na konec kariéry a patnáct let ve federálním vězení - pokud Platt pracuje pro něj. Mohl by se rozhodnout, že ústup je pro něj výhodnější. A jestli je někde v Africe, mohlo by být jednání o jeho vydání poměrně komplikovaný. Taky musíme zvážit možnost, že White v tom jede s ním.“

„Zbožný přání,“ podotkla Toni.

„Možná, ale jeden nikdy neví. Třeba budeme mít štěstí,“ usmál se Alex.

„Jenom mi není jasný, co by z toho Hughes měl,“ řekla Toni. „Poskytl sice svýmu šéfovi nějakou základnu, udělal si z Net Force fackovacího panáka, ale to je na takovej podnik trochu málo.“

„Myslím, že znám odpověď,“ ozvala se Joanna ze dveří.

Všichni se k ní otočili.

Zapnula svůj notebook. „Právě jsem se vrátila od federálních vyšetřovatelů. Když my jsme tady všichni pobíhali a udusávali malinký ohníčky, někdo se dostal do banky a vysál odtamtud skoro dvě stě milionů dolarů.“

„Tomu říkám náhoda,“ podotkl Jay.

„Hergot!“ zuřil Alex. „No jasně! Jenom nás zmátli! Mysleli jsme, že někdo chce zlikvidovat celej systém! Nešlo vůbec o terorismus, ale o peníze!“

„Takže White je mimo,“ řekla Toni. „Ten má sám možná ještě víc než to, co zmizelo z banky.“

Joanna pokračovala. „Vyšetřovatelé zajistili část těch peněz v nějaký bance v karibský oblasti, na dvou účtech ve Švýcarsku a u nějaký indonéský společnosti, jenže tam zatím nepochodili.“

„Jakou část těch peněz?“ zeptal se Alex.

„Čtyřicet milionů,“ řekla Joanna. „Sto šedesát je někde jinde.“

„To by byl poměrně dobrej důvod k tomu, vloupat se do pár počítačů a odvést pozornost,“ řekla Toni.

„To ovšem není všechno,“ řekla Joanna a podívala se na obrazovku. „Zdá se, že FBI se na základě anonymního udání právě podařilo zatknout jistého Jamala S. Petersona, bývalého bankovního zaměstnance, hledaného za podobný podvod v Jižní Dakotě z minulýho měsíce. Tehdy se všechny peníze vrátily, šlo o několik set tisíc, ale Peterson nebyl obviněn. Podle toho udání je Peterson zodpovědný i za loupež těch dvou set milionů.“

„A zavřeli ho?“

„Asi před čtvrt hodinou. Právě jsem mluvila se zvláštním agentem, který má případ na starost. Peterson měl falešnej pas, letenku do Ria a novej účet ve Švýcarsku se čtyřiceti miliony dolarů, který tam dorazily včera večer.“

„Takže ty peníze máme všechny,“ řekl Jay.

„Ne tak docela. Oněch sto šedesát melounů je v bance na Bali, ale hrozí, že ty peníze už v budově banky nejsou. Inkriminovaná společnost má s takovýma transakcema zkušenosti.“

„Takže Hughes, pokud je to jeho akce, už má teď v ruce víc peněz, než já, ty a vůbec všichni v tomhle úřadě vyděláme za celej život,“ řekl Alex.

„Na to bych i vsadila,“ řekla Joanna.

Alex vzdychl. „Hergot.“

„Říkám to nerada, ale mám pro vás ještě něco,“ řekla Toni. „S tolika penězi je totiž šance, že nějaký chudý africký stát udělí Hughesovi politický azyl. Možná ne přímo Etiopie, ale prezident některé z rozvojových zemí by na takovou nabídku skočil. I za

desetinu těch peněz.“

„To taky může být jeho plán,“ dodal Alex. „Možná už sedí u své nové vily v Sieře Leoně, popíjí banánový drink s rumem a směje se nám, až se za břicho popadá.“

„A co je horší, šéfe, pustili jsme se zpátky po několika vniknutích, hledali jsme co nejvíc postranních cestiček, a zdá se, že jsme objevili náš hlavní problém,“ řekl Jay.

Michaels se na Jaye podíval. „Jak je možný, že už mě to ani nepřekvapuje? O co jde?“

„Platt to nejspíš narafičil tak, že se musí v určitou dobu napojit do určitýho systému. Když to neudělá a neodešle ty správný pokazy, čeká nás ještě několik nepěkných překvapení.“

„Pojistil se,“ řekl Alex.

Jay přikývl. „Vypadá to tak. Snažíme se ty pojistky vyhledávat. Když budeme mít dost času, najdeme je všechny, ale jestli se s Plattem něco stane, než se nám to povede...“

Alex se díval na Joannu a na Jaye. „Pokračujte,“ řekl, „a dejte mi vědět, jakmile to všechno najdete.“

„Jasně, šéfe.“

„My ostatní musíme nejdřív zjistit, kde je Hughes teď. Pak se teprve začneme starat o to, nakolik je imunní.“

Alex se zamyslel. „Toni, zkus prosím tě zjistit, jestli je plukovník Howard doma.“

„Doma není,“ řekla Joanna. „Je na svým výletě v Oregonu.“

Všichni se na ni otočili. „Teda, aspoň jsem to slyšela,“ dodala rychle.

Jay se na Joannu zazubil, Toni přemýšlela proč.

„Aha,“ řekl. „Nedozvěděla jste se to náhodou od jistého seržanta, kterého my všichni známe a milujeme?“

Joannina světlá pleť najednou zrudla.

„Někteří z nás ho ovšem znají a milují více než ostatní,“ pokračoval Jay chladně.

„No, tak do práce, najděte toho lupiče,“ řekl Alex, aby Joannu ušetřil dalších nepříjemností. „Dobrá práce, zatím. Vy čtyři jste ti nejlepší, ne aby vám někdo tvrdil něco jinýho.“

„No fajn, ale kdo teda pojede na tu Havaj?“ řekl Jay.

„Zmiz, Jayi. Nejdřív to musíme dodělat. A zkus mi mezitím najít co nejvíc informací o Hughesovi. Ať víme, s kým máme tu čest.“

36

NEDĚLE, 16. LEDNA, 6:15
VÝCHODNÍ OREGON

John Howard měl za sebou necelé dva kilometry ranní túry, když zazvonil jeho virces.

No tohle. Nikdo ho neměl volat, pouze v naléhavých případech. Odepnul přístroj od opasku - raději ho už nosil pořád u sebe - a podíval se na identifikaci volajícího.

Zástupkyně velitele Toni Fiorellaová.

Stiskl knoflík pro příjem hovorů. „Howard."

„Plukovníku, obávám se, že budete muset svůj výlet trochu zkrátit. Došlo k nečekanému obratu a Alex - velitel Michaels - vás potřebuje v centrále, abyste uvedl své jednotky do stavu připravenosti."

„Rozumím."

„Najděte nějaké rovné místo, kde vás helikoptéra co nejdříve vyzvedne."

„Souhlasím. Můžete mi říct, co se děje?"

„Možná budeme nuceni provést akci v cizině, plukovníku, ale v tuhle chvíli se to ještě nedá říct s určitostí. Pokud se naše předpoklady potvrdí, nebudete si muset balit nic teplého."

„Dobře. Začnu se rozhlížet po nějakém vhodném místě."

„Až se vrátíte, stavte se u nás, všechno vám vysvědíme. Konec."

„Konec."

Jakmile si připnul virces zpátky, začal se rozhlížet po místě, kde by mohla přistát helikoptéra. Najdou ho podle vircesu, a pokud už z nejbližší vojenské základny vzlétl nějaký vrtulník, bude u něj asi za hodinu.

Přerušit výlet kvůli skutečnému úkolu mu ani v nejmenším nevadilo. Bojové hry a výlety do přírody byly jen jako, nic skutečného.

NEDĚLE, 16. LEDNA, 14:15
BISSAU, GUINEA-BISSAU

Jelikož počítačová síť dosahuje i do tak zapadlých končin jako je Guinea-Bissau, Hughesovi stačilo pět minut, během nichž byl notebook napojený přes bezpečný modem na telekomunikační družici. Po další minutě a zadání hesla se 160 milionů elektronických dolarů přesunulo z Bali do Bissau, do vládou spravované banky Banco Primero de Bissau, kde teď byly z dosahu amerických úřadů ve stejném bezpečí jako na povrchu Saturnu.

Hughes seděl se zkříženýma nohama na posteli, zhluboka se nadechl a pomalinku vydechoval. Usmíval se. Nebyl problém ukrást tolik peněz, kolik většina lidí neuvidí za celý život. Pro spoustu lidí bylo 160 milionů naprosto nepředstavitelnou sumou - jediná šance, jak se dostat k takovým penězům, byla výhra v loterii. Pro něj to však byl pouze jeden z kroků. Pouze nástroj, nic víc. Peníze má on, a přitom o tom nikdo nemá sebemenší tušení. Může se s Whitem vrátit do Států, doladit poslední přípravy, zavolat na několik míst, a nic mu nestojí v cestě. I kdyby se to všechno nějak zvrtlo, pořád bude mít čtyřicet milionů, jen co El Presidente dostane svůj podíl. To je solidní částka. Bylo v ní samozřejmě ještě oněch dvacet milionů pro Platta - ale ten je tam, kam pojede, nebude potřebovat.

Taková hračka. K nevíře.

V pokoji zazvonil telefon.

„Ano?“

Prezidentova sekretářka. „Dobré odpoledne, pane Hughesi. Prezident Domingos vás srdečně zdraví a ptá se, jestli by vám vyhovovalo sejít se s ním asi tak za půl hodiny na drink v Modrém salónu.“

„Přijdu rád,“ řekl Hughes. „Za půl hodiny.“

Znovu se usmál. Jeho Excelence nechce ztratit ani minutu.

Ještě je však třeba se osprchovat a obléci si čisté šaty.

NEDĚLE, 16. LEDNA, 10:00
QUANTICO, VIRGINIA

„Guinea-Bissau?“ divil se Michaels. „Doufám, že mě nebudeš mít za nevzdělance, ale kde to, prosím tě, je?“

„Západní Afrika,“ odpověděla Toni, „mezi Senegalem a Guineou.“

„Aha, už rozumím.“

Seděli v jeho kanceláři a Toni mu před chvílí řekla, co se dozvěděli o pohybu Thomase Hughese.

„Na pobřeží Atlantiku. Věř mi, nelžu ti,“ dodala.

„No dobře, a jak víme, že Hughes je tam?“

„Mám kontakty na CIA, takže jsem to nechala ověřit. Oni v té zemi dokonce mají vlastní agentku, a ta jim poslala zprávu.“

„Proč tam má CIA agentku? Vždyť tady nemáme ani žádnou mapu tý země. Tak proč tam CIA posílá lidi?“

Toni pokrčila rameny. „Špioni jsou nevyzpytatelný.“

Podíval se na Tóninu zprávu. „Ani se nezdá, že by to byla nějak ideální rekreační oblast. Proč tam je?“

„CIA není moc sdílná. Podle mých zdrojů se mezi tamním prezidentem a Hughesem chystá určitý plán, ale víc nevědí. Anebo vědí, ale neřeknou.“

Alex se opřel a hrál si s tužkou.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupila Joanna.

„Doufám, že neseš dobrý zprávy,“ řekl Alex.

„No, dobrý je na nich to, že jsme našli ty špatný,“ řekla.

„Nádhera. Tak spusť.“

„Federálové zaplatili vstupní poplatek - rozuměj úplatek - představitelům banky v Bali a dostali se do účtu, na kterém byly ty peníze.“

Alex zhluboka vzdechl. „Byly. Nepletu se, když si myslím, že tohle slovo je klíčový?“

„Přesně tak. Účet byl vybrán asi před hodinou. Peníze z něj odešly do účtu v Banco Primero de Bissau. To je v...“

„Guiney-Bissau,“ dokončil Alex.

„Já žasnu, šéfe. Sama jsem o ty zemi dodneška neslyšela.“

„Velitelé všechno vidí i vědí, Jo,“ řekl a usmál se na ni. „Takže

náš zloděj a jeho ukradený miliony jsou v zemi, se kterou nejspíš nemáme žádnou smlouvu o vydávání zločinců, protože žádnýho zdejšího banditu dosud nenapadlo uklidit se zrovna tam. Anebo pokud taková smlouva existuje, pak ten obchod, kterej Hughes s tamním šamanem chystá, veškerý naše snažení v tyhle oblasti naprosto zlikviduje. Chce se někdo přihlásit o slovo a říct mi, že se hrozně moc pletu?“

Joanna i Toni zavrtěly hlavou.

Alex vstal, položil tužku a přecházel tam a zpět za svým stolem. Po několika vteřinách řekl: „No dobře. Má smysl volat na ministerstvo zahraničí a říkat jim, že si přejeme, aby se sem ten člověk vrátil?“

Toni znovu zavrtěla hlavou. „Když si Hughes bude myslet, že dostane želízka, jakmile vystoupí z letadla, tak asi ne. Ministerstvo zahraničí nemůže Hughese přinutit k návratu, pokud on má v kapse prezidenta tý země,“ řekla a pokračovala: „Je navíc vedoucím štábu americkýho senátora. Může se proti nám dobře bránit. Politici mu určité budou něco dlužit. Možná se vrátí a White se ho zastane.“

„Možná,“ pochyboval Alex. „Ale politici na národní úrovni se nedostávají na vrchol, aniž by věděli, kde je potřeba jít přímo a kde je naopak nutný udělat pár kroků navíc. Tohle není politickej případ, jde o obrovskou loupež. Není to mraveneček, ale obrovskej chrobák. Hughes se určitě bude snažit ze všech sil, aby to vypadalo jako útok opozice, která ho chce očemit. Ale tuším, že Hughese odvrhne, jako by to byla bomba s hořícím doutnákem.“

„A co z toho všeho vyplývá, veliteli?“ zeptala se Joanna.

„Nejspíš z toho vyplývá, že jestli ho chceme, budeme tam muset dojet a sebrat ho sami,“ řekl Alex.

„Zadrž na chvíli,“ řekla Toni. „On neví, že my víme, že je zloděj. White se má vrátit do země příští týden. Co počkat, až se Hughes vrátí společně se senátorem? Možná to tak není, ale třeba má ve Whiteově letadle zaplacený místo. Proč by se teda nevrátil? On si myslí, že je z toho venku. To by nám všechno hodně pomohlo. Počkáme, až přistane na letišti ve Washingtonu, sebereme ho tam a nemusíme nikam jezdit.“

Alex se na ni podíval a usmál se. „Máš pravdu. Samozřejmě. On přece neví, že ho hledáme. A teď, když je ten jejich obchod hotová věc, jeho poskok už asi síť ohrožovat nebude. Není to pohotovost. Můžeme počkat pár dní. Aspoň nebudu muset vysvětlovat řediteli,

proč jsem provedl invazi do rozvojový země a někoho unesl. Geniální, Toni.“

Toni se usmála. Kdykoliv se jí od něj dostalo podobné reakce, byla šťastná.

„Mohlo by nám samozřejmě pomoct, kdyby CIA chtěla našeho človíčka pohlídat v případě, že by chtěl někam zmizet.“

„Budou štěstím bez sebe,“ řekla Toni. „Když došlo ke zveřejnění toho seznamu špionů, několik jejich lidí zemřelo. Chtějí toho člověka. A myslím, že jestli ho nedostaneme hodně rychle, může se stát obětí nějaký vážný dopravní nehody.“

„To by nebylo dobře,“ řekl Alex. „Potřebujeme ho živýho, dokud Jay s Joannou nenajdou a nezneškodněj ty časovaný bombičky.“

„Já vím,“ řekla. „Říkala jsem jim, že ho chceme živýho.“

NEDĚLE, 16. LEDNA, 10:00
CHICAGO, ILLINOIS

Platt si koupil lístek na let do Londýna, kde přesedne na letadlo do severní Afriky a nakonec doletí nějakým mizerným letadýlkem do džungle. Nejdříve krásný velký letoun Mil, pak DC-9 a nakonec vrtulový DeHavilland. Jelikož celou dobu poletí v turistické třídě, nebude mít příliš pohodlná sedadla, ale zanedlouho už se o tohle nebude muset starat vůbec, a když bude chtít, bude moct lítat první třídou.

Letadlo odlétá až odpoledne, takže má před sebou ještě šest hodin volna. Chvíli uvažoval, že by si pronajal pokoj a na pár hodin si zdřímnul, ale v letadle se naspí dost, když se mu podaří je přemluvit, aby mu dali dva tři polštáře. Navíc nechtěl riskovat, že by letadlo zmeškal, takže se rozhodl, že počká na letišti. Může se tu courat, prohlížet výtisky nových časopisů *Flex*, *Svalová hmota* a *MusdeMag*, zajít si na oběd a tak. Měl s sebou jen jednu cestovní tašku, a tu dá do schránky. Na tom nesejde.

Jelikož tu byl tak brzy, nemusel spěchat s přihlášením se na let. Koupil si snídani, podíval se na časopisy, zašel si na záchod a pak našel místo nedaleko východu, kde si sedl a v klidu četl.

Těch dvou federálů si všiml hned, jak vešli. Někoho hledali, a on na to moc nemyslel, vnímal je díky ostražitosti vlka, který ví, že lovci

jsou nedaleko. Ale pak si všiml, že ho zahlédli, poznali ho a v příští vteřině dělali, že jim na něm vůbec nezáleží.

Doprdele!

Oba federálové rychle odešli, ignorovali ho, ale už bylo pozdě. Byl si jist. Přišli sem kvůli němu, hledali jeho a nikoho jiného. Přišli brzy, dívali se, kam bude možné rozmístit lidi, a nečekali, že tady už bude.

Jak ho ale našli? Pokud přišli k tomuhle východu, musí vědět, že má letenku na mezinárodní let tímhle letadlem. Pokud vědí tohle, pak vědí i to, pod jakým jménem cestuje, jaký má pas a všechno. A existuje pouze jediný způsob, jak by se tohle mohli dozvědět, protože to prozradil jen jedné osobě.

Hughesovi. A Hughes ho prásknul.

Stejně jako Platt prásknul Petersona.

Do háje. Podcenil ho. Měl si dát větší pozor. To je hajzl.

Složil časopis. Bude se muset co nejrychleji ztratit. Ti dva federálové určitě přivolají posily a za pár minut bude letiště neprodyšně uzavřeno, pokud ovšem není už teď.

Možná ti federálové netuší, že je poznal. To by mu zajistilo několik minut. Ale nemohl přece vyjít ven hlavním vchodem. Tam už určitě budou místní policajti.

Vstal a odešel k nouzovému východu. To byla nejrychlejší cesta z budovy.

U dveří byl kód, ale nikdo se za ním nedíval, takže počítal, že si otevře ramenem, ale když přišel blíž, zjistil, že ty dveře se otvírají dovnitř! Ramenem je neotevře. Sakra!

Rozhlédl se. U jednoho ze sousedních východů právě dvě ženy zapínaly počítač a připravovaly se na odbavování. Zamířil k nim.

„Prosím vás? Nerad vás otravuju, ale teď jsem viděl, jak někdo vešel do těch dveří támhle," ukázal.

Ženy se na něho překvapeně podívaly. Jedna byla vysoká, odbarvená blondýna, druhá malá a trochu oplácaná, její zrzavé vlasy rovněž nebyly přírodní. „Prosím?"

„No támhlety dveře, jak je na nich zákaz vstupu. Byly napůl otevřený, a nějaká holčička kolem osmi devíti let tam vešla a zavřela za sebou."

„Podívám se tam, Marcie," řekla zrzka.

‚Je to hned tady," usmál se Platt.

Jakmile vyťukala kód a otevřela dveře, Platt přemýšlel, co dál. Popadnout ji, vtáhnout ji dovnitř, zavřít dveře, omráčit ji a zmizet? Nebo si zapamatovat kód, počkat, až se porozhlídne po neexistujícím dítěti, a pak se vplížit dovnitř sám?

Mít víc času, zvolil by druhou možnost. Je to menší otrava. Jenže i v tuhle chvíli už FBI a místní policajti obkličují budovu. Mohou rozhodovat vteřiny.

Stoupl si za ženu, chytil ji paží za hrdlo a stiskl jí tepny. Bránila se a snažila se křičet, ale vyšel z ní jen chrapot. Po třiceti vteřinách byla nehybná, jelikož krev přestala proudit do mozku. Kdyby ji přidržel o něco déle a trochu přitlačil, bylo by po ní, ale tak zoufalý ještě nebyl. Navíc by to bylo k ničemu, stejně už vědí, kdo je. Nemá smysl přidávat ke všemu, co mají, ještě vraždu. Jakmile se nehýbala, roztrhal jí blůzu na proužky, svázal jí ruce a nohy, nacpal jí jeden kousek do pusy a upevnil ho šátkem, pak ji zvedl a přehodil si ji přes rameno. Sešel po rampě, položil ženu na zem za rohem, kde ji nikdo neuvidí, pak otevřel dveře nouzového východu a sešel po schůdcích na beton. Když odcházel, začínala se probírat. Bude v pořádku.

Že tady ale mají randál.

O dva východy dále právě vykládali jedno letadlo, Platt se k němu rozběhl. Předjel ho jeden muž na motorovém vozítku. Platt na něj mávl, ať zastaví.

„Co je?“ řekl muž hodně hlasitě, protože měl sluchátka.

Platt se usmál. Chytil ho, pak mu dal ránu pěstí do břicha, pak do temene a omráčil ho. Potom si nasadil jeho sluchátka a vyskočil na vozík. Zařadil a odjel.

Na silnicích k letišti budou asi zanedlouho zátarasy.

Mysli, Platte, mysli!

No dobře. Má pohotovostní pas a asi dvacet tisíc dolarů z Hughesových peněz - tisícovku v hotovosti a zbytek na kartě - a k tomu ještě sto tisíc peněz ze svého na další kreditce pod jménem, které nikdo nezná.

Potřeboval odjet, a to co nejdříve.

Před sebou uviděl část letiště, kde byla letadla pro expresní a nákladní dopravu.

Najednou dostal nápad, a usmál se.

„Dobrý den, pane,“ pozdravil ho ředitel dopravní kanceláře. „Co

si přejete?“ Bylo mu možná čtyřiadvacet, měl na sobě bílou košili a modrou kravatu.

Platt se usmál. „No, víte, mám takovej problém. Jmenuju se Herbert George Wells, na letišti v Londýně mi trčí velká zásilka farmářskýho zboží a nemám šanci ji odtamtuď dostat.“ Přidal do svého akcentu ještě trochu místních výrazů. Čím natvrdleji bude vypadat, tím lépe.

„Od toho jsme tady, pane.“

„Jde ale o to, že firma, kterou jsem si najal předtím, víte, tak ta mě šeredně podrazila, rozbil se jim motor nebo co. Jenže abych to mohl odečíst z daní, potřeboval jsem peníze za letadlo utratit do 31. prosince loňskýho roku, víte?“

Mladík zvedl obočí.

„No, ušetří mi to deset tisíc dolarů, jestli budu moct prokázat, že jsem to zaplatil před třema tejdnama. Rozumíte, co myslím?“

„Asi ano.“

„Rád bych si pronajal jedno z vašich letadel, doletěl tam a vyzvednul si ty svý stroje - není to nic protiprávního, pane, na všecko mám potvrzení - ale jestli nevyužiju první charter, přídu o deset tisíc dolarů. Na druhou stranu já ty stroje fakticky potřebuju, stojí mě majlant každej den, co jsou v Anglii, a ne v Mobile - tam je potřebuju dostat, víte, do Mobile v Alabamě.“

„To bude asi problém, pane.“

„No, viďte. Jelikož ale na mým zboží není nic nelegálního, řekněme, že by třeba šlo zařídit, že jste ode mě dostali objednávku asi kolem Vánoc. Jak moc složitý by to bylo?“

Mladík se rozhlédl. Pak se podíval na Platta. Měl pocit, že ho velký mechanický svěrák drží za zadek a pomalu ho drtí. „No, kdybych tu objednávku přijal a zapomněl ji zanést do počítače, byla by to moje chyba. Mohl bych ji jaksi opravit, kdybych ji antedatoval a zanesl tak, aby odpovídala datu, kdy jsem ji přijal.“

Platt se usmál, jak se směje jeden světák na druhého. „No, pane, kdybyste tohle udělal, byl bych vám strašně moc zavázanej. A pan Franklin a baseballovej tým jeho dvou bratrů by taky měli obrovskou radost.“ Platt si sáhl do kapsy u košile a vytáhl deset stodolarových bankovek přeložených v půlce. Položil je na stůl a posunul je k mladíkovi.

Ten zakryl bankovky dlaní, otevřel zásuvku, zasunul peníze

dovnitř a zásuvku zavřel. Usmál se na Platta. „Tak povídejte, pane Wellsi. Jaké jste říkal, že je to zařízení?“

Platt se usmál. Měl v kapse svůj let, a žádní federálové se o tom nedozvědí, protože byl objednán před dvěma týdny a pod jiným jménem.

Jakmile se dostane do Anglie, sehnat letadlo do Afriky bude hračka.

Pak si s panem Thomasem Hughesem pěkně popovídají. To je nad slunce jasnější...

37

NEDĚLE, 16. LEDNA, POLEDNE QUANTICO, VIRGINIA

Michaels jedl dovezené čínské jídlo hůlkami na jedno použití a přímo z obalů, ani se nenamáhal přesypat je na papírový talíř, který byl k zásilce přibalený. Objednal si pikantní kuře s nudlemi a tofu ve sladkokyselém nálevu, ale všechno mu to připadalo takové nijaké. Jedl však kvůli energii, nešlo mu o chuťový zážitek. Stejně myslel stále na spoustu jiných věcí.

Toni vešla do kanceláře. Zvedl oči. V obličeji měla ne přímo tragický, ale rozhodně vážný výraz. „Další povzbudivé zprávy?“ zeptal se.

„Možná nebudeme moct čekat, až se nám Thomas Hughes vrátí na palubě speciálu senátora Whitea.“

Michaels odložil hůlky. „Když už, tak už. Co je?“

„Zdá se, že asi před hodinou přišli na chicagský letiště agenti FBI a chtěli rozmístit hlídky u východu, kde měl Platt nasednout na let do Anglie, jenže to zbodali.“

„Zbodali to. To je krásnej obrat. Co to znamená? A jak věděli, kde ho hledat?“

„Jakmile jsme věděli, koho hledat, objevili jsme několik ukrytých účtů založených Hughesem, šlo o drobnosti, na každým dvacet třicet tisíc. Hughes se pokusil zamaskovat svoje spojení na ty účty, ale ne důsledně. Platt použil peníze z jednoho takovýho účtu a koupil si za ně letenku. Navíc na úplně divný jméno.“

„Jak víte, že šlo o Platta?“

„Kdo jinej by teď vybíral peníze z podobnýho účtu a kupoval z něj letenku za moře? Informovali jsme o tom lidi v terénu. Agenti se

tam dostavili několik hodin před plánovaným odletem, ale Platt už tam byl. A všimnul si jich.“

„A zmizel?“

„Agenti zatím tohle moc potvrdit nechtějí, ale podařilo se mu uniknout z budovy terminálu, napadl ženu z prodeje letenek a člena pozemního personálu. Ukradl nákladní vozík a zmizel. FBI ho hledá, ale to letiště je dost velký.“

„Jo, na to 'zbodali' poměrně sedí. Jaký jsou další vyhlídky?“

Toni se opřela o zeď. „Nejoptimističtější zní, že ho do pěti minut najdou, jak se schovává za balíkem sekaček na trávu, vezmou ho do vazby, kde si vylije duši a poskytne federálnímu vyšetřovateli tolik informací, že by to potopilo letadlovou loď. Hughes se pak vrátí, my ho zavřeme, dostane padesát let a ve věku sta let zemře ve vězení.“

Michaels se na ni usmál. „To zní pěkně.“

„A nejpesimističtější - Platt uteče, zavolá - nebo se mu povede se dostat - do Afriky, kde informuje Hughese, že je po všem a že po něm jdeme. Hughes se ponoří mezi svoje zlaťáky a bude si vesele žít v hostinském křídle prezidentského paláce, kde zemře ve věku sta let na přežrání kaviárem.“

„To už se mi tak nelíbí. Ale je zvláštní, že mi to druhý připadá pravděpodobnější.“

„Třeba ho chytnou.“

Michaels zavrtěl hlavou. „Nevím, čím to, ale ve schopnost FBI už nevěřím jako kdysi.“ Odmlčel se a pozoroval stydnoucí nudle a tofu. „Kde je plukovník Howard?“

„V letadle. Měl by sem dorazit za pár hodin. Co uděláme?“

„Kdyby se teď Platt rozhodl zvednout sluchátko a zavolat Hughesovi, můžeme mu v tom zabránit?“

„Podle Jaye ano. Jestli to číslo vircesu, na který Platt volal předtím, je jediný, který Hughes používá, můžeme ho zablokovat, aby nepřijímalo hovory. Ale v Bissau jsou určitě i další telefony a některý z nich třeba i funkční. Všechny je blokovat nemůžeme.“

„Vysvětlila jsi plukovníkovi, co se děje?“

„Ještě ne.“

„Tak mu zavolej a vysvětli mu to. Ať připraví několik scénářů pro akci a zjistí, jakou máme šanci vniknout tam a sebrat Hughese.“

„Jsme na takovou akci připraveni, Alexi?“

„Tenhle člověk terorizoval celou zem, zavinil smrt několika lidí,

bandě cvoků málem poskytl materiál na výrobu atomovky a ukradl kvanta peněz. Chci ho mít za mřížemi. Když to provedeme pořádně, jsme zpátky dřív, než si toho vůbec někdo všimne, a pan Hughes je tady s náma. Já jsem připravenej."

„Zavolám plukovníkovi."

Zazvonil interkom. „Ano?"

„Volá právník vaší manželky, pane."

Skvěle. „Ať vám dá svoje číslo a pak řekněte mýmu právníkovi, ať mu zavolá."

Toni se na něj zvědavě podívala.

„To je na dlouho. Vysvětlím ti to, až nebude co dělat."

NEDĚLE, 16. LEDNA, 17:00
BISSAU, GUINEA-BISSAU

Hughes stál na balkóně svého pokoje, prohlížel si růžové domy v okolí. Není to tu tak špatné, když má člověk to správné ubytování. V téhle zemi si člověk může nechat postavit solidní dům za dvacet tisíc dolarů, větší usedlost za necelých sto tisíc. On má čtyřicet milionů. Hladovět nebude.

Opřel se o zábradlí a pozoroval polonahého domorodého zahradníka, jak motykou vykopává plevel kolem květin. Takového člověka je možné si najmout za dvacet dolarů měsíčně.

Tak tak. Tady se mu bude dařit.

S Domingosem se dohodli velice snadno. Sto milionů dolarů odešlo na prezidentův soukromý účet ve Švýcarsku a práva na těžbu nerostných surovin na území Guiney-Bissau patří od této chvíle téměř výhradně Thomasi Hughesovi. *Veškerá* těžební práva jsou na příštích devětadevadesát let jeho. Ropa, bauxit a fosfáty měly samy o sobě miliardovou hodnotu - to aspoň Hughesovi sdělili geologové. K tomu ještě zlato, stříbro, měď a bůhvíco ještě může být ukryto pod povrchem. Problém byl v tom, že země nikdy neměla dostatek peněz, aby zahájila jakýkoliv větší průzkum, a pro mezinárodní společnosti nepůsobila natolik důvěryhodně, aby se do toho pustily samy. Člověku se moc nechce utratit několik set milionů dolarů na zahájení operace v takovéhle díře a neustále se bát, jestli domorodci všechny zaměstnance nezapíchnou a všechen materiál neznárodní.

Ale teď, když všechna práva vlastní Hughes, se to změní. Jde o vzdělaného Američana, někoho, s kým se velké olejářské a důlní společnosti nebudou muset bát zahájit jednání. Má spoustu zkušeností z rozhovorů na nejvyšší úrovni, což je důsledek práce pro Whitea. Svým potenciálním partnerům se svěří, že na svou práci rezignoval a odjel zkusit své štěstí sem. Ale i kdyby věděli, že vyloupil banku, bylo by to jedno. Když si někdo myslí, že mu pomůžete vydělat miliardy, velmi rád přivře oko nad stinnými stránkami vaší minulosti. Existuje několik lidí, které americká policie stále hledá, ale oni odjeli za lukrativnější kariérou do zahraničí. Kdo byl ten filmový režisér, který utekl do Francie nebo kam, a už tam zůstal, protože tamní obyvatelstvo jeho filmy milovalo a odmítlo ho vydat?

Peníze jsou peníze. A v řádu miliard dolarů je etika víc než ohebná.

Hughes oskenoval kopie čerstvě podepsaných smluv uschovaných na místech, kde bylo vyloučeno, že se ztratí.

Taky už mu volalo nejméně šest velkých společností a předháněly se, která mu za povolení průzkumu těžebních lokalit nabídne víc.

Domingos si i při tomhle přijde na své, bude to přídavek k oné „záloze“, kterou už dostal. Půjde o miliardy. Domingose však může sklátit infarkt nebo mrtvice, vzhledem k tomu, jak se přepíná. A pokud ne přirozenou cestou, je možné něco zařídit...

Jestli někdy někdo seděl na místě řidiče a měl pod kontrolou celý autobus, pak to byl Thomas Hughes. Vše bylo téměř dokonalé.

Až se objeví Platt, i jeho přivítá menší překvapení. Domingos s radostí poskytne některého ze svých nejlepších střelců, a ten pak bez sebemenších výčitek Platta zastřelí. A i kdyby se do toho Domingosovi nechtělo, s ohledem na chudobu zdejších obyvatel nebyl problém najmout si vlastní armádu, která by ochotně kohokoliv zapíchla - a to za cenu nižší, než je ve Washingtonu večeře pro dva.

Platt se po několika hodinách po svém příletu stane minulostí. Má se objevit, vyinkasovat dvacet milionů dolarů a pak zmizet.

V podstatě to tak bude.

Hughes se narovnal a otočil se zpět do pokoje. Brzy má přijít Monique na menší odpolední rozptýlení.

Bylo fajn být králem, ale být člověkem za královými zády nebylo o nic horší - a určitě ne tak nebezpečné.

NEDĚLE, 16. LEDNA, 15:00
VE VZDUCHU NAD SEVERNÍ ČASTÍ ATLANTICKÉHO OCEÁNU

Kromě Platta a posádky bylo letadlo prázdné. Sice tu nebyla ani letuška, která by mu nabídla něco k pití nebo členství v klubu Míle nad zemí, ale aspoň se mohl natáhnout v prázdném nákladním prostoru, a to bylo velké plus. Blížil se do staré dobré Anglie a prakticky do svobody. I kdyby se federálům podařilo najít toho kloučka a vyzpovídat ho, hoch měl v kapse tisícovku dolarů, o kterou by přišel, kdyby Platta prásknul, navíc by jim musel vysvětlit, proč padělal datum na té nájemní smlouvě.

Platt se zastavil u bankomatu hned vedle kanceláře, takže měl v hotovosti dost peněz na letenku do Senegalu, tam si půjčí auto a koupí si nějaká fidlátka. Rozhodně se mu nechtělo přistát na letišti v Bissau. Ani náhodou. O tom by se hodně rychle dozvěděl El Presidente, od něj by se to doslechl i Hughes, a to by nebylo dobře. Hughes si myslí, že Platt je teď ve federálním lapáku, takže Platt chtěl svým příjezdem Hughese pořádně překvapit.

Proniknout na ten hlídaný pozemek bude možná celkem dřina, ale ani šamani nevidí v noci. Platt se naučil pohybovat v lese, když byl ještě dítě, a nějaký africký prales nemůže být o moc horší než močály u nich doma. Jakmile bude za zdí, zvládne zbytek levou zadní.

Cítil velké pokušení roztrhat Hughese na cáry, hned jak se k němu dostane, ale nechtěl přijít o svých dvacet milionů. Možná by neškodilo o trochu víc, to za veškeré nenadálé těžkosti. A kdyby mu Hughes nechtěl zaplatit, musel by ho nějak přemluvit, ale to byla poslední možnost. Kdyby se to nevyvedlo, mohl by toho skřeta zabít a odejít, to by ale nebylo dobré, pak by byl bez peněz a s policajty v patách. Nic naplat, ležet na písku na Havaji a vést vlastní posilovnu zní pořád lépe než být na útěku.

Jo, takhle to udělá. Sežene nějaké vybavení, přejede přes hranici, pokecá s panem Hughesem a bude. Taky by si mohl sehnat krém na boty a napatlat se tím, aby splynul s místníma. To mu přišlo legrační. On se bude přestrojovat za černouška. Usmál se. Čím víc o tom přemýšlel, o to víc se mu to líbilo. Hughesovi by určitě vyrazilo dech, kdyby zvedl oči a uviděl, jak mu do pokoje leze oknem velký černoch,

který vypadá úplně jako Platt.

Hlasitě se zasmál. Jo, to by bylo.

NEDĚLE, 16. LEDNA, 15:35
V LETADLE NAD VIRGINIÍ

Howard, stále ještě na palubě letounu, zavolal přes bezpečnou linku Juliu Fernandezovi do centrály Net Force.

„Tedy, seržante, to nemůžu vytáhnout paty ani na několik dní?“

„Ne, pane plukovníku. Kocour je pryč, myši mají pré.“

„Povězte mi něco o té záležitosti v Africe, Julio. Je to vážné?“

„Pokud vím, tak ano. Už taky bylo na čase. Je to tady takové bez života.“

„Povídejte.“

Seržant mu začal vykládat základní údaje o té zemi, o jazyce, obyvatelstvu, poloze. Howard ho po minutě přerušil. „Víte co, nahrajte mi to do schránky, já si to pak přečtu. Řekněte mi jenom to nejdůležitější. S čím se můžeme setkat, když potají dorazíme do Republiky Guinea-Bissau?“

„Obranu země zajišťuje cosi zvané Lidová revoluční armáda, známá pod zkratkou FARP. Mají malou armádu, asi devět lodí a letectvo sestávající z několika vrtulových letadel a vyřazených helikoptér - pokud nepočítáme neozbrojené letadlo pana prezidenta. Mají paravojenskou milici, a ačkoliv tvrdí, že mohou povolat ze zálohy několik tisíc bojeschopných mužů, stávající armáda má počet asi dvacetkrát nižší, je špatně vyzbrojena a s mizerným vzděláním. Jen asi polovina z nich si umí zavázat tkaničky u bot - pokud ovšem mají boty.“

„Aha. Co dál?“

„Síť železnic je na draka, celková délka zpevněných silnic je tři tisíce kilometrů, mají pětatřicet letišť, z nichž jen dvě mají dostatečně dlouhou ranvej, na které může přistát větší letadlo než práškovací. Budeme muset přistát v Senegalu, severně odtamtud, a pak se přesunout buď helikoptérou, nebo po zemi, případně letadlem a s padáky. V zemi nejsou ani čtyři tisíce telefonů, to je asi tři na tisíc obyvatel, a polovina z nich nefunguje.“

„Telefony nefungují, seržante? Nebo lidi?“

„Obojí pane. Průměrný příjem je několik set dolarů *ročně.*“

„Aha.“

„Mají tam tři FM stanice, čtyři AM, oblíbená je rocková, country a westernová hudba a příšerný zábavný pořady. Jsou tam dvě televizní stanice, z nichž jedna začíná vysílat až po setmění. To proto, že televizorů je v zemi přibližně tolik co telefonů. A počítačů možná ještě o polovinu méně, a asi pouhá třetina má připojení na síť.“

„Možná bych měl svůj příští výlet uskutečnit tam.“

„Pokud nad nimi přeletíme ve výšce nad třicet metrů, nic se nám nestane, protože nikdo z domorodců tak vysoko oštěpem nehodí. Spolu s naším B-týmem bych se tam spustil jeden den po setmění a do rána bychom byli u moci, ani bychom se nezapařili.“

„Nedostatkem sebevědomí jste asi nikdy netrpěl, že, Julio?“

„Nikoliv, pane.“

„Ale na člověka, který dřepí na nudné základně a léčí se z průstřelu nohy, nemáte příliš utrápený hlas. Tak která je ta šťastná?“

„Přísahám, že nemám tušení, o čem pan plukovník hovoří.“

„Za takové lhaní půjdete do horoucích pekel, seržante.“

„Rozkaz, pane. Dohlídnu, aby vám připravili přistávací plochu.“

Howard se zasmál. „Dobře. Přečtu si informace, které mi pošlete, a zkusím připravit několik scénářů. Měl bych dorazit za...,“ podíval se na hodinky, „tak za půl hodiny. Uvidíme se tam.“

„Ano, pane.“

„Sbalte si tropické oblečení, seržante, a rozlučte se se svou přítelkyní.“

„Nebojte se, pane.“ Zasmál se.

„Uniklo mi něco vtipného?“

„Ne, pane. Jen jsem si vzpomněl na jeden starý vtip.“

„Tak za půl hodiny, Julio.“

„Ano.“

38

PONDĚLÍ, 17. LEDNA, 11:00
QUANTICO, VIRGINIA

„No fajn, to je asi tak všechno. Dotazy?“ zeptal se Alex a rozhlédl se po konferenční místnosti po ostatních: Howardovi, Fernandezovi, Winthropové, Gridleyovi a Toni.

„Je to zařízený s ředitelem?“ zeptala se Toni.

„Ředitel zaujímá stanovisko nevidím zlo, neslyším zlo,“ odpověděl Michaels. „Když mu dovezeme Hughese, nebude se moc starat o to, co jsme podnikli, abychom ho dostali. A jistí členové Senátu, kteří by na nás jinak svolávali hromy a blesky, budou podle mých předpokladů tentokrát ticho jako putičky.“ Usmál se. „Rovněž máme neoficiálně přislíbenou pomoc CIA. Víc nebude potřeba. Ještě něco?“

Nikdo nepromluvil.

„Dobře. Všichni máte své úkoly. Tak se do toho pusťte.“

Všichni až na Toni odešli.

„Neděláš dobře, Alexi.“

„Slyšelas plukovníka, mělo by to vyjít.“

„Víš přece, že nemluvím o ty operaci, ale o tom, že tam chceš jet osobně.“

„To je výhoda vysoký funkce. Kdysi jsem býval v terénu docela dobrej. A čas od času potřebuju změnit vzduch. Papírování a politika tyhle funkce by člověka udusily.“

„Je to nebezpečný.“

„Přecházet ulici taky.“

Všiml si, že Toni se o něj skutečně bojí, a chtěl ukázat i svůj zájem o ni. „Co myslíš, že by ti to ulehčilo?“

„Kdybys nejel.“

„A kromě toho?“

Podívala se mu přímo do očí. „Kdybych jela s tebou.“

Zavrtěl hlavou. „Potřebuju tady někoho, kdo to bude řídit...“

„Na tři nebo čtyři dny? Přesuň sem Chaveze z noční směny a Prestona z operačního. Na takovou dobu to zvládnou i oni.“

„Moc se mi to nelíbí.“

„Aha, tak ty si můžeš jet hrát na vojáka, a já ne?“

„Je proti předpisům, abychom letěli oba ve stejném letadle,“ zkusil to, ale uvědomoval si, jak nejistě to zní.

„Snad mi tu nebudeš odříkávat předpisy? Právě ses rozhodl spláchnout do záchoda celou knihu předpisů, vyjedeš si na operaci, ke který bys od ředitele nikdy nedostal povolení, kdyby o tom věděl, a pak mi budeš říkat, že spolu nesmíme letět stejným letadlem?“

Opravdu se zlobila. Takovou ji neznal. A měla samozřejmě plné právo se takhle cítit, to si Alex uvědomoval.

„No dobře,“ zvedl ruce. „Dobře, tak máš pravdu. Můžeš jet taky.“

„Můžu?“

Z toho jediného slova slyšel Toni, jaká musela být, když byla malá. Ve svém nadšení, zlosti a náhlém údivu byla naprosto úchvatná. Měl chuť ji obejmout, políbit - a svalit se s ní na pohovku. To nebyl nejlepší nápad, rozhodně ne tady v kanceláři, ale prostě měl takový pocit.

S tímhle se bude muset něco udělat. On bude muset něco udělat.

„Máš pravdu. Něco vymyslíme. Když se to nepovede, stejně si budeme muset hledat nový místa.“

„To přežiju.“

„Fajn. Tak se jdi podívat na těch pár maličkostí, který je ještě potřeba doladit, jo?“

„Dobře,“ usmála se na něj. Stála před ním skoro celou věčnost a poté řekla velmi potichu, tak potichu, že Alex si nebyl jist, jestli se nepřeslechl: „Miluju tě.“ A odešla, a on tam zůstal úplně omráčený s otevřenou pusou.

PONDĚLÍ, 17. LEDNA, 18:00
BISSAU, GUINEA-BISSAU

Hughes popíjel svůj drink, kvalitní brandy z křišťálové koňakové

sklenky, a mračil se na prezidentova řidiče a bodyguarda v jedné osobě.

„Víte to jistě?“

„Je mi to líto, pane, ale v tom letadle nebyl. Přece bych ho poznal. Vozil jsem ho, když tady byl. Ten se nedá přehlídnout.“

„Ano. No nic, děkuju vám.“

Řidič odešel a Hughes se natáhl pro kubánský doutník položený na popelníku na stolku vedle čalouněného křesla. Doutník mezitím vyhasl. Pečlivě ho znovu zapálil jednou z dřevěných zápalek z vyřezávané slonovinové krabičky.

„Trápí vás to?“ zeptal se Domingos. I on bafal ze svého doutníku a vyfukoval hustý kouř.

„Nijak přehnaně,“ řekl Hughes. „Dříve nebo později se Platt objeví. Když nepřiletí dnes, tak zítra nebo pozítří. Mám jeho peníze a domluvili jsme se, že si pro ně přijede osobně.“

„Giles se o něj postará, jakmile přijede,“ ujistil ho Domingos. „Nebojte se.“

Hughes zakroužil sklenkou, zvedl ji ke rtům a napil se. „Vůbec se nebojím, pane prezidente.“

„Prosím, musíte mi říkat Freddie. Máme přece před sebou dlouhou a velmi šťastnou spolupráci, ne?“

„Ale samozřejmě. Freddie.“

PONDĚLÍ, 17. LEDNA, 19:00
TANAF, SENEGAL

Platt dojel půjčeným land roverem do Sédhiou, kde se nalodil na prastarou převozní loď, dostal se na druhou stranu bahnité řeky Casamance a pak ujížděl na jih do Tanafu. Odtud, pokud zůstane na téhle silnici, je to k hranici s Guineou-Bissau už jen osm kilometrů. Pokud z téhle silnice nesjede, dorazí až do provincie Olo a do Bissau přijede od severovýchodu. To by ovšem musel zůstat na téhle silnici. Výhoda land roveru spočívala v tom, že člověk se nemusel držet silnice za každou cenu. A většina zdejších silnic je stejně v mizerném stavu. Tomu chlápkovi, co mu rovera půjčil, Platt sice moc nevěřil, ačkoliv to byl běloch, ale tvrdil mu, že cest přes hranici je mnohem víc, než lze uhlídat, a tomu Platt věřil.

Do Bissau to z místa, kde se teď nacházel, nebylo moc daleko,

vzdušnou čarou možná osmdesát kilometrů, ale po těchto zaprášených cestách to bylo nejen dál, ale i mnohem pomalejší. Platt tam možná dorazí za tmy, pokud ho nezastaví nějaká domorodá patrola, která vyjela na lov. Byl na to připraven, koupil si velký nůž, poloautomatickou pistoli Browning ráže 9 mm, pušku AK-47 a tolik munice pro obě zbraně, že by to vystačilo na středně velký stadion lidí. Navíc měl ještě dva ruční granáty z druhé světové války - prodavač říkal, že jsou německé, staré, ale zaručeně funkční.

Pokud narazí na nějaké místní vojáky, kteří by ho chtěli zdržet, ukáže jim, co dovede německý zbrojní průmysl. Nikdo v téhle černočerné zemi ho nezastaví a nezabrání mu, aby se dostal tam, kam chce, a ti, kdo se o to pokusí, toho budou pořádně litovat.

Když dojel poměrně hluboko do pralesa, zastavil a natřel se několika vrstvami nejčernější pěny na opalování, kterou sehnal. Nebyl sice úplně černý, ale tmavý ano, a když si schová vlasy pod baseballovou čepici, nebude na víc než několik metrů vypadat příliš jako běloch.

Několik kilometrů před hranicí narazil na stezku, po které chodí dobytek, vedla po travnaté louce a oranicemi a končila v lese. Držel se jí, dokud nedorazil k plotu, který se táhl na obě strany.

To bude asi hranice, pomyslel si.

Plot, který hranici chránil, tvořily tři rezavé ostnaté dráty přibité k dřevěným, skoro ztrouchnivělým sloupkům.

Copak se ti divoši na nic lepšího nezmůžou? Ježíši. Není divu, že se nikdy pořádně nezvedli. Tenhle plůtek by doma nestačil ani na ohradu pro dobytek.

Vítej v Guiney-Bissau, kamaráde. Přejeme příjemný pobyt.

Trochu se zamotal, takže zastavil a podíval se do mapy. Ještě že to udělal. Jakmile horký motor land roveru ztichl, zaslechl zvuk jiného motoru. Vystoupil a šel dál po cestě.

Před sebou uviděl rozbitou dodávku natřenou khaki zelenou barvou, uvnitř seděli čtyři vojáci, dva vepředu, dva vzadu. Měli pušky podobné té jeho, hlídkovali a rozhlíželi se.

Plattovi došlo, že kdyby nezastavil, mohl do nich vrazit, a čtyři pušky proti jeho jedné, to by nemuselo dopadnout dobře – zvlášť kdyby ho viděli jako první, což by tak asi dopadlo, protože oni se rozhlíželi, a on ne.

S hlídkou na hranicích nepočítal. Trochu svůj názor opravil.

Možná že tihle křováci mají víc rozumu, než si myslel. Podceňovat nepřítele je chyba.

Když měla dodávka dost času, aby odjela o několik kilometrů, vrátil se k roveru. Odteďka bude postupovat pomalu a opatrně.

Přemýšlel, že se bude muset dostat hodně blízko k městu, pak najít místo, kde schová rover, protože ho bude potřebovat na cestu zpátky. A bude se muset ukrýt na celý den až do zítřejší noci, protože se mu nechtělo procházet se po ulicích, a to ani s maskováním. V úterý večer, až bude pěkně tma, se vplíží dovnitř a vyřídí si svoje věci.

Když projížděl polem s vysokou trávou, v tom dusnu zaslechl zdálky dunění hromu. Blížící se déšť byl cítit ve vzduchu.

No skvěle. Bouřka. To tak potřeboval, aby ho to ještě víc zpomalilo.

Ale na druhou stranu v bouřce se místní milice zavře uvnitř, bude chlastat býčí moč nebo co se tady pije, a to mu pomůže. Kdyby si mohl vybrat, nechtěl by se nechat se zastřelit.

Dlaní si setřel pot z čela. Takový horko a dusno.

Před sebou uviděl mračno komárů nebo much nebo čeho a natáhl se pro sprej proti komárům, který měl v tašce na sedadle spolujezdce. Další výhodou deště bude, že hmyz přestane otravovat. Ještě aby tak od těchhle mrch chytil spavou nemoc, malárii nebo sloní nemoc.

Už o tom nepochyboval. Až se setká *s* Hughesem, řekne si rozhodně o víc než jen o dvacet milionů. Začínal toho mít dost.

PONDĚLÍ, 17. LEDNA, 21:00
V LETADLE NAD ATLANTIKEM

„To je Banjul?“ zeptala se Joanna.

Fernandez sedící na sedadle vedle ní řekl: „Jo. Leží v Gambii, u řeky Gambie, která se táhne až do spodní části Senegalu. Je to sice o trochu dál, než jsme původně chtěli, přímo na pobřeží, ale na jih od Dakaru je to jediný letiště, kde můžeme s tímhle letadlem přistát bez většího pozdvižení. CIA tady má sklad, zbytek cesty poletíme vrtulníkama. Takže v úterý přeletíme ve výšce těsně nad stromy, přistaneme, vyřídíme si svý a pak vypadneme. V Čečně to fungovalo skvěle, takže by to neměl bejt problém ani tady, v nejtemnější Guiney-Bissau. Pochybuju, že jejich radary jsou nejmodernější zboží na trhu.

A i kdyby nás viděli, moc toho proti nám použít nemůžou.“

„Pozor, přichází plukovník,“ šeptala Joanna.

„Dobrý den,“ řekl Fernandez, když se Howard zastavil u jejich sedadel.

„Dobrý den.“ Howard si je chvíli prohlížel a pak se usmál.

„Je tu něco k smíchu, pane?“ zeptal se Fernandez.

„Ani ne. Pamatujete si ten vtip, na který jste si vzpomněl, když jsem vám volal z letadla? Ten, kterému jste se tak smál?“

„Pamatuju.“

„Myslím, že už to chápu, seržante. Pokračujte.“

Když plukovník odešel, Joanna se podívala na Fernandeze. „O co šlo?“

Fernandez se usmál. „Myslím, že pan plukovník ví, že ty a já jsme si jaksi blízcí.“

„Jak se to mohl dozvědět? Tys mu to řekl?“

„Kdepak, jakkoliv jsem na to pyšný, neřekl jsem ani slovo. Ale pracuju pro toho člověka už dost dlouho. Není to žádný tupec a zná mě moc dobře. Když se člověk cítí tak dobře jako já, je to poznat. A tuším, že je to poznat ještě víc, když jsi blízko, takže pochopil, že důvodem jsi ty. Vadí ti to?“

„Ne, nevadí. Ale asi se půjdu proběhnout dopředu. Nejdeš taky?“ Zahýbala obočím jako Groucho Marx ve starém černobílém filmu.

„Koukám, že sis vzala ten zahnutej nůž,“ řekl Alex.

Toni se na něj podívala a přikývla. *Kris* ve dřevěném pouzdře jí ležel na klíně. „Guru je přesvědčená, že *kris* má kouzelnou moc. Říkala jsem si, že by se to mohlo hodit.“

Přikývl a řekl: „Jdu si jenom promluvit s plukovníkem. Zdá se, že všechno pokračuje podle plánu. Na letišti bychom měli být za několik hodin. Tam přeneseme věci do helikoptér a letíme dál.“

„Nepovedlo se ti přemluvit plukovníka, aby tě pustil rovnou do akce, co?“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Ne. A po pravdě řečeno, nemrzí mě, že zůstaneme s piloty u helikoptér, dokud se ostatní nevrátí. Moje poslední úspěchy na bitevním poli způsobila spíš náhoda než zkušenost. Howard to se svými lidmi zvládne. Nechci se jim do toho plést.“

„Taky bychom mohli zůstat v Banjulu,“ řekla.

„To jsme nemuseli odjíždět z Washingtonu.“

„A neříkala jsem to?“

„Jo. Ale když už jsme tak daleko, můžeme se přece svézt s nima.“

„Pokud pojedeme oba,“ dodala.

Usmál se na ni.

Zatím se nevrátil k tomu, co mu řekla. K tomu „miluju tě“. V tu chvíli měla Toni pocit, že se to hodí, ale jakmile to řekla, zachvátily ji obavy. Líbali se pár minut na předním sedadle velmi malého auta, nic víc. Možná to bylo moc brzy, udeřit na něj s něčím tak silným. Co když ho k ní žene jenom touha? Věděla, že i o ni jde, její důkazy nebylo možné skrýt. I ona po něm toužila, chtěla se s ním milovat, tomu by neodolala, ale zároveň pomýšlela i na něco víc.

Jenže on proti tomu nijak neprotestoval, takže se mu to zřejmě vyloženě nepříčilo. Nebo ji třeba ani neslyšel.

Žádné zprávy, dobré zprávy - pořád lepší než zprávy špatné.

Nebude na to tlačit. Počká si, jak se to vyvine. Kouzelná moc *krisu* ji dovedla až sem. Možná jí pomůže i ve všem ostatním...

39

ÚTERÝ, 18. LEDNA, 18:00
BISSAU, GUINEA-BISSAU

Domingos se musel zúčastnit nějaké důležité státnické události - nejspíš přestřihování pásky nějakého nového vinného sklepa - takže Hughes vychutnával doutník a brandy o samotě. Jen s krátkou návštěvou posla, který mu přišel oznámit, že letadlo v pět hodin už přistálo a že Platt nebyl ani v něm.

To bylo mrzuté. Platt své peníze rozhodně bude chtít a jediná možnost, proč se o ně ještě nepřihlásil, byla, že mu v tom něco zabránilo. A jediné myslitelné věci, které by Plattovi dokázaly v čemkoli zabránit, byly vážné zranění, smrt nebo zatčení. Platt navíc ani nevolal, což Hughese trápilo neméně.

Co když se Platt dostal do spárů spravedlnosti? Co když ho zajali?

Hughes držel doutník v ústech, ale nepotahoval z něj. Už na to sice myslel dříve, ale musel si přiznat, že Plattovo zatčení mu nepřipadalo moc pravděpodobné. A i kdyby k tomu došlo, Hughes se neobával, že by Platt o jejich podniku něco vyzradil. To by nebylo v jeho zájmu. Ale co když ho k hovoru nějak přinutí? Pokud mají Platta federálové a zmáčknou ho, Hughesovy plány se zcela otočí.

Návrat do USA by v takovém případě nepřipadal v úvahu. Ihned po výstupu z letadla by se na něho slétli federálové jako jestřábi na kuře a zatopili by mu.

Co teď?

Riskantní možnost byla vyčkávat. Počkat si, až se tu Platt objeví nebo zavolá. Pokud se tak nestane v průběhu příštího týdne, Hughes bude muset na dálku podniknout nějaký průzkum a zjistit, co se jeho spolupracovníku stalo. Pokud je Platt v nemocnici kvůli bouračce

nebo něčemu podobnému, případně dokonce po smrti, tím lépe. Ale pokud se úřadům nějak podařilo ho zatknout, pokud provedl nějakou hloupost, je třeba se obávat nejhoršího.

Doutník vyhasl. Hughes se natáhl pro zápalku.

Z Etiopie se má do Ameriky vrátit až ve čtvrtek, takže má ještě pár dní. Jestli se Platt do té doby neukáže, zavolá Hughes senátorovi a nějak zdůvodní, proč musí zůstat v Africe o pár dní déle. To není problém. A jestliže je Platt zatčen a prozradí ho, Hughes tady zůstane. Bylo by to sice předčasné, trápilo by ho, že ho našli, ale když se to vezme kolem a kolem, nebylo by to tragické.

Zapálil si doutník. Až si nechá postavit dům, bude muset pamatovat i na humidor, velký humidor, aby mu jeho vlastní zásoby havan vydržely pěkně čerstvé...

ÚTERÝ, 18. LEDNA, 21:00
BANJUL, GAMBIE

Na střechu z vlnitého plechu bušil déšť. To nepřetržité, téměř hypnotizující bubnování bylo i navzdory dusnému interiéru skladiště přece jen trochu uklidňující. Úporný déšť téměř přehlušil zvuk elektrického generátoru před budovou.

Michaelse ten liják a horko udolávaly. Teď má být období sucha, deště už měly skončit. Jak to tady musí vypadat za dešťů, když tohle je sucho?

Howard promítal na víceméně bílou betonovou zeď mapu. „Tohle je město Bissau," řekl. „Leží na severním břehu řeky Géby, která se pak vlévá do zálivu." Laserovým ukazovátkem udělal kroužek kolem prezidentského paláce. „To je ten pozemek."

Howard zvedl dálkové ovládání a zaostřil na palác. „Tohle je hlavní budova a tady by měl být náš terč."

Znovu stiskl nějaký knoflík a mapu vystřídal počítačem vylepšený snímek ze špionážní družice, zdálo se, že je pořízen jen z několika desítek metrů nad zemí. „CIA přesměrovala jednu ze svých špionážních družic a zachytila celé město. Za to i za zapůjčení helikoptér a téhle půdy bychom jim měli poděkovat."

Howard by nicméně uvítal ještě větší pomoc ze strany CIA - například družici na oběžné dráze země, která by snímala celou oblast

od této chvíle po dobu trvání akce - ale tahle operace byla přísně neoficiální. CIA už udělala všechno možné, už takhle riskovala, že si aktivit Net Force někdo všimne, a Howard si úsilí CIA náležitě vážil. Kývl na štíhlého šedovlasého muže v khaki šortkách a tričku, ten se usmál a mávl na něho.

V místnosti bylo třicet čtyři lidí. Howard s sebou přivezl čtyři pětičlenné skupiny, plus Fernandeze s Winthropovou. Byla tu jejich spojka ze CIA, čtyři piloti helikoptér, čtyři technici z pozemního personálu a Toni s Michaelsem. Vojáci už byli převlečeni do bojových obleků.

Howard znovu zapnul mapu. „Přistaneme tady, asi tři a půl kilometru od terče, a přesedneme na místní dopravu, za niž rovněž vděčíme CIA. Skupina Alfa dorazí sem a zahájí manévr na odvedení pozornosti, zatímco Beta postoupí až na pozemek a připraví se na průnik. Beto, projděte si ještě jednou plány domu. Nebylo by dobře, kdyby se tam někdo ztratil a místo na cílovém místě se ocitl v koupelně."

Několik lidí se nervózně usmálo.

„Pokud to bude možné, chtěli bychom se vyhnout obětem na obou stranách, takže použijeme hlavně slzný plyn, abychom omezili ohrožení. Nikdo nevystřelí, pokud se sám nedostane do palby, a i tehdy pouze v případě, že protivník použije průraznou munici, což je nepravděpodobné. Podle rozvědky jsou vojáci v Bissau ozbrojeni kalašnikovy - když mají vůbec něco - a používají klasickou munici armád sovětského bloku. Ještě něco. Nejsme s touhle zemí ve válce, takže by nebylo dobré, kdyby tam po nás zůstaly hory mrtvol, jasný?"

Bylo slyšet souhlasné mumlání.

„Naši zásilku bychom měli vyzvednout v 01:30. Chce se někdo na něco zeptat?"

Nikdo.

„Až Beta vyzvedne zásilku, setká se s Alfou na dohodnutém místě a přemístí se na přistávací plochu. Ať se s námi děje cokoliv, helikoptéry odlétají ve 02:30 a míří po předem dohodnuté trase zpět do Banjulu. Komu ujede autobus, pořádně se projde. Dotazy?"

Žádný dotaz nezazněl.

„Tak dobře. Oblékněte se a připravte si zbraně. Odlet za hodinu. Rozchod."

Piloti i s ostatními proudili do deště, který konečně trochu slábl.

Michaels, Toni, Winthropová a Fernandez zůstali s plukovníkem.

„Máte svoje vybavení?“ zeptal se Howard Alexe s Toni.

Dal jim kevlarové helmy a neprůstřelné vesty. Neměli do boje vůbec přijít, ale Howard si vymínil, že pokud chtějí do helikoptéry, musí si to obléct. Každému dal i pistoli s tlumičem a trval na tom, aby si ji řádně připnuli k opasku. Nikdy nemohl vyloučit, že po helikoptéře nebude někdo střílet a že ji nedonutí přistát. Při přistání na nepřátelském území bylo lepší být ozbrojen než naopak. Navíc s pistolí, která nedělá moc velký hluk.

„Máme,“ odpověděla Toni za oba.

„Opravdu byste měli zůstat tady,“ zkusil to Howard znovu.

„Ujistil jste nás, že nebezpečí je minimální,“ namítal Michaels.

„Minimální není totéž co žádné,“ řekl Howard.

„Vážím si vašeho zájmu,“ řekl Michaels. Konec debaty.

„Dobře. Takže můžeme. Winthropová bude se mnou ve skupině Beta, seržant Fernandez vede skupinu Alfa. Naše šance jsou od osmaosmdesáti do třiadevadesáti procent, pokud jsme do výpočtu zanesli všechny proměnné. Měla by to být hračka. Objevíme se, zmizíme a nikdo nic nepozná. Zítra touhle dobou už budeme na cestě domů.“

Michaels přikývl.

„Uvidíme se u helikoptér za padesát pět minut.“

ÚTERÝ, 18. LEDNA, 23:00
BISSAU, GUINEA-BISSAU

Platt tuhle zatracenou zemi nenáviděl. Vůbec ho nebavilo sedět celý den v chatrči a péct se. I když odpoledne lilo jako z konve, vůbec se neochladilo. Jen bylo víc vlhko, takže se pot ani neodpařoval, jen stékal po nohách a vsakoval se do ponožek. Bylo to jako sedět oblečený v parní lázni.

Od setmění se už snad popadesáté podíval na hodinky. Byl asi kilometr a půl od paláce, land rover zaparkoval v plechové kůlně vedle chatrče. Majitel chatrče, bělovlasý stařec, byl svázaný a ležel na zemi v rohu. Nevypadal, že by ho skutečnost, že mu do domu vpadl ozbrojený muž, nějak vyvedla z míry. Málem Platta svou hůlčičkou zabil - byl mnohem hbitější, než se zdálo. O pět centimetrů dál, a bylo

by po Plattovi. Takhle ho hůlka jen škrábla nad levým uchem.

Ti černoši nejsou takoví ubožáci, jak si myslel. To ho trochu trápilo. Kdyby se stráže v paláci chtěly do něčeho zaplést, mohlo by to být nemilé.

Když si poradil s hůlčičkou, dal tomu starci pořádně do těla. Teď odhadoval, že stařík usnul. Nemůže se hýbat, tak co by si neschrupnul. Platt pochyboval, že by byl stejně klidný, být na jeho místě.

Představa, že ho zabije negr, mu připadala neskutečná... Bude si muset dát větší pozor.

Plánoval, že se do paláce vydá až kolem půlnoci, ale už měl toho čekání po krk. Vyrazí hned. Chodníky se tady stejně vylidňují kolem osmé nebo deváté - pokud tu chodníky vůbec existují.

Převlékl se do černého trička a černých kalhot, černých tenisek i ponožek. Kůži měl pořádně tmavou, v noci nebude moc nápadný. Do zadní kapsy si nacpal malou baterku, připnul si browning, v pouzdrech na opasku měl vedle nože další dva zásobníky. Pro pistoli měl připravený tlumič, ten našroubuje až na místě. Přes rameno si přehodil centimetr tlusté lano s uzly po půl metru a ocelovým hákem na konci. Přemýšlel, zda s sebou vzít i pušku, ale nakonec to zamítl a nechal ji v roveru. Nicméně si na opasek připnul oba granáty. Kdyby se to moc zvrtlo, rozloučí se s pořádným bouchnutím...

Když byl připraven, ještě si protáhl ramena a krk, mrkl na spícího starce a vyšel ven. Bude se muset pohybovat opatrně, takže mu možná pár hodin potrvá, než se dostane k cíli.

Jestli má Hughes společnost v posteli, kolem půl druhé nebo druhé ráno je čeká menší překvapení. Platt už se těšil.

00:40

Howard naskočil do staré dodávky jako poslední a spustil za sebou závěs z plachtoviny. Ten vůz byl starý chevrolet, jeho majitel vyrobil na korbu dřevěný rám, a přes něj natáhl plachtu, takže celek připomínal spíš krytý vagón.

„Jeďte!“ rozkázal Howard. Řidič nastartoval a dodávka vyrazila. Když řidič zařadil dvojku, pustil moc brzy spojku a jeden z mužů na korbě řekl: „Hej, namel mi taky trochu!“

Howard se ohlédl na Winthropovou, jejíž obličej vypadal ve tmě

nezdravě bledý, a pak se podíval na hodinky.

Skupina Alfa už byla na cestě ve stejné polorozpadlé dodávce.

Howard byl ujišťován, že ať ty vozy vypadají jakkoliv, po technické stránce jsou v pořádku a odvezou je, kam potřebují, a zpátky jakbysmet.

Doufal, že tomu tak bude.

Místní obyvatelstvo určitě slyšelo helikoptéry, když přistávaly, s tím se nedá nic dělat, ale reakce zdejší policie na hluk motoru uprostřed noci pravděpodobně nebyla nejrychlejší - pokud se vůbec její členové obtěžovali vyjít ven a zjistit, co se děje. A jakmile bude Beta o další kilometr dál, dodávka zastaví, dva vojáci vyskočí a umístí podél cesty záblesky. Tyto přístroje se spustí po přejetí dotykového pásu nataženého přes jedinou cestu vedoucí k helikoptérám. Pokud se nějaký místní policajt nebo voják rozhodne vyslat lidi na průzkum, spustí takovou světelnou a zvukovou show, která je donutí zastavit a zamyslet se. Totéž čekalo každého, kdo by takhle pozdě vyjel na projížďku, ale to nebylo pravděpodobné. Tohle je úzká cestička končící v pralese, a lidé v těchhle končinách auta nemají. Na průjezd kola nebo motorky by pás nereagoval.

Horko ze dne se v noci moc nesnížilo, a Howard cítil, jak se jeho oděv nasakuje potem. Měli na sobě bojové obleky a pod nimi oblečení pro pohyb v tropech, ale při počasí s vysokými teplotami a vlhkostí vzduchu byl jakýkoliv oděv spíš na obtíž.

„Jste v pořádku, poručíku?“

„Ano, pane, jsem,“ odpověděla.

Pak však dodala: „Ačkoliv jsem trochu nervózní.“

Usmál se na ni. „Trochu? Já sám jsem bez sebe strachy. Nervozita dosahuje maxima.“

Winthropová se nepatrně usmála. Byla sice vojákem, ale nikoliv členkou bojové jednotky, nikdy se nezúčastnila ničeho jiného než simulací nebo výcviků. Byla odbornicí na počítače, a do ostré akce tedy nemusela. Net Force není jako armáda, kde je člověk, který chce získat vyšší hodnost, nucen dříve či později nějaké akce se zúčastnit. Ale chtěla jet a Julio se za ni zaručil, takže dostala svolení.

„Vážně?“ zeptala se. „Vy?“

„Když se člověk nebojí, nemůže být statečný. Statečnost je, když máte vnitřnosti sevřené strachem, ale zvednete se a i přesto úkol splníte. O lidi, kteří nemají strach, nestojím. Když se situace vyhrotí,

vždycky vyhasnou jako první. Nebojácnost a hloupost jdou ruku v ruce.“

„Děkuju, pane.“

Usmál se. „Zvládnete to, Wínthropová. Máte na sobě nejmodernější neprůstřelný oblek, všechno, co proti vám nejspíš použijí, se od vás odrazí.“

„Seržant Fernandez mi ale říkal něco jiného, pane.“

Howard se usmál. „No, jistě, Julio je výjimkou, která potvrzuje pravidlo. Je to ale dobrý člověk. Nejlepší, jakého mám.“

„Sama si ho moc vážím,“ přikývla.

1:00

Hughes vstal a šel do koupelny. Neměl po desáté večer nic pít. Pokaždé, když to porušil, musel vstát a jít na záchod.

Taky byl poměrně rozladěný. Monique se dnes večer neobjevila, nebrala telefony a nikdo zřejmě neměl tušení, kam se poděla. Domingos říkal, že to není poprvé, že už dříve na jeden dva dny zmizela. Domníval se, že buď má mezi místními milence, nebo fetuje. Domorodci pěstují kvalitní marihuanu - není problém ji sehnat.

No dobře. Ne že by tady Monique potřeboval - za posledních pár dní souložil mnohem víc než celé měsíce předtím - ale neměl rád překvapení. To je ovšem potíž se šlapkami. Bez ohledu na to, kolik za ně člověk zaplatí, nelze se na ně spolehnout. Je lepší je brát jako papírový kapesník. Vysmrkáte se, kapesník vyhodíte a příště, když cítíte, že na vás jde kýchnutí, si vezmete z krabičky další.

Usmál se té metafoře a po tlustém koberci se vracel zpět do postele. Vrčení klimatizace ho zanedlouho zase uspí.

1:15

Dostat se na pozemek paláce bylo složitější, než Platt čekal. U zdi nebyly žádné stromy a horní okraj pokrývaly skleněné střepy, ale podařilo se mu dostat se s lanem na druhou stranu, aniž by se rozřezal na cáry.

Sakra, ať narazil na cokoliv, bylo to horší, než si představoval. Už tady sice byl, i uvnitř, ale nečekal, že až sem přijede příště, poleze

přes zeď.

Domníval se, že až bude uvnitř, jediné, na co si bude muset dát pozor, bude nešlápnout na některého ze spících strážců, pak že se bez potíží dostane do hlavní budovy. Jenže stráže možná spát nebudou. Jestli si tedy nedá pozor, dostane pěkně na frak.

Zastavil se, našrouboval tlumič na hlaveň pistole a utáhl ho. Pistoli bude i tak při výstřelu slyšet - tlumič nezabrání hluku, který způsobí posuvník při pohybu zpět nebo při vyhození prázdné nábojnice - ale podzvuková munice nepůsobí takový hluk, jako když vybuchne bomba. Na větší vzdálenost to nikdo neuslyší.

Dostat se dovnitř nebude jen tak, protože stráže budou určitě vzhůru a mají příkazy okamžitě střílet. Ale dovnitř se dostat lze, všiml si toho při předchozí návštěvě. Z kuchyně vedla odpadová roura do velkého kovového kontejneru u východu z kuchyně. Měla dostatečný otvor, aby se tam vešly objemné odpadky, takže člověk se tudy protáhne, pokud mu nevadí, že se umaže od starých slupek od banánu, lógru a shnilého ovoce.

Platt zamířil ke kuchyni.

1:25

Howard se skupinou Beta pronikli na pozemek přes východní zeď. Mezi zdí a hlavní budovou bylo několik pomerančovníků, které jim poskytovaly dobrý úkryt. Podle CIA prezident této země naštěstí neměl rád štěkot psů, takže se kolem paláce žádní psi nepotulovali.

Skupina prošla zahradou, zaujala nacvičené pozice, rozdělila se a její členové se připravili k akci. Hlavní budova se nacházela přímo před nimi.

Howard se podíval na hodinky.

Zvedl ruku a tři prsty měl vztyčené. „Za tři minuty," řekl potichu.

1:30

Julio Fernandez nahlas odpočítával vteřiny. „Pět, čtyři, tři, dva, jedna!"

Stiskl detonátor.

O dvě stě metrů dál z nízkého skladiště, plného kešu oříšků a

palmových jader určených na vývoz, vyšlehl bílý záblesk. Ozvalo se hlasité bum! a dodávka, v níž seděl Fernandez a ostatní členové skupiny Alfa, se zakymácela.

Plameny šlehaly vysoko k nebi, na zem dopadaly kousky všeho možného, byl to o trochu ostřejší déšť, než na jaký jsou místní obyvatelé zvyklí.

Na střechu a kapotu dodávky dopadla sprška oříšků.

„Takhle se mají pražit kešu oříšky," řekl Fernandez. „To by je mělo trochu zaměstnat. Mizíme odsud! Rychle!"

Řidič rozjel dodávku a najel na silnici. Po kilometru a půl minuli houkající hasičský vůz a Fernandez hasičům mávl.

„Hodně štěstí s tímhle ohýnkem, hoši!"

1:30

Ze skladiště vyšlehl záblesk a po několika vteřinách se ozval výbuch. V hlavní budově se rozsvítila světla, stráže vyběhly ven s připravenými puškami a rozrušeně pokřikovaly.

„Dovnitř!" rozkázal Howard.

Dva muži, Hamer a Tsongas, vyrazili k šestici strážných, kteří mávali puškami a zmateně se rozhlíželi kolem. Oba Howardovi muži měli na zádech zásobníky s armádním slzným plynem. Strážní si jich všimli, až když Hamer s Tsungasem byli od nich na šest metrů, ale to už bylo pozdě. Když se stráže otočily, aby na ně zamířily, zahájili oba muži svůj útok.

Kolem nešťastných stráží se zvedla hustá bílá mlha. Na rozdíl od slzných plynů, které jsou běžně k dostání v obchodech a jejichž účinky lze překonat, tenhle mrak ignorovat nešlo. Jakmile se dostal do dýchacích cest a očí, nebylo možné zabránit reflexivní reakci. Oči se zavřely, člověk se svalil na zem a lapal po čerstvém vzduchu. Po dalších patnáct dvacet minut se zasažený nezmůže na víc než litovat, že se vůbec narodil.

Howard takový výcvik absolvoval, zakusil, jaké to je, a věděl, jak se stráže teď cítí.

Armádní plyn byl určen pro důrazné napadení, pak se měl rychle rozplynout. Neškodilo ovšem několik minut počkat, a pak teprve zamořenou oblast proběhnout, navíc bylo moudré nasadit si brýle a

pevně je utěsnit.

„Pohyb, pohyb!“

První dva muži odzbrojili svíjející se stráže a další dva členové jejich jednotky je kryli.

Howard s Winthropovou zamířili ke dveřím s dalšími šesti členy skupiny. Dali si pozor, aby zadrželi dech. Dva členové Bety se od nich oddělili a kryli je z boku, další dva proběhli do budovy otevřenými hlavními dveřmi, Howard s Winthropovou jim byli v patách, s pistolemi připravenými.

Howard si všiml, že v hale není nikdo, kdo by je mohl zastavit. Hlavní schodiště bylo přímo před nimi. „Třetí patro! Rychle!“ S Winthropovou po boku se rozběhl ke schodišti.

1:31

Platt byl v kuchyni, seškrabával si z ruky něco jako zkyslou majonézu, když věci nabraly spád. Z okna vedle zadních dveří si všiml ostrého záblesku, pak k němu zdálky dolehla exploze a roztřásla hrnky a kastroly.

Co to sakra bylo?

Moc času na přemýšlení nedostal. Do kuchyně vběhl strážce, všiml si Platta a zvedl pušku, aby ho zastřelil.

Platt už měl v ruce svůj browning. Namířil na muže a dvakrát vystřelil přímo do středu mužova trupu. Ani to moc hluku nenadělalo...

Strážce se zastavil, podíval se na hruď, jako by ho to vyvedlo z míry, a pak znovu zvedl svou pušku proti Plattovi.

Sakra! Platt vypálil další dvě rány muži do obličeje. Svalil se jako podťatý. A bylo.

Zatracený devítky! V těchhle zemích se člověk k pořádnýmu kalibru jako .45 nebo .357 nedostane - civilisti tu můžou nosit jen zbraně malý ráže!

Platt přeběhl kuchyň a otevřel dvířka do výtahu na jídlo. Uvnitř bude sice těsno, ale postačí to. Stiskl knoflík do třetího patra, natlačil se dovnitř a nechal za sebou zavřít dvířka. Výtah zavrzal, protože na takovou zátěž nebyl zvyklý, ale rozjel se vzhůru. Platt zaslechl, jak do kuchyně vběhl někdo jiný a začal hulákat nějakou hatmatilkou. Po

Plattovi tu nebylo ani památky.

1:33

Obyvatelé paláce správně vytušili, že mají zůstat ve svých pokojích. Nikdo se nesnažil je zastavit, když běželi chodbou ve třetím patře.

Winthropovou to nemrzelo. Pistole v jejích rukou ji neposkytovala takovou oporu, jak by si přála. Připadala jí jako nějaký cizí nástroj, ačkoliv za sebou samozřejmě měla výcvik, ale hlaveň byla kvůli tlumiči příliš těžká a rukojeť upocená. Moc se jí nechtělo někoho zastřelit, ale byla přesvědčena, že kdyby musela, dokázala by to.

„Třetí dveře vlevo," řekl plukovník.

Dva členové týmu se rozdělili, jeden si stoupl za dveře, druhý před ně. Otočili se, takže se každý díval na opačnou stranu, a kryli oba konce chodby.

Howard došel ke dveřím a vzal za kliku. Zamčené. Kývl k Joanně a ukázal na dveře. „Já otevřu, vy vpadnete dovnitř."

Howard zvedl nohu a kopnutím dveře otevřel. Winthropová se vrhla k zemi a překulila se, jak to ve VR dělala několikrát. Pak si klekla na jedno koleno a namířila pistoli před sebe.

Thomas Hughes v bílém hedvábném pyžamu se posadil na posteli, kde zjevně až dosud tvrdě spal.

„Kdo sakra jste? A co chcete?"

Plukovník vstoupil do místnosti za Winthropovou. „Pane Hughesi," řekl a usmál se. „Velitel Net Force Alexander Michaels by si s vámi rád popovídal."

„To asi těžko," řekl kdosi.

Winthropová se rychle ohlédla ke skleněným dveřím na balkón. Stál tam vysoký, tmavý a svalnatý muž a v jedné ruce držel nepříliš moderně vypadající zbraň. Mířil pistolí na všechny strany, aby se kryl.

„Já. bych to nedělal, puso," řekl muž.

Winthropová ho poznala podle hlasu a přízvuku.

„Platte!"

„Teda, ve skutečnosti vypadáš mnohem lip než ve VR. Co kdybyste zahodili ty vaše pistole?"

„A co kdybych vás radši rovnou zastřelila?"

„To ne. Zeptej se svýho černýho kamaráda proč.“

Podívala se na plukovníka.

„Má v ruce nějaký granát,“ řekl Howard.

„Jo. Vopravdickej německej granát z druhý světový války. Zastřel mě, já ho pustím, a i když tě tvý neprůstřelný oblečení ochrání před většinou střepin, pěkně tě to pocuchá. Možná se jedna střepina dostane skrz, udělá ti dírku do tepny, a ty vykrvácíš. A váš milovanej Tomík, no z něj možná bude hamburger.“

„To asi ne,“ řekl Howard. „Myslím, že když vás zastřelím, tak vy i ten granát spadnete z balkónu.“

„Možná,“ přikývl Platt. „Jenže pak by bylo po mně, a to nechcete, ne?“

„Proč ne?“

Hergot, pomyslela si Winthropová. Věděla, že Platt má pravdu. Věděl to i plukovník Howard. Slyšela, jak jim velitel Michaels říkal o těch Plattových pojistkách. Ale taky věděla, že plukovník moc nestál o to, aby Platt věděl, že oni to vědí... nebo že Jay Gridley se i v tuhle chvíli snaží ty pojistky zneškodnit.

Sakra, Gridley, honilo se jí hlavou. Pospěšte si.

„Překvapuje mě, že jste ještě nenašli moje překvápka,“ divil se Platt, „ale možná že vy v Net Force nejste tak chytrý, jak si Tomík myslel. Nuže řekněme, že když se nevrátím ke svýmu autu - kde mám počítač s přípojkou - tak za určitou dobu dojde k takovým věcem, proti kterejm budou ty předchozí útoky na síť vypadat jako neškodný cvičení.“

„Co chcete?“ zeptal se Howard.

„No, měli bysme se dopracovat k určitý dohodě, ne?“ odpověděl Platt.

Usmál se.

40

STŘEDA, 19. LEDNA, 2:05
BISSAU, GUINEA-BISSAU

Piloti u helikoptér byli klidní, smáli se a vtipkovali. Michaels s Toni tolik humoru neměli. Stáli stranou a odháněli hmyz, který na ně dotíral. Repelent sice bránil komárům v usednutí, alespoň z velké části, ale nedokázal je udržet tak daleko, aby nebylo slyšet to otravné pištění.

Michaels začínal mít strach. Ostatní se už měli vrátit.

Jakmile ho to napadlo, dolehl k nim zvuk motoru.

Dva z pilotů odstoupili od helikoptéry s puškami připravenými ke střelbě.

Vůz projel zatáčkou o pár set metrů od nich a dvakrát blikl světly.

„To jsou oni," řekla Toni.

Michaels si trochu oddechl.

Vůz zastavil tři metry od Michaelse a vystoupil z něj seržant Fernandez. Zamračil se. „Skupina Beta se nevrátila." Nemyslel to jako otázku.

„Mysleli jsme, že se s vámi mají setkat a vrátíte se všichni najednou," řekla Toni.

„Tak to mělo být. Počkali jsme do 01:50, podle plánu. Dohoda zněla, že když se z nějakého důvodu zdrží, setkáme se u helikoptér ve dvě. Nelíbí se mi to. Plukovník se nikdy neopozdil. Asi bysme mu měli zavolat."

„Neměli bychom rušit klid vysílaček, pokud nejde o naléhavý případ," namítl Michaels.

„Pane, za pětadvacet minut máme odletět," řekl Fernandez. „Tohle je naléhavý."

Michaels přikývl. „Máte pravdu.“

2:06

Howard cítil vibrace vysílačky na levém boku. Nejspíš volá Julio. Ale teď s ním mluvit nemohl. Dálkové vysílačky měli vypnuté, aby nikdo, kdo by něco takového sledoval, nemohl narazit na žádný zbloudilý signál. Vysílačky na blízko byly vypnuté též, nevypnuli jen přístroje GPS, ale to jim moc nepomůže - Julio dobře ví, kde jsou, neví jen, proč dosud neodešli.

Howard mířil pistolí na Platta, Winthropová též. Platt zatím mával granátem sem a tam, jako by to byl prut a on se ho chystal hodit do rybníka.

„Jde o to, plukovníku, že v tyhle sauně nemůžeme zůstat celou noc,“ řekl Platt. „Prezidentovi hoši budou za dveřma cobydup, a tou dobou my už musíme dávno zmizet.“

„Dejte tu věc pryč,“ ozval se Hughes. „Copak jste se zbláznil?“

„Ne, pane, naštval jsem se. Vy mi dlužíte třicet milionů dolarů, a já je chci.“

„Třicet milionů?“

„Jo, říkal jsem si, že za všechny problémy si zasloužím o trochu víc. Za problémy, který jste mi způsobil vy.“

„Netuším, o čem mluvíte.“

„Jasně že ne,“ ušklíbl se Platt.

Z chodby se ozval Martin: „Plukovníku, je všechno v pořádku?“ Neviděl je, protože vykopnuté dveře se za Howardem zavřely, jakmile vešel do místnosti.

„Ano!“ zavolal Howard zpátky. „Ale poslouchejte mě! Chci, abyste s Hullem sešli dolů, spojili se se zbytkem skupiny Beta a vrátili se dodávkou na místo srazu. Co nejdřív!“

„A co vy a zásilka, pane?“

„Musíme tu vyřešit jisté složité jednání, Martine. Vraťte se na místo srazu, rozumíte?“

„Rozkaz!“

„Dobrej krok,“ řekl Platt. „Bude lepší, když půjdeme o samotě.“ Mávl granátem ke dveřím. „Můžeme projít kuchyní. Tam je to teď poměrně v klidu.“

„Třeba ne," namítl Howard.

„Poslouchejte, přismahlej plukovníku, já navrhuju tohle. Potřebuju Hughese, protože bez něj jsem jenom zapráskanej běloch s holým zadkem. Vy ho chcete zase z jinejch důvodů. Tak půjdeme někam, kde já dostanu, co chci, a pak je váš."

„Sakra, Platte...!"

„Ticho, Hughesi. S váma se nikdo nebaví."

„Když mě jim jen tak vydáte, proč bych vám měl ty peníze dát?"

„No, já nevím, třeba proto, že když mi je nedáte, tak vám vydloubnu oči nebo vám uříznu vaše nejcennější přívěsky."

„Váš návrh se mi moc nelíbí," řekl Howard.

„Jinej není. Chci vypadnout z tyhle smradlavý země. Buď si odvezu číslo svýho účtu, nebo nikam nejedu. Mohla bys vzít z nočního stolku ten laptop, puso? Musíme sebou hodit. Něco proti, plukovníku?"

Howard zavrtěl hlavou. Ten člověk nebyl zvlášť nebezpečný, ale takový šílenec, že by mohl ten granát upustit a všechny je zabít nebo zmrzačit.

„Jestli je to z druhý světový války, jak víte, že to pořád funguje?" zeptala se Winthropová. „Když vás zastřelím, možná jen spadne a zasyčí jako mokrá sirka."

„Možná jo," přikývl Platt. „Ale znáš Němčoury, jejich výrobky jsou bytelný. A přece nechceš riskovat kůži toho tlouštíka jen proto, že to třeba nefunguje."

„Jdeme pryč," řekl Howard. „V jedný věci má pravdu. Jestli hned nevypadneme, je po nás."

„Krásnější až po starším," řekl Platt.

Když Howard vyšel z místnosti, sáhl si levou rukou k opasku, kdy ho Platt nemohl vidět, a třikrát stiskl pohotovostní knoflík na své vysílačce.

2:10

„Do háje," řekl Fernandez.

„Co je?" zeptali se Michaels a Toni zároveň.

„Začala mi pípat vysílačka. Plukovník stisknul pohotovostní knoflík. To znamená, že je buď zraněnej, nebo ho zajali, zkrátka

nemůže mluvit.“

„Můžeme ho lokalizovat podle signálu?“ zeptal se Michaels.

„Můžeme, je to signál GPS.“

„Tak jdeme.“

„Měli bychom odletět za dvacet minut,“ řekl jeden z pilotů. „Dřív nebo pozdějc se dá místní armáda do pohybu a bude se chtít podívat, co se to tady děje.“

„Neodletíme, dokud nebudeme všichni,“ řekl Michaels.

„Ale plukovník rozkázal...,“ začal pilot.

„Zapomeňte na to,“ přerušil ho Fernandez. „Jestliže ho zajali, pak přebírám velení já, a já říkám, že bez plukovníka Howarda neodjedeme. Rozumíte?“

Pilot sklopil oči k zemi.

„Jestli sem dorazí armáda,“ řekl Fernandez, „můžete odletět. Jinak počkáte, dokud se nevrátíme.“

„Jdu s vámi,“ řekl Michaels.

„A já taky,“ řekla Toni.

„To není rozumný, pane,“ spustil Fernandez.

„Proč mi všichni říkají to samý? Jdeme, seržante, čas běží.“

2:15

Zbytek skupiny Beta už odjel od přední brány, otevřené a nestřežené. Stráže zasažené slzným plynem ještě stále ležely na zemi, zápěstí a kotníky měly svázané plastikovými páskami.

Howard, Platt, Hughes a Winthropová vyšli ven. Kolem ohně o kilometr dále byl stále značný rozruch a u prezidentského paláce nebyl očividně žádný hlídač.

„Je to šílenec,“ pošeptal Hughes plukovníkovi. „Nenávidí černochy, tedy aspoň muže. Při první příležitosti nás všechny zabije.“

Platt se k nim přiblížil a klepl Hughese granátem do hlavy.

„Au!“

„Copak jsem neříkal mlčet? Všechna moje dobrá vůle je pomalu tatam.“

„Proč se tomu granátu říkalo šťouchadlo na brambory?“ zeptala se Winthropová, aby odvedla jeho pozornost.

„Kvůli tvaru,“ odpověděl Platt. „Vidíš, u rukojeti je úzkej a dole

tlustej. Vezmeš vařenou bramboru a můžeš ji takhle krásně rozmačkat.“

Pohyboval granátem nahoru a dolů, jako by chtěl těžkým koncem něco rozdrtit. „Vidíš?“

Ježíši, to je cvok. Jak se směje. A čím se to namazal? Snad si nemyslí, že si ho někdo splete s domorodcem?

2:20

„Randalle, co dělají?“ zeptal se Fernandez.

„Jsou pořád v pohybu, seržante. Nejspíš jdou pěšky, že postupujou tak pomalu.“

Jeli v dodávce s vypnutými světly, takže se trefovali do každého výmolu na cestě, házelo to s nimi jako s pingpongovými míčky. Toni se jednou rukou držela dřevěného rámu na kapotě a druhou rukou svírala rukojeť krisu. Když nastoupili do helikoptéry, zastrčila si dýku za opasek, ale nevěděla přesně, kolik štěstí jí přinese.

Mohlo by ale být i hůř. Aspoň je ještě naživu.

„Pořád stejnej směr?“ zeptal se Fernandez.

„Jo.“

„Dovez nás před ně, Butlere, asi tak na kilometr, pak zastav.“

„Máte plán?“ zeptala se Toni.

„Moc ne. Plukovníkův přístroj GPS se pohybuje rychlostí chůze na neurčitý místo. Pokud ho má plukovník u sebe a je volnej, může se mu svezení hodit. Jestli ho zajali a vedou ho někam, aby ho zastřelili nebo co, tak ho naše přítomnost třeba taky nerozesmutní. Každopádně musíme zjistit... moment, někdo volá. Slyším.“

„Seržante Fernandezi, tady Martin. Skupina Beta je na místě srazu... kromě plukovníka Howarda a poručíka Winthropové.“

„Co se s nima stalo?“

„Nevím, seržante. Vešli do pokoje pro zásilku a pak bylo dlouho ticho. Slyšeli jsme jejich hlasy, ale přes zavřený dveře jsme nerozuměli, co říkají. Po chvíli nám plukovník řekl, ať jdeme pryč.“

„Řekl vám proč?“

„Ne. Jen že jde o nějaký jednání.“

„Rozumím, Martine. Zůstaňte na místě, jak to půjde nejdýl. My teď jedeme pro plukovníka s poručíkem. Než se vrátíme, zkuste

zabavit každýho, kdo by se chtěl motat kolem.“

„Rozumím, seržante.“

Fernandez vypadal zmateně. „Vůbec to nedává smysl.“

„Až Howarda najdeme, určitě nám to vysvětlí,“ řekl Michaels.

2:25

„Kam jdeme?“ zeptal se Howard. Porost podél cestičky byl hustý a stále z něj sálalo horko nahromaděné za celý den. Nebylo vidět na půl metru do lesa, cesta byla navzdory svítilnám též sotva viditelná.

„Už jenom kousek,“ odpověděl Platt. „Asi kilometr a půl. Mám tam auto. Až dorazíme na místo, Hughes mi dá kód do banky, já to laptopem zkontroluju a naše cesty se rozdělí.“

Platt si všiml, že Howard a Winthropová na sebe rychle mrkli.

„No, na vašem místě bych mi taky asi moc nevěřil. Ale na vraždě kohokoliv z vás nemám co získat. Vy navíc máte zbraně, že jo? Dostanete svýho zloděje a většinu peněz, já dostanu, co mi patří, zmizím a už se neuvidíme. Jakmile se odsud v pořádku vrátím, vypnu dokonce svoje malý překvápka. Copak tohle není ve všech směrech solidní návrh? Kromě tady tlouštíka, ale jeho názory nás stejně nikoho nezajímají, ne?“

Howard nic neříkal, ale hlavou se mu honilo jediné: No tak, Gridley, nemáme už čas. Hněte sebou!

2:30

„Vůbec to nedává smysl,“ šeptl Michaels Toni. „Ten v bílým pyžamu je Hughes, za ním jde určitě Platt v nějakým zvláštním převleku.“

„Jo, Howard s Joannou mají pistole, ale neřekla bych, že to mají pod kontrolou.“

„Ten velkej má v ruce granát, to je ten důvod,“ řekl Fernandez. „Možná už je odjištěnej. Ten tam velí, a proto ho ještě nesundali. Jakmile spadne, granát udělá bum. Sakra, to je tma. Škoda, že nemůžeme mít brýle pro noční vidění.“

„Proč ne?“ zeptal se Michaels.

„Kvůli baterkám. Svítí našim směrem, brýle by nefungovaly. Je to

nebezpečný, protože to je stejný jako dívat se přímo do slunce.“

„Drží je jako rukojmí,“ řekla Toni. „Určitě máte nějaký standardní postup pro takové situace, ne?“

„Ano, madam. Akorát nic neodpovídá situaci, kdy se nacházíme v cizí džungli, na záda nám dýchají nepřátelské jednotky a naše helikoptéry za chvíli odletí. Standardní vyjednávání o propuštění rukojmích jsou založený na psychologii a hodinách nebo dnech práce. Tolik času nemáme.“

Michaels, Toni a Fernandez byli ve křoví padesát metrů před čtveřicí, která se k nim blížila. Zbytek skupiny Alfa se rozmístil podél pěšiny.

„Co uděláme?“ šeptala Toni.

„Musíme počkat na příležitost,“ odpověděl Fernandez. „Když se to vymkne z rukou, odstraníme toho banditu a budeme doufat v co nejmenší počet obětí.“

„V jak velkém nebezpečí je Howard s Winthropovou, když uvážíme jejich neprůstřelné obleky?“

„V určitým nebezpečí jsou,“ řekl Fernandez. „Výbuch by je určitě zranil, byli by pořezaný, ačkoliv pancíř zastaví většinu šrapnelů. Ten v tom pyžamu a velkej hnědej chlápek by ovšem byli na kousky.“

„To by nebyla velká ztráta,“ podotkla Toni. „Jenže Hughes může mít taky vlastní elektronický bomby. Nemůžeme ho nechat umřít, dokud nebudeme mít jistotu, že nic takovýho nemá. Jestli je má, pak je nejspíš instaloval Platt. Můžeme si dovolit nechat je oba umřít? Nepotřebujeme aspoň jednoho z nich naživu?“

„Jo,“ řekl Michaels. „Ale čas běží. Když nic neuděláme, umřou všichni.“ V tu chvíli mu u opasku zavibroval virces.

Gridley. „Mám je, šéfe. Do jedný.“

„Dobrá práce, Jayi,“ řekl Alex. „Akorát včas.“ Vypnul přístroj a rozhlédl se. „Jay to zvládl. Připravte se na okamžitou evakuaci našich lidí.“ Zvedl se a vykročil ze křoví.

„Alexi, ne...!“ chtěla říct Toni.

Pozdě.

„Zastav, smrade!“ zakřičel Michaels.

Fernandez za ním řekl Toni: „Já půjdu vpravo, vy vlevo!“

Čtveřice na pěšině se zastavila.

„Kdo sakra jste?“ zeptal se Platt. „Pojďte trochu blíž, ať vás... a hele! Ty budeš ten šéf Net Force, co? Copak děláme v džungli,

ouřado? Přišel ses podívat, jak si hrajou velký kluci?“

Howard se pohnul... Skočil, chytil Platta za ruku, v níž držel granát, a oběma rukama ji pevně stiskl. „Střílejte, Winthropová, střílejte!“

Joanna udiveně zamířila, ale Platt se otočil, smýkl plukovníkem, jako by to bylo malé dítě, a kulka z Joanniny pistole jen cinkla a odrazila se plukovníkovi od vesty.

O chvilku později odněkud přilétla další kulka a prosvištěla kolem, aniž by si Michaels všiml, zda něco zasáhla.

Ježíš! Všichni se tu motají a poskakují, takže Fernandez ani Toni nemohou pořádně zamířit. A jestli se kulky začnou odrážet od neprůstřelných vest, odletí bůhvíkam, dokonce by někoho mohly zasáhnout do nechráněného místa.

„Nestřílet!“ křikl Fernandez. I on si musel uvědomit tohle nebezpečí.

Zdálo se, že se vše zpomalilo...

Platt vytáhl od opasku nůž, zatímco se s Howardem, který ho stále držel za ruku, otáčel dokolečka...

Michaels se rozběhl k oběma mužům, měl pocit, jako by běžel hlubokým bahnem...

Platt řízl Howarda do ruky, vytryskla krev...

Michaels k nim doběhl, všiml si, že Platt se usmál a máchl nožem proti němu, takže Michaels byl nucen uhnout...

Platt se otočil zpět k Howardovi, přiložil mu nůž k hrdlu, k okraji neprůstřelné vesty. Bylo to pomalé, tak pomalé...

„Adios, černoušku,“ řekl Platt. Ani nezvýšil hlas.

Michaels měl pistoli stále v pouzdře, byl ale nejblíž, kdo mohl vystřelit a Platta zasáhnout. Vytáhl ji a bez míření vypálil - na takovou vzdálenost nemohl minout - ale Platt si všiml, jak ji vytahuje, nastrčil Howarda před sebe a kulka se znovu odrazila od Howardovy vesty...

Sakra...

„Johne!“

Michaels se otočil a uviděl, že Toni Howardovi něco hodila...

Kris...

Platt se po té věci, kterou viděl plachtit ve vzduchu, reflexivně ohnal. To ale znamenalo, že jeho nůž už nebyl u Howardova hrdla...

Howard pustil ruku s granátem, chytil vlnitou dýku, otočil se, opřel se o Platta a bodl ho ve stejnou chvíli, kdy Platt bodl jej...

Platt zaklel, když jeho nůž narazil Howardovi na vestu a sklouzl po ní...

Špička krisu zajela Plattovi mezi žebra, čepel se téměř celá ponořila do jeho široké hrudi...

Platt zasténal, vydechl, znovu Howarda bodl a znovu narazil do pancíře. Nůž se do něj nezabodl a čepel se zlomila.

„Kurva," pronesl Platt. Klesl na kolena, stáhl Howarda s sebou a snažil se vytáhnout kris Howardovi z rukou.

„Panebože, panebože! Nestřílejte mě! Nestřílejte mě! Prosím!" křičel Hughes.

Platt se svalil na bok a v tu chvíli odhodil granát.

Ten granát...

Michaels pustil pistoli, odrazil se, zachytil granát a hodil ho mezi stromy vlevo. Doufal, že tam není nikdo z jejich lidí nebo že granát nenarazí do stromu a neodrazí se zpátky...

„K zemi!" křikl. „K zemi!"

Svalil se.

Howard stál na nohou a díval se na Platta.

Jedna... dva... tři...

Bum!

Granát vybuchl a z lesa začaly vylétávat úlomky kovu, zarývaly se do listů a kůry.

Michaels pocítil horko na paži. Zamračil se. Co to...!

Po zdánlivě dlouhé době, nejspíš několika tisíciletích k němu přišla Toni. Vzala ho za ruku a on si uvědomil, že žije. V uších mu dunělo.

Zdravou rukou ji objal a pak se podíval na druhou ruku, do níž ho zranila střepina. Nebolelo to, ale z rány se řinulo neuvěřitelné množství krve.

„Nestřílejte!" řekl Hughes. Začal vzlykat, po tvářích mu tekly slzy.

„Mlčte," řekl Howard tiše.

Hughes zmlkl.

Howard došel k Michaelsovi, i on si držel ruku, z níž mu tekla krev. „Jste v pořádku, veliteli?"

„Jo. A vy, plukovníku?"

„Už je to lepší. Ještě že jste se stavili."

„Zrovna jsme šli kolem."

Podívali se na Platta, který stále ještě dýchal. „Sakra. Furt tomu nevěřím. Negr...“

Howard mlčel.

Platt si Howarda prohlížel. „Zasraná země,“ řekl. „Zabil mě špinavej negr...“

Platt naposled vydechl a svalil se.

Howard se zadíval do lesa. „S těmi Němci měl pravdu.“

„Prosím?“ zeptal se Michaels.

„Vysvětlím vám to později, veliteli.“

Za nimi se pevně objímali Joanna Winthropová s Juliem Fernandezem.

„No,“ řekl Michaels. „Nerad vás ruším, ale možná by nebylo od věci sebrat se a odejít.“

„Amen, veliteli.“

Michaels se sklonil a vytáhl kris z Plattova hrudníku. Otřel dýku o jeho košili a podal ji Toni. „Asi máš pravdu. Není od věci nosit to s sebou.“

„Mizíme. Musíme stihnout helikoptéru!“

Odešli.

EPILOG

SOBOTA, 22. LEDNA, 8:00
WASHINGTON, D.C.

Michaels se pomalu probudil a otočil se z pravého boku na záda. Levá paže ho pořád trochu bolela, ale lékař mu patnácticentimetrovou ránu zašil a zalepil a ujistil ho, že po ní zbyde jen malinká jizvička. Prý ideální téma pro neformální večírky. Ne každému se poštěstí být zraněn starožitným ručním granátem.

Let z Guiney-Bissau proběhl celkem bez problémů. Místní se k helikoptérám ani nepřiblížili, ani je nezahlédli. Let z Banjulu ani klidněji proběhnout nemohl. Ředitel sice nad touto operací nejásal, ale nikdo v Guiney-Bissau si na ni stěžovat nebude, vzhledem k tomu, že tamní prezident dostal sto milionů dolarů z ukradených peněz. Ředitel říkal, že by mu je možná mohli nechat, protože vzhledem k nestabilní politické situaci v té oblasti je možná lepší, když bude vládě Spojených států zavázán. Nemůže škodit, když si bude myslet, že jim něco dluží, protože co kdyby někdy něco potřebovali. Rozhodnout to však samozřejmě musí ministerstvo zahraničí.

Ale když se to vezme kolem a kolem, ředitel se moc nezlobil. A všichni v FBI a Net Force měli radost, že panu senátorovi Robertu Whiteovi došel dech, když byl vedoucí jeho štábu obviněn z těch hrozných zločinů. White byl příliš bohatý, aby se nechal zatáhnout do Hughesova plánu, ale na jeho obleku se přece jen objevila skvrnka od asfaltu. Možná už příští rok ani nebude zvolen. To nebyla špatná představa.

Zranění plukovníka Howarda si vyžádalo důkladnější péči, byl však ujištěn, že bude mít ruku jako novou. Navíc zjistili nějakou neobvyklou infekci, která mu už delší dobu ubírala síly. Při první

prohlídce ji přehlédli, ale při léčení řezné rány ji objevili. Ihned po diagnóze lékaři nasadili Howardovi antibiotika. Hodně ho těšilo, že je možné tuhle nemoc vyléčit a že se za pár týdnů zase bude cítit mnohem pružnější. Michaels si ale nemyslel, že by to Howard nějak potřeboval, připadal mu během zápasu s tím pomateným rasistickým kulturistou pružný až až.

Takže kromě pár škrábnutí to vlastně dopadlo hodně dobře...

„Alexi?“

Zvedl oči. Toni, nahá a neskutečně krásná, stála v nohách postele a krásně se na něho usmívala. „Hmm?“

„Chceš kafe?“

Usmál se na ni. „Možná později,“ řekl. „Teď mám chuť na něco úplně jinýho.“

„Jo? A na copak?“

„Pojď ke mně, já ti to ukážu.“

Šla k němu, on jí to ukázal.

I tohle se vyřešilo dost dobře.

Káva musela počkat téměř až do oběda.

Vydalo nakladatelství BB art v roce 2000
Copyright © 1999 by Necto Partnere
All rights reserved
Z anglického originálu Tom Clancy's NET FORCE: Hidden Agendas
(First published in The Berkley Publishing Group)
přeložil © Tomáš Bicek, 2000
redakce textu © Lucie Horčičková
Grafická úprava obálky © Bohumil Fencl